ANDREW SALTER

Cazul

ÎMPOTRIVA

Analiza psiho

NEW YORK: HENRY HOLT ANO COMPANY

DE ACELAȘI AUTOR

Terapia reflexă condiționată

PRIMUL ΛΟΙΠΟΝ

Biblioteca o/ Număr card de catalog Congrcss: 52-6632

PRLNTAT ÎN STATELE UNITE ALE AMERICII

A C K N O W LE DGMENTE

Sunt bucuros să-mi exprim mulțumirile următoarelor din publicațiile cărora le-am citat:

Boni si I.ivcright; Cape și Smith, Inc.; Dover Publications, Inc.; Farrar, Straus și Young, Inc.: Grossct și Dunlap; Harcourt, Brace and Company, Inc.; Hellman Williams and Company; Henry Holt and Company, Inc.; Hermitage Press, Inc.; Paul B. Hoebcr, Inc.; The Hogarth Press, Ltd. și Institutul de Psiho-Analiză; International Onivcrsitics Press; Alfred A. Knopf, Inc.; Compania Macmillan; Macmillan and Company, Ltd.; McGraw-Hill Book Company, Inc.; Methuen and Company, Ltd.; WW Norton and Company, Inc.; Oxford University Press, Inc.; Pernia Giants; Random House, Inc.; Rinehart and Company, Inc.; Compania de presă Ronald; Charles C. Thomas, Editura; University of Chicago Press; William Wood and Company; Compania de Edituri Mondiale.

Jurnalul American de Ortopsihiatrie; American Journal of Psychialry; British Journal of Medical Psychology; Comentariu; Jurnalul Internațional de Psiho-Analiză; Jurnal de psihologie anormală și socială; Jurnalul Asociației Medicale Americane; Jurnal de Psihologie Generală; Revista Look; Natiunea; The New York Times; Revista psihanalitică; Revista de literatură de sâmbătă; științific american; The Sewanee Review; Social Science Research Co uncii.

PREFAŢĂ

Eu am pus mai multă muncă în această mică carte decât îmi place să-mi amintesc. Căci a te angaja să scrii despre psihanaliza înseamnă să încerci să relatezi istoria unui caleidoscop. A trebuit să mă întreb în mod constant: „A revizuit Freud această afirmație specială a lui h este

mai târziu? Și dacă a făcut-o, a revizuit revizuirea mai târziu? Sau, de altfel, și-a urmat Freud tendința de a se retrage într-o nouă poziție, fără să se obosească să renunțe la vechiul orie? Deoarece majoritatea analiștilor pretind să accepte regulile de bază ale tehnicii, așa cum sunt stabilite de Freud, T se va referi în principal la scrierile sale atunci când prezintă tehnica „psihanalizei standard”1.

Sunt pe deplin conștient că psihanaliza este un subiect extrem de încărcat, dar cu siguranță nu am încercat să o deturnez printr-o selecție necaritativă din dovezi. Oricine are timp și înclinație de a se aduna, așa cum am și eu, și de a se satura în scrierile lui Freud, va trebui să admită că am fost complet corect față de corpul și spiritul doctrinelor lui Freud. Nici n-ar fi mai corect să menținem vreo lipsă de bun gust împotriva mc. De fapt, am trecut peste declarații ale lui Freud de o încălcare și mai mare decât cele pe care mi s-a părut necesar să le citez. S-ar putea să se îndoiască de această asigurare după ce am citit ceea ce am vii

inclus. Din nou, trebuie să trimit cititorul la lucrările colectate ale lui Frcud. Într-un efort de a facilita claritatea, m-am preocupat în special de terapia psihanalitică, mai degrabă decât de excursiile lui Freud în fenomenele culturale.

După cum am spus Carlier, această carte a durat mult timp în scris. În consecință, deși a fost pregătit original pentru această carte, capitolul unu într-o formă oarecum diferită a apărut anterior în Look Magazine. Vreau să mulțumesc editorilor pentru permisiunea de a-l retipări. Și, în sfârșit, mulțumesc secretarei mele, Elizabeth Lassen, pentru ajutorul acordat cu nenumăratele schițe ale acestei cărți mici.

Andrew Salter New York 1952

CUPRINS

Mulțumiri v

Prefață vii

1. Amurgul psihanalizei1

2. Dictatura Linconștientului14

3. Fructul amar39

4. Interpretarea psihanalitică a visului54

5. Normalitatea psihanalitică93

6. Analiza Teninable și Interminable108

Referințe 159

IX

Cazul

ÎMPOTRIVA

Psihanaliză

THE TW TTЛ GII T DE PSIHOANALIZĂ

Prin cercetările sale. . . [Psihanaliza] a condus la o cunoaștere a caracteristicilor mintalului inconștient care până acum au fost nebănuite și a descoperit unele dintre legile care îl guvernează.1

„SIGMUND FREUD

J.HAT a fost ceea ce Freud a spus chiar înainte de a dicd, după ce și-a reiterat viața. Dar adevărul este destul de diferit. Psihologia modernă a arătat că harta minții a lui Fieud este la fel de inexactă și de fantezist ca și experiența de dinaintea lui Columb din Lumea Nouă, iar experiența practică a arătat că terapia psihoanalitică este În consecință, chiar și cei care își practică în continuare nictodele au devenit îndoieli și reinterpretează și rescriu constant Evanghelia Maestrului.

Sunt jungienii și adlerienii, stekeliții și rcichienii, ilorneyiții și]

Mcnningeriți și așa-numitele școli Washington și Chicago. O mare influență este contuzia lungilor, căci psihanaliza nu mai este tot și sfârșitul terapiei, iar mulți psihiatri și psihologi nu-i acceptă deloc dictatele.

Piața Frec a ideilor științifice este foarte crudă. Ceea ce a fost cel mai mare favorit de ieri poate fi disprețuit și insultat astăzi. Totuși, cum va fi altfel, dacă nu ne putem nega influența salutară a gândirii neîngrădite în eforturile noastre de a obține adevărul? Prima jumătate a secolului a marcat riscul psihanalizei — a doua jumătate a acestui secol este în amurgul psihanalizei.

De ce a căzut psihanaliza în zile atât de rele? Luați în considerare rapoartele a doi psihologi remarcabili care au fost ei înșiși psihanalizați. Camey Landis este psihologul principal de cercetare al Institutului de Psihiatrie din New York. Cu câțiva ani în urmă, a făcut o psihanaliză completă (în valoare de 221 de hoiirs) plătită de Fundația Rockefeller. Când s-a terminat, Landis a scris un raport.

„Ce este normalitatea?” Landis l-a întrebat pe analistul său la o zi după ce analiza a fost în curs.

Nu știu”, a răspuns analistul. „Nu am niciodată de-a face cu oameni normali.”

„Dar să presupunem că o persoană cu adevărat normală a venit la tine”, a întrebat profesorul Landis.

„Deși hc erau normale la începutul analizei, procedura analitică ar crea o nevroză”, a spus analistul.2

Aceasta este într-adevăr o recunoaștere terifiantă. Psihanaliza, aparent, vă poate oferi ceva

nu am în primul rând o nevroză de primă clasă ca rezultat direct al tratamentului.

Experiența lui Edwin G. Boring, profesor de psihologie la Universitatea Harvard, a fost și mai dezamăgitoare. „Este probabil suficient să spunem”, a scris el, explicând de ce a intrat în analiză, că . Eram deprimat, că am reușit să reușesc puțin, că mi se părea cu totul intolerabil gândul la punerea în valoare a realizarii mele profesionale, mai degrabă decât la creșterea în viitor. A fost atât de evidentă tulburarea mea emoțională, încât oricare dintre asociații mei m-a îndemnat la analiză și am intrat în psihanaliza. deci, ca o ultimă resursă.”3

Dar, după 168 de ședințe cu analistul său — care a fost, de altfel, un prieten și un elev al lui Freud —, Boring a renunțat cu îndoială. „Eram trist și tulburat, știind că am irosit o parte din cele patru prețioase sabatice care mi se cuveneau în timpul vieții mele. . . Sunt atât de multe despre această personalitate a mea, încât ar fi mai bine dacă ar fi diferit, atât de mult încât analiza ar putea să-i dea dune și să nu facă asta”

Trebuie să fiu corect și să admit că două eșecuri ale psihanalizei nu sunt deloc concludente. Toate formele de psihoterapie au eșecuri — și personal nu pot pretinde să vindec pe toți cei care se adresează la mine pentru tratament. Nevcrthcss, reacțiile a doi psihologi de cea mai înaltă performanță profesională și reputație nu pot fi respinse cu ușurință.

Pentru a obține vreun rezultat — bun, rău sau indiferent — analistul trebuie să sape cu ferocitatea unui muncitor bantu care lucrează adânc într-o mină Rand. Cu toate acestea, rezultatele freudiene sunt disproporționate cu efortul depus.

La aceasta psihanaliştii au dat un răspuns gata. Terapia este dificilă, iar rezultatele sunt neinpresive, pentru că ființele umane sunt foarte complicate. În consecință, este nevoie de mult efort pentru a obține un

mic grad de îmbunătățire. Acest lucru sună rezonabil până când ne uităm bine la teoriile freudiene care stau la baza terapiei psihanalitice.

Here, pe scurt, sunt principiile fundamentale care. îndrumați psihanalistul în tratarea FIECĂRUI om care intră în biroul său:

1. Sexul stă la baza totul, domnul Jones a scris o poveste pentru revista lui de liceu doar pentru că vvas frustrateci sexual. Acum, domnul Jones colectează timbre și încearcă să-și construiască un cont de economii doar pentru că a avut o pregătire slabă la toaletă în copilărie.

2. Toate visele sunt fundamental sexuale. Aseară, domnul Jones a spus că a trecut printr-o poartă de la țară cu mama sa. Poarta din acest vis, pentru toți psihanaliștii, înseamnă organele sexuale ale unei femei, probabil ale lui moiher.

3. Toate dificultățile psihologice sunt manifestări ale sexualității neexprimate — libidoul", așa cum o spune Freudiana. Domnul Jones îi este frică să nu se aplece din clădirile tale, pentru că amețește și îi este frică să nu cadă, dar pentru că și-a surprins odată mama sub duș.

4. TOȚI băieții doresc să aibă relații sexuale cu mamele lor. Această dorință poate fi conștientă, dar este de obicei inconștientă.

TOȚI băieții vor să-și ucidă tații. Acest lucru poate fi, de asemenea, conștient, dar este de obicei inconștient. Dorința de a-l ucide pe tatăl și de a avea relații sexuale

Amurgul psihanalizei

Desigur, motlicr alcătuiește așa-numitul complex Oedip.

5. / Viața copilului este fundamental sexuală. Interesul pentru joc și lumea este sexual. Există chiar o „asociere strânsă între sexualitatea infantilă și apariția sexuală și [există] colorare sexuală în relația copilului cu rudele săi apropiate."4 Așa a spus Ernest Joncs, (inclusiv dintre principalii discipoli ai lui Freud. Și în propria lui Freud). cuvinte: „Dacă copilul are vreo viață sexuală, nu poate fi decât de natură perversă."5

6. Din nou, în propriile cuvinte ale lui Freud, „În general vorbind, fiecare ființă umană oscilează de-a lungul vieții sale belzueen sentimente heterosexuale [¿.e.¿ normale] și homosexuale."* (Italice ale mele.) Aceasta înseamnă, ihen. că de-a lungul vieții, inen (și wonicn) fluctuează între dorințele pentru sex normal și homosexualitate.

Aceștia sunt fundamentalii freudieni. Mai mult decât atât, psihanalistii ne-ar face să credem că aceste idei incredibile se aplică nu numai individului nevrotic, ci și tuturor bărbaților și femeilor normale. În acest moment, trebuie să-l asigur pe cititor că nu încerc să explic sau să explic o simplă implicare a punctului de vedere freudian. 1 bave merci y a spus-o cu acuratețe — fără suprimare sau interpretare greșită.

Dar, oricât de tulburătoare și respingătoare ar putea părea aceste fundamentalis freudiene, nu ar trebui să tragem concluzii pripite. Căci nu știm, până la urmă, că nou-născutul este înzestrat cu organe sexuale și că trebuie să aibă unele reacții sexuale? Și, în consecință, nu miglit it to all on the sound of the freudiens arguments, as absurdes as they ar-

pere, sunt chiar irne? Când avem un punct de vedere științific, deseori ne găsim concluzii pe care nu le-am fi intrat niciodată, dacă căutarea neclintită a adevărului nu ne-ar fi impus aceste idei. Așadar, pentru moment, să nu fim prea opuși imaginii extraordinare a masculinului și a masculinului, așa cum este pictată de freudieni , și să trecem la principiile fundamentale care îl ghidează pe psihanalist în tratarea doamnei Jones.

Sexul, desigur, dezvăluie totul. Doamna Jones sa bucurat de un curs de dans tip tap la vârsta de nouă ani, nu pentru că îi plăcea să facă spectacol, ci pentru că era frustrată sexual. Acum, doamna Jones își păstrează rochiile vechi în spatele dulapului din cauza unui antrenament slab la toaletă și îi place să se uite la televizor, pentru că îi amintește de momentul în care a trecut printr-o traversă.

Toate drcam-urile sunt fundamental sexuale. Doamna Joncs a visat că rătăcea prin caverne și a fost impresionată de stalactitele care atârnau de pe acoperiș și de stalagmitele care se ridicau de pe podea. Acestea sunt evident simboluri pentru organul sexual masculin. Faptul că a vizitat Howc Cavcrns în săptămâna bcforc a fost pentru mine o scuză pentru „inconștient”, a spus psihanalistul.

Doamna Joncs nu și-a dat seama, dar când era mică și-a dorit să întrețină relații sexuale cu iather, după ce și-a ucis mama pentru a-și îndepărta hcr din drum. Acum, doamna Jones este afectată de insomnie, nu pentru că devine atât de tensionată în timpul zilei încât îi ia cea mai mare parte a nopții să se relaxeze suficient pentru a adormi, dar pentru că a văzut odată un băiețel urinând pe stradă.

Cel mai important dintre toate. Crede analistul Ilie, a fost șoc teribil pe care l-a avut doamna Jones atunci când a descoperit că era diferită din punct de vedere sexual de copilul mic. Pe atunci avea patru ani. Despre această frică de castrare a doamnei Jones, Diclionarul standard al Psihiatriei spune: „Psihanaliştii sunt de acord că complexul de castrare este universal, care apare în indivizi normali şi anormali.”7 Psihanaliza şi susţinătorii lor sunt într-adevăr de acord – dar nimeni altcineva nu este de acord. cu ei.

În 1941, cercetarea în științe sociale, dotată de Rockefeller și Carnegie, l-a angajat pe profesorul Robert R. Sears de la Harvard să redacteze un raport pentru ei? Sears a studiat nu mai puțin de 166 de

articole care tratează eforturile de a verifica științific afirmațiile freudiene despre personalitate.

Sears a decis: „Experimentele și observațiile expuse în acest raport stau mărturie că anchetatorii FCW fac ca frec să accepte declarațiile Frcnd la valoarea nominală. Motivul constă în . . . [faptul că inctoda freudiană] face din psihanaliza o știință proastă.”9 Morcover, a spus Sears, „poate că alte duzini de teorii vor oferi explicații la fel de bune sau mai bune” ale faptelor.10

Orice psihanaliza este numită experiență științifică, ei se grăbesc să spună: „Oh, nu. Ne înțelegi greșit. S-au schimbat de-a lungul anilor ca toate celelalte științe. Acum, wc nu mai punem accentul pe sex așa cum am făcut-o înainte. Bcsidcs, folosim cuvântul „sex” într-un sens special și mai larg decât utilizarea grosieră obișnuită. De asemenea, am adăugat multe despre instinctul de moarte" și "agresiune". ”

Este la fel de ușor să nati o plăcintă cu cremă pe perete, cât și să știi

în jos speculaţiile franceze despre „instinctul de moarte” şi „agresiune”. Așa cum spune profesorul Sears, „... Freud nu și-a formalizat teoriile agresiunii sau instinctul dcath în așa fel încât să facă datele experimentale deosebit de relevante.”11 Și așa este în cazul celor mai multe scrieri psihanalitice speculații vagi făcute să apară. 1 ike faets.

Până acum am luat în considerare teoriile psihanalitice. Ce este atunci cu aceste speculații incredibile?* Li se permite să adune praf în biblioteci ca o înregistrare a uneia dintre numeroasele folii care afectează periodic rasa umană? Nu ar alì. Aceste fantezii de coșmar sunt aplicate în tratamentul ființelor umane tonnete.

În cabinetul unui psihanalist, pacientul stă întins pe o canapea, la fel ca într-un salon al unei întreprinderi. Pacientul îi spune să analizeze orice îi trece prin minte și încearcă cu atenție să-și amintească visele. Listenurile de analiză. Îi spune pacientului cât mai puțin posibil. Pe măsură ce analistul urmărește pacientul săpandu-și propriile memorii, analistul caută un singur lucru. El este un nonsens incredibil de sexualitate și de instintul morții cerut de teoria psihanalitică.

După cum spunea unul dintre cazurile mele, nu i-a fost supărat să vărs curajul. Doar că nu a ajutat.” Hc era nedrept. Analiza s-a făcut.

„Nevrozele se „vindecă” prin ostcopatie, chiropractie, nux vomica și broinuri, sulfat de benzedrin, schimbare de scenă, o lovitură în cap. si psiho-

• Jastrow lia sait! thaï „istoricul psihologiei în viitor poate considera marea masă a liiei psihanalitice actuale ca printre cele mai ciudate anomalii și vagarle fantastice ale carly twcntîeih ccnruiy/'i-

analiză, ceea ce înseamnă probabil că niciuna dintre acestea nu și-a stabilit încă adevărata sa conștiință în materie, și mai degrabă că psihanaliza nu este specifică. Mai mult decât atât, din cauza multor nevroze sunt inițiate, anvone care își petrece doi ani cu un răbdător pentru funcționarea naturii.”13 Aceasta a fost concluzia defunctului psihiatru, dr. Abraham Myer-fiul, după ce a verificat. atitudinile față de psihanaliză ale 307 ncurologi, psihologi și psihologi. Mai concis, el a spus: „Declar cu siguranță că, ca sistem iherapcutic, psihanaliza nu a reușit să demonstreze că merită.”

Următorii psihanalizei știu că fanteziile lor ridicole se topesc în aer în momentul în care sunt supuși luminii aspre a științei. În consecință, Freud a introdus ultima carte spunând: „Învățăturile psihanalizei se bazează pe un număr incalculabil de observații și experiențe și nimeni care nu a repetat aceste observații asupra Biniseli sau asupra altora nu este în măsură să ajungă la un independent ¡udgnient of ii/'14 Sau, așa cum a spus un alt analist, „Nimeni nu poate înțelege cu adevărat despre ce este vorba [psihanaliza] fără să fi fost analizat.”15

„Această „apărare este șchiopătată și cere întrebări”, a spus Joseph Jastrow. „Este folosit de către susținătorii de cute și șarlamănii. . . Chiar dacă am avut proverbiale vieți în viață, nu ar trebui să simt obligația de a dedică o parte practicării fizionomiei, frnologiei, astrologiei, nnmcrologiei. . . și psihanaliza freudiană, pentru a... să indice încălcările flagrante și flagrante ale logicii și ale sânii pe care le prezintă.”46 Și profesorul Richard T. LaPieie de la Stanford.

Universitatea a spus! că este practic să spunem că nu poate înțelege sau critica psihoanaliza pentru că „nu a fost introdus în misterele cultului. Dacă trebuie să credem într-un sistem de interpretare înainte de a-l putea testa împotriva realității, acel sistem este neapărat contraștiințific.”17

În general, se crede că o modalitate bună de a evalua un sistem științific este studierea lui prin tehnici, atitudini și concepte externe. Dar Frcudienii, după cum avem scen, insistă că acest lucru nu se poate face. Prin urmare, psihanaliza, când vorbește despre strigătele sale de descoperire, este ca un câine care își urmărește coada. Nu descoperă nimic nou, doar ei, și transmite lumii vești mari. Acest mctaphor este frivol, dar este bine suslaincd.

De ce dici psihanaliza prinde atât de remarcabil dacă era atât de neștiințific? Ei bine, cel mai important dintre toate a fost faptul că Freud a avut un start de cincizeci de ani pe Kinscy. Lumea post-victoriană a considerat că ocupația lui Freud pentru sex este cea mai fascinantă și a făcut-o mult în scris și conversație, cu câteva excepții interesante.

Franța, de exemplu, cu atitudinea sa relativ sănătoasă față de sex, râdea de visele burgheze vieneze ale lui Freud. Așa s-a plâns Freud: „Dintre țările europene, Franța s-a arătat până acum cel mai puțin receptiv. . ,”38 și Jankelévitch. traducător al primei cărți ale lui Freud apărute în limba franceză în 192!, preface: „Psihoanaliza, care de peste douăzeci de ani a produs discuții pasionate și o abundență de literați în țările germano-spcaking și anglo-saxone, a fost până la un cu câteva zecimi în urmă, cunoscute în Franța doar din auzite, iar majoritatea

dintre cei care riscau să vorbească despre asta, s-au gândit că este inteligent să-și bată joc de ea.”19

Iar pentru rcasons înrudite, în climatul însorit al Italiei analize și ofercd. „Italia”, a spus Freud, în mod sincer, „după multe începuturi promițătoare, a încetat să mai manifeste interes.”20

Dar clscwherc, psihanaliza cu accent pe sex a avut o bună prcss. Therc era o grămadă de cărți și articole. Sunt câteva titluri de cârlig din prima jumătate a secolului:

Lecții ușoare de psihanaliză Psihanaliza reformatorului Psihanaliza și dragostea Psihanaliza și personalitățile glandelor Psihanaliza pentru oameni normali Psihanaliza în sala de clasă Cum să vă psihanalizați dacă

Acest lucru dă deriva. Trebuie spus că a existat, de asemenea, un potop de mai multe volume pedantice și pietonale. Dar, mai presus de toate, scriitorii au fost cei care au spumat publicul.

Scriitorii ca grup sunt probabil printre cei mai nevrotici din populație. Când au apărut vestea noului panaceu pentru necazurile lor cu bătrânele soții sau cărțile noi, au apelat la tratament în mare măsură. Mulți dintre ei au fost încurajați să scrie despre analiza lor ca mijloc de a plăti pentru tratamentul costisitor. Au rezultat o serie de noutăți, piese de teatru și povestiri scurte. Unii chiar au scris articole lungi de zinc însoțite de o varietate remarcabilă de detalii clinice destul de prea sincere.

Rezultatul net a fost o campanie de relații publice care

milioane de dolari coule! nu au duplicatcd. Odată ce analiza a devenit la modă în rândul scriitorilor, a fost un pas scurt înainte ca cititorii mai impresionanți să se îngrijoreze în mod inpatient în sălile de așteptare aglomerate ale analizei.

Toată lumea era analizată. „Cum mai faci complexul Ocdi-pus?” a fost parola. F.ven thc mort nu avea pcacc. Leonardo da Vinci și Napoléon au

fost psihanalizați, iar Hamlet și-a făcut o trecere peste — ca să nu mai vorbim despre Moise, despre care Freud a scris o carte cu inexactități.

În ceea ce privește religia, psihanalizei provine și din complexul obscen al lui Oedip, în cuvintele lui Freud: „Dumnezeu este în fiecare caz modelat după spuma și că relația noastră personală cu Dumnezeu depinde de relația noastră cu grăsimea noastră fizică, fluctuantă și schimbătoare. cu el și că Dumnezeu al bottoni nu este altceva decât un tată înălțat.”21 Mai mult, spunea Freud, religia este „o paralelă cu nevroza prin care individul civil trebuie să treacă în drumul său din copilărie până la maturitate.”22

Robert Graves spune bine. „Spiritul idiot al psihanalizei a câștigat controlul asupra unui iterat cu aspect serios! Indiferent dacă subiectul pretins este teatrul Eliza-bethan, faptele lui Ghengis Khan sau miturile populare. Sau cuptor, de exemplu, tratamentul lumbagoului.”23

De fapt, Freud a făcut o singură contribuție. Ile a luat obscenitatea sexului și a făcut din scxualitate un obiect de studiu. A spart peretele dintre dormitor, sufragerie și baie. Contribuția lui Freud a fost contribuția unui mare literator și propagandist și a lui eliberator sexual.

TWJLIGIIR OF PSYHOANALYSIS 13 influența asupra lumii post-victoriane merită o elogie puternică. În cuvintele lui Estes, „psihanaliza la vremea ei a avut o mare contribuție, dar acea contribuție a fost pentru sonie time completă.”24 (Din păcate, psihiatria și psihologia au plătit un preț mare pentru revoluția sexuală freudiană, deoarece psihanaliza a lăsat în urmă doar un pustiu uscat și steril unde vânturile fierbinți ale controversei analitice ridică nisipuri orbitoare. Nu există oază și nimic nu crește. Este un lucru mort și grozav.

Din fericire, psihologia modernă are multe de oferit în locul psihanalizei îndelungate și anemice, pentru că în laboratoarele de inost ale colegiilor și universităților noastre s-a dezvoltat o psihologie nouă și sănătoasă. Având în vedere acest gând, ne încurajăm puterea și explorăm labirinturile freudiene, pentru a vedea dacă întâmplător există ceva acolo — în afară de fundături, întuneric și decădere.

DICTATURA MARI

DE MAR INCONSTIENT

S-ar putea să mă întrebe de ce și în ce măsură sunt convins de corectitudinea ipotezelor dezvoltate aici. Răspunsul meu ar spune că sunt nici măcar convins și nici nu cer ca alții să le creadă; or, batter stated, 1 dorit know hoiv far J believe them.1

—SIGMUND FREUD

FrEUD spunea cu blândețe. Teoria psihanalitică încalcă simțul comun simplu — genul de simț care le spune proștilor să iasă din ploaie. Știu că aceasta este o afirmație puternică, dar îl rog pe cititor să mă

îndure câteva pagini și să decidă singur. Îl voi cita direct pe Freud, astfel încât să nu existe îndoieli în mintea credincioșilor și a celor neformați. Cât despre ales cu topoare de măcinat, atunci nu pot decât să-l citez pe Charcot- la picioarele căruia Freud a spus odată. „În ultimă analiză, vedem doar ceea ce suntem gata să vedem, ceea ce am fost învățați să vedem. Să eliminăm și să ignorăm toate lucrurile care nu fac parte din prejudecățile noastre.”

Fundamental pentru orice înțelegere a femeilor, spune Prenci, este faptul că „toate femeile fac că au fost rănite în copilărie și că, fără nicio falsitate proprie, au fost disprețuite și jefuite de o parte a corpului lor.”2 „Fata își ține responsabilul pentru lipsa penisului și nu iartă niciodată pentru acea deficiență.”8 Ura fetei față de persoana ei este, desigur, începutul complexului lui Oedip.

„Că fata recunoaște faptul că îi lipsește penisul, nu înseamnă că îi acceptă lipsa cu ușurință, dimpotrivă, se agață multă vreme de dorința de a obține ceva asemănător și crede în acea posibilitate de o extraordinară. numar de ani: si chiar intr-un moment in care cunoasterea ei a realitatii a determinat-o de mult timp sa abandoneze indeplinirea acestei dorinte ca fiind de neatins, analiza demonstreaza ca ea persista inca in inconstient. . . . La urma urmei, dorința de a obține penisul după care ea tânjește atât de mult poate chiar să contribuie la motivele care determină o femeie adultă să vină la analiză.”1

Dar înainte ca fata să fie suficient de mare pentru a vedea un analist, ea se întoarce la tatăl ei. „Dorința cu care fata se îndreaptă către tatăl ei este, fără îndoială, în ultimă instanță dorința penisului, pe care mama ei i-a refuzat-o și pe care acum o expertizează de la tatăl ei.” „Cu transferul dorinței copil-pcnis. la tatăl lui, fata intră în situația complexului lui Oedip. Ostilitatea împotriva mamei sale, care nu trebuia să fie creată în mod neîntrerupt, primește acum o mare întărire, căci mama ei devine o rivai, care primește de la tatăl ei tot ceea ce își dorește ea.”0

Această așa-numită invidie a penisului (terni este a lui Freud) și

 complexul Oedip de care este legat, nu au fost relații trecătoare cu Freud. Ile a rămas nereconstruită până la sfârșit. În ultimul său cârlig, a scris: „În fcmalcs.. . noi finei. că este efectul lipsei lor de penis care îi împinge în complexul lor Oedip.”7

Aceste speculații devin mai absurde când ne dăm seama că este convingerea analitică că fetița EVF.RY suferă de criza penisului și de complexul lui Oedip (adică dorește să-și ucidă mama și să aibă un copil de către tatăl ei). În cuvintele lui Freud, „întreaga dezvoltare a copilului se poate spune că are loc sub influența invidiei ei pentru penis.”8

A sosit momentul să ne întrebăm pentru ce motiv carthly a rostit Freud aceste absurdități. A fost totul un picior colosal — aceste convingeri se bazau pe propriile lui visuri — sau, la urma urmei, se bazau pe observații științifice solide? Răspunsul lui Freud nu este impresionant:

La urma urmei, există o mulțime de șanse de a privi fetițele. și nu se observă nimic de genul acesta. Dar obiecția nu poate fi susținută. Nu vezi prea multe astfel de lucruri la copii, dacă cineva înțelege mai puțin să le observe și, în afară de aceasta, trebuie să iei în considerare cât de puțin este capabil copilul să dea o expresie conștientă dorințelor sale sexuale și cât de puțin poate comunica. cate-i. Suntem thcrc-iorc acționând în întregime în limitele drepturilor noastre în studierea urmelor și consecințelor ulterioare ale acestui íield emoțional în [nevroticii adulți].9

Luați în considerare acest pasaj cu atentie.

1. Spune Freud, există un mod special de a observa

ΓHE DICTATURA LUI EL CONȘTIENT 17 fetițe — nu în modul obișnuit, dar „dacă cineva înțelege cum”. La acest wc se poate spune — ei bine, inaybc.

2. Acum, chiar dacă observăm în acest mod special, există Utile pentru a sce. Căci „trebuie să luați în considerare cât de puțin este capabil copilul să dea o expresie preconștientă dorințelor sale sexuale și cât de puțin le poate comunica.” Bine. wliere arc wc acum?

3. Ce avem de făcut. în schimb, spune Freud, este de a studia „urmele și consecințele ulterioare ale acestei fichi emoționale la [nctirotici adulți]/'

Pe scurt, acum rezultă că nu are rost să facem observații despre comportamentul sexual al copiilor — pentru că există puține lucruri de observat, chiar dacă știi cum să-l cauți. Noi „acolo”. spune Freud, trebuie să studieze aceste manifestări (neobservate) ale sexualității infantile în aduhs.

Dar cât de demne de încredere sunt amintirile adulților ale amintirilor din copilărie aproape uitate, amintirile unor experiențe care poate nu au avut loc niciodată? Freud a constatat că nu este deloc demn de încredere. „Îți vei aminti acel episod interesant din istoria cercetării analitice, care a provocat ore atât de dureroase?”10 „Sub presiunea procedurii tehnice pe care o foloseam la acea vreme, majoritatea pacienților mei s-au reprodus din copilărie. pe care le-au fost scduccd sexual de niste persoli mari. La pacientele de sex feminin, partea de seduccr a fost aproape întotdeauna atribuită! către tatăl lor. Am crezut aceste povești și, în consecință, am presupus că am descoperit rădăcinile nevrozei ulterioare în aceste experiențe de seducție sexuală în copilărie. . . . Când însă. Am fost în cele din urmă obligat să recunosc că aceste scene de seducție nu au avut loc niciodată și că

CAZUL ÎMPOTRIVA PSIHOANALIZEI

Eu n-au fost decât fantasme pe care toți pacienții le-au făcut Lad sau pe care eu le-au impus perita ps, am fost de ceva vreme complet în pierdere. . . . După ce m-am reunit, am reușit să trag concluzii corecte din descoperirea mea: și anume, că simptomele nevrotice nu au fost transmise direct la evenimente reale, ci la fantasme care încorporau dorințe și că, în ceea ce privește nevroza, realitatea psihică era de mai multă importanţă thaii realitatea materială. Nici acum nu cred că am forțat pacienții mei fantasmele de seducție, că i-am „sugerat”. De fapt, m-am lovit pentru prima dată de complexul lui Oedip, care mai târziu avea să capete o importanță peste măsură, dar pe care nu îl recunoșteam încă în deghizarea sa de fantezie.”11 (Literele italice sunt ale mele.)

Nu este într-adevăr un crescendo continuu de raționament defectuos: trecerea de la observarea specială a copiilor la a observa „cât de puțin” poate fi obscivc. Trecerea de la studierea acestor manifestări neobscrvcd la copii, la studierea lor la adulți. Trecerea de la studierea amintirilor adulților despre seducția copilului, la descoperirea că acestea nu au avut niciodată loc. Și trecând de la studiul seducțiilor imaginare, la acea credință culinară că fiecare băiat vrea să-și ucidă tatăl (și să aibă un copil de către mama lui) și fiecare fetiță vrea să-l ucidă pe hcr Moiher și să aibă un copil de către tatăl ei - complexul lui Oedip. . Cu sudi o abordare a raționamentului și cu complexul lui Oedip ca punct de plecare, psihanaliza nu poate decât să devină „curioasă și mai încântătoare”. Ea nu are valoarea ei pentru a trece o viață inactivă, dar cu greu se poate numi Știință.

„ПIE DICTATORSIIIP OГ INCONSTIENTUL 19

Că Freud a fost mai puțin un om de știință decât un literator poate fi demonstrat și în alt mod. Tocmai am observat cum Freud a reinterpretat fanteziile de seducție inexistente din complexul lui Oedip la fel de inexistent — și a început să construiască psihanaliza în jurul lui. Dar ce a spus atunci când alții au fost forțați să-și reconsidere descoperirile, așa cum fac adesea oamenii de știință? Este destul de diferit, spune Freud. Thcn „onc este obligat să se întrebe cât de mult din aceasta se datorează . . . [a] lipsă de claritate și cât de mult lipsă de păcat-ccrit. . . . 1 hcy sunt acum dezmințit lucruri pe care înainte ei înșiși le susțineau. si noi, morcovcr, pe terenul observatiilor irlandezi prin care se migli! au fost învățați ceva mai departe, dar ca urmare a interpretărilor diferite ale acelorași observații, care такс lucrurile pe care le întâlnesc le par acum diferite de ceea ce au făcut ei.”13

S-ar putea să rămână încă într-un cititor sau doi cărora le este greu să creadă că textura teoriei psihanalitice poate fi la fel de ciudată pe cât mi-ar părea eu. Lasă-mă să asigur astfel de persoane că am fost corect. Nevcr-thelcss, în efortul de a rezolva orice îndoieli persistente pe care le-ar putea avea, le-am prezentat ideile lui Freud despre modestie și vanitate la femei.

Vanitatea lor este parțial un efect suplimentar al invidiei penisului, pentru că ei sunt determinati să-și evalueze farmecele fizice mai mult

ca o compensație clară pentru inferioritatea lor sexuală originară. Modestia, care este privită ca o caracteristică feminină prin excelență, dar este mult mai mult o incompatibilitate de convenție decât s-ar crede, a fost, în opinia noastră, concepută inițial pentru a ascunde deficiența genitalelor ei. Nu uităm că, mai târziu, preia alte funcții, se spune că femeile con-

au tributat dar puțin descoperirilor și invențiilor civilizației, dar poate tot ceea ce au descoperit procesul tehnic, acela de împletire și țesut. Dacă ibis este așa, cineva este tentat să ghicească motivul inconștient din spatele acestei realizări. Natura însăși ar putea fi considerată ca a furnizat un model de imitație, determinând creșterea părului pubian în perioada de maturitate sexuală, astfel încât să acopere organele genitale. Pasul care a mai rămas de făcut a fost să atașăm firele de păr în mod permanent, unde în corp sunt fixate în piele și doar încurcate unul cu celălalt. Dacă repudiezi această idee ca fiind fantastică și mă acuzi că am o idee fixă cu privire la subiectul influenței lipsei penisului asupra dezvoltării feminității, bineînțeles că nu mă pot descuraja.”44

Desigur, unele dintre observațiile diverse ale lui Freud despre femei nu pot fi decât aniiclimatice.

Fericirea este într-adevăr grcat atunci când această dorință pentru un copil într-o zi íinds un adevărat hilfilmeiit; dar mai ales este cutii deci dacă copilul este un băiețel, care aduce penisul lung cu el.15

Prima experiență de anxietate, cel puțin a ființei umane, este nașterea: și aceasta poate, în mod obiectiv, separarea de mamă și ar putea fi asemănată cu o castrare a mamei (în conformitate cu ecuația: copil - penis)

Chiar și vârsta căsătoriei nu este ferm asigurată până când femeia nu reușește să facă din soțul minciună un copil și să acționeze ca parte a mamei față de el.17

Singurul lucru care aduce unei mame o satisfacție nediluată este relația cu un fiu: este cea mai completă relație dintre ființele lui.18

Trebuie să admitem că femeile au doar puţin simţ al dreptăţii.10

Nu e de mirare că Freud a spus: „Acum ești pregătit pentru concluzia că psihologia nu poate rezolva enigma feminității.”20 În orice caz, nu cu speculații psihanalitice sudi préposterons, ceea ce ar fi deranjant dacă nu ar fi fost de fapt folosite în terapia psihanalitică.

După cum am văzut, problema cu fetele, potrivit lui Freud, era că nu aveau penis. Ei bine, necazul cu băieții, a spus el, este că o fac – și ți-e teamă că tații lor îi vor castra. Și hc spune asta cu adevărat serios.

Două citate: „Când un băiat, vine cam la vârsta de doi sau trei ani . . . simte senzatii placute in organul sau sexual si invata sa le procure dupa bunul plac prin stimulare manuala, hc devine iubitul mothcr. Doresc să-l posedă fizic în moduri pe care le-a ghicit din observațiile și surmiscurile intuitive ale vieții sexuale și încearcă să-l seducă arătându-i organul masculin al cărui mândru proprietar. Într-un cuvânt, masculinitatea sa trezită devreme îl face să caute să-și asume, în relație cu ea, locul pe care-i aparține tatălui său, care a fost până acum un model invidiat datorită forței fizice pe care o manifestă și a autorității în care este dothed. Tatăl meu devine acum un rival care îi stă în cale și pe care ar dori să-l îndepărteze.”21 Merită să reînnoiești Thaï Freud numit uneori complexul lui Oedip „Romantul familiei”, dar acest lucru are un sunet neplăcut și este de obicei evitat. de către analiști.

Freud a spus într-un alt loc: „Ce mai devreme

ani de copilărie (aproximativ între vârstele oí iwü și cinci) are loc o convergență a impulsurilor sexuale a căror, în cazul băieților, obiectul este mama. Această alegere a unui obiect, în combinație cu o atitudine corespunzătoare de rivalitate și ostilitate față de tată, oferă conținutul a ceea ce este cunoscut sub numele de complexul lui Oedip, care în fiecare ființă umană are cea mai mare importanță în determinarea formei liniei. al vieții sale erotice.”22

Picase remarcă faptul că complexul lui Oedip este încadrat în cea mai mare importanță „în fiecare ființă umană”, adică atât în individul normal, cât și în cel necurotic – corpul. Și Freud a spus chiar că, din cauza complexului lui Oedip, se întâlnește așa-numita fantezie a uterului și a renașterii.23 Există dorința de a fi în pântecele mamei pentru a o înlocui în timpul coitosului - pentru a-i lua locul în ceea ce privește to the fai ber. . . . Există dorința de a reveni într-o situație în care cineva a fost în organele genitale ale mamei; și în această legătură omul se identifică cu propriul penis și îl folosește pentru a reprezenta biniseli.

În acest moment, nu pot da vina pe cititor dacă își ridică mâinile și spune: „Foarte bine. Psihanaliza este preocupată de sex. Ți-ai stabilit punctul de vedere. Ce altceva?"

Acestor cititori trebuie să spun, în extenuare, că am încercat doar să descriu unele dintre fundamentele psihanalizei și, de asemenea, că, oricât de dificultăți ar putea fi, există unii analiști care au negat că sexul este fundamental pentru a lor. teorii. Trebuie să spun că analiștii, indiferent de statutul lor, ar putea fi acuzați că sunt oarecum ignoranți, sau poate chiar ipocriti. Mcnningcr, totuși, este o re-

 [reshing excepție. Cel puțin a întâmpinat obiecțiile față de sexualitatea analitică, sincer și mai departe. Ile scrie: „Se întâmplă că Freud a folosit cuvântul sex ca incluzând mult mai mult decât activitatea genitală. Ibis, iar faptul că folosirea americană a cuvântului este mult mai resicrită explică o parte din

rezistența la psihanaliza. În plus, tabuul cultural american este un factor semnificativ care contribuie la o incidență ridicată a nevrozelor.”24

Sunt sonic ce pcrplexed din acest punct de vedere. Cu siguranță invidia penisului este mai degrabă genitală, complexul de castrare este mai degrabă genital, iar complexul Oedip, care se află la cărucior. al psihanalizei, este într-adevăr genital.

Cât despre a spune că folosirea de către Freud a cuvântului sex a fost înțeleasă din cauza unora dintre conotațiile sale mai comune, comentariul lui Jung va fi suficient: „Desigur, orice freudian vă va asigura că minciuna nu înseamnă sexualitate coacere, ci „psiho-sexualitate”. — o extensie neștiințifică și nejustificată din punct de vedere logic.”25 De fapt, Jung i-a scris odată lui Freud din America, spunându-i „despre câștigarea de prieteni prin pedalarea moale a factorului sexual în psihanaliza. Această bucată de inteligență. . . l-a inlurat pe Freud.”*

Dar să mă întorc la Mcnninger. Ile are dreptate când spune că atitudinile naționale față de sexul iubitor au ceva de-a face cu apariția nevrozei. Dar pentru acel expeditor la fel și atitudinile față de sine, față de popor și față de succes - pentru a numi doar câteva. Freud este destul de clar. „Printre cauzele și ocaziile coniplaimelor nevrotice, factorii sexuali joacă un

• H. AV. l'iincr, Freud, His Fije and Mind {New York. Cïo<set şi Dtmlap, 1947). p. 126. Tlii.s este o biografie amănunţită şi feurlcss.

important, un ovcrwccning—cvcn pcrhaps un specific—rólc.”2fl Sau mudi mai devreme, „Ceea ce noi caliam caracterul pcrsonului este construit în mare parte din materialul excitațiilor sexuale.”27.

Odată, când Freud s-a simțit în mod deosebit netratat că i s-a amintit în mod constant de preocuparea sa pentru sex, și-a atacat criticii acuzându-i că sunt anormali. „Știu, bineînțeles, că recunoașterea pe care o permitem sexualității este — indiferent dacă o mărturisesc sau nu — cel mai puternic motiv al opoziției noastre ostilității psihanalizei. Dar ar trebui să ne lăsăm să fim zdruncinați din cauza asta. Ne arată doar cât de nevrotică este întreaga noastră viață culturală, atunci când oamenii aparent normal nu se comportă în mod diferit față de necurotici.”28 Aceasta este o formă mică de argument științific, dar ea a fost suplimentată de unii dintre avocații Săi mai înflăcărați. La un moment dat și-au acuzat „oponenții” lor de pornografie, predicții științifice și jumătate de adevăr periculoase. De fapt, desigur, aceste critici se aplică cel mai bine pentru ei înșiși.

Nu am încercat să fac psihanaliza burlescă. Este inutil să faci asta, pentru Freud lias donc ic hini-self. Nu sunt teoriile sale o vulgarizare a naturii umane și nu infialo ele banalul în absurd? Freud a fost minuțios de minuțios și totul este înregistrat. Nu este nevoie

să minți sau să citezi în afara contextului. Trulli-ul este destul de prepozitiv și niciun cititor observator nu poate să nu observe că Freud oferă dovezile care îl respinge.

Dar cum, ați putea să vă întrebați, a putut cineva să ia în serios aceste speculații? Freud a reușit acest lucru situându-și grotcurile într-un loc vag calieri

TUE DICTATORSTTIP OF THE IJNCONSCTOUS 25 „inconștientul". Până la urmă, din moment ce nimeni nu poate ști (fără ajutorul unui analist) ce se întâmplă în inconștient, cine poate nega existența posibilă acolo a celor mai incredibile sabate ale vrăjitoarelor? Așa cum spune Kanner-9: „Mamă ignorantă, crezi că, atunci când bebelușul suge la sân sau bea din botil, o face doar ca să ia puțin lapte. Intcr-preterele lui GG li. [Marele Dumnezeu inconștient] știe mai bine. Bebelușul se complace în „activitatea sexuală care nu este încă separată de consumul de hrană". „Scopul sexual al lui Ilie constă în încorporarea obiectului în corpul său"30. Bebelușul trece prin faza orală sau – ai ghicit – canibalisică a organizării pregenitale." Cuvântul „canibalist" este al lui Freud.

Canibalismul a avut o fascinație pentru Freud. El spune, de exemplu, „Ideea de a fi caten de către tată aparține stocului tipic primai de idei din copilărie."31 Și cu altă ocazie, „Terii de a fi calen am găsit-o până acum doar la bărbați; se referă la tată, dar este probabil rezultatul transformării comportamentelor agresive orale îndreptate asupra mamei. Persoana pe care copilul vrea să o devoreze este mama care l-a hrănit."32

Dar (copilul, desigur, nu este conștient de aceste impulsuri. Ele există doar în „inconștientul" lui. Și ce este, oricum, acest „inconștient"? Lăsați Freud să-și dea răspunsul: „... noi numim „inconștient" orice proces mental a cărui existență suntem obligați să o asumăm."33 (Observați cuvântul „asumați") „Nu este nevoie să caracterizam ceea ce este conștient de cali: este sanitatea ca conștiință a filozofei și a oricărui proces mental.

26 I HE CAZ ÎMPOTRIVA PSYCIIOANAT.YSIS zi aviz. În opinia noastră, orice altceva care este mental este inconștient.

Acum, la fel cum freudienii au încercat să rescrie istoria când vine vorba de baza sexuală a analizei, tot așa au încercat să ia cunoștință cu afirmațiile lui Freud despre „inconștient". În Lista paragrapli pe care Freud a scris vreodată, el a spus: „Conceptul de inconștient a bătut de mult la porțile psihogiei și a cerut să fie lăsat să intre. Filosofia și literatura s-au jucat adesea cu el, dar știința nu ar putea avea niciun folos pentru el. Psihanaliza a analizat conceptul, l-a luat în serios și ia dat un conținut 1res li."35 Conținutul proaspăt, desigur, este comentariul invidiei penisului, complexului de castrare, canibalismului și complexului Oedip.

Această poziție, desigur, este greu de apărat, așa că analiștii (în timp ce se retrag, au spus: „Spune ce vrei, Freud a adus în prim plan faptul că comportamentul nostru este determinat de conștient." Pune-o caritabil, pur și simplu nu este așa. James, Prince, Janet, Carpenter, Dclboeuf și Holmes, pentru a nu numai câțiva, au scris cu toții în detaliu despre activitatea inconștientă. Contribuția psihanalizei a

fost sexualizarea inconștientului. vorbește vag despre inconștient ca fiind făcut din instinctele sudi, așa cum le posedă individul, și despre obiceiurile sudi, așa cum le-a dobândit din mediul înconjurător, este soluția scuzei comune și este, de fapt, soluția psihoologiei moderne. , plămânii noștri se întâlnesc, siomachii noștri digeră, totul destul de inconștient. Viața ar fi cu totul imposibilă fără acest „inconștient.” Dar Freud nu a spus că comportamentul este determinat de inconștient. Ceea ce a spus el a fost că

 comportamentul este determinat! de inconștient și inconștient este casa neîncrezătoare a complexelor misterioase de Oedip, a îndemnurilor canibale, a instinctelor de moarte și a dorințelor homosexuale în toată lumea.

După cum a spus un recenzent psihanalitic, Freud „a scos la lumină lumea interlopă întunecată a inconștientului, dovedind că fiecare silabă și silabă este semnificativă și a constatat cât de superficială a fost structura simțului comun victorian”. Vă asigur (domnul că nu este nimic în neregulă cu scusa comună. Arată ciudat doar când stai pe cap.

Maier, 3C on (forța unei cercetări considerabile, a ajuns la concluzia că descoperirile sale îl forțează „să pună la îndoială frecvența conceptului de subconștient... În teoria psihanalitică, subconștientul este folosit ca un mecanism al comportamentului și își găsește cel mai mare mecanism. folosit în explicarea comportamentului anormal... Dacă conceptul de subconștient trebuie folosit ca medianism explicativ, ar crede că ar trebui să fie mai mult decât un rezervor de direcții și amintiri nerechemate... Și asta, trebuie să ne amintim , se întâmplă să fie ceea ce Freudiana cred că este.

Inconștient, practic și conștient — așa a avut odinioară Freud viața mentală. Putem vizualiza acest lucru în forni-ul unui totem-om-trec, cu omul de jos numit Inconștient, cel ghemuit pe picioarele lui numit Preconștient și omul înalt Conștient. Aceasta fusese imaginea freudiană a minții. Dar acest stâlp totem a fost în scurt timp rea, așa că chiar lângă el Freud a așezat un alt totem cu trei oameni. Acest lucru a adăugat confuziei. După cum a spus discipolul lui Freud Ernest'Jones: „Asta

nu va fi destul de ușor să combinați cele două imagini astfel obținute, deoarece clasificarea este în unele privințe una încrucișată.”37

Pe noul totem, omul de jos a fost numit id. El este o creatură cu aspect oribil, pentru că minciuna reprezintă baza animată primitivă a ființei umane. Nevcr-thclcss, este „Puterea id-ului [care] exprimă adevăratul scop al vieții organismului individual.”38 „Miezul ființei noastre . . . este formată de id-ul obscur.”39

Omul de mijloc de pe polul totem este egoul. Se aseaza pe umerii id-ului. „Cea mai mare cerere asupra ego-ului”, spune Freud, „este probabil menținerea pretențiilor instinctuale ale idului.”10 Aceasta

este o sarcină mai dificilă, deoarece „dorințele de impuls care se nasc din nou cu fiecare corp sunt acelea ale incestul – canni baiism – și pofta de crimă.”41 Eul este doar „pana organizată a id-ului”42 și „În ceea ce privește, ego-ul trebuie să ducă mai departe intențiile id-ului.”43 Și luând în considerare faptul că că id-ul, omul de jos de pe polul totem, este o „căldare de emoție clocotită”41, egoul are nevoie de ajutor pentru a-l menține reprimat.

Freud oferă acest ajutor îngreunând ego-ul cu un om înalt pe totem polc - super-ego-ul. Dacă toate acestea sunt prea ridicole, nu pot decât să spun cititorului ceea ce a spus Freud despre ego: „Eul se poate lua pe sine ca obiect, se poate trata ca orice alt obiect, se poate observa, se critică și mai știe ce anume. cu sine.”45

În orice caz, echilibrat precar deasupra ego-ului se află super-ego-ul. Are un aer albastru și un aer drept. El este vocea convenției, a interzicerii și a-n-o-s-a-nu. În cazul ncurotifului

DICTATURA LUI IJNCONSTIENT 29 individuali, „Super-Eul se ocupă de eul său ca un lucru strict cu un copil, iar ideea sa de inorăitate afișează irseli în moduri primitive, făcând Eul să se supună pedepsei de către Super-Eul. Bunătatea este folosită ca mijloc pentru această „pedeapsă”. Nevroticul trebuie să se comporte așa cum ar fi stăpânit de vinovăție, pe care boala îi servește să-l pedepsească și, astfel, să-l ușureze.’M0 În total, „funcția principală” a supraeului rămâne limitarea satisfacțiilor.”17

Să mergem cu o lanternă în cimitirul freudian întunecat și să facem un inventar. În întuneric se găsesc doi totemuri – totemul conștiinței și totemul id levéis. Adânc în cimitir sunt cele cinci statui mortuare ale lui Frcud – perechi de oameni care se luptă cu cadi altele, așa-numitele polarități:

1. Eros vs. T kanatos: Ufe luptă cu moartea. Thcrc este o inscripție care spune că aceasta se numește și dragoste vs.

2. Лс/гтл/у vs. Pasivitate. Această statuie este zdrobită și spartă și rămâne doar din curte față de trecut.

3. Sinele vs. Lumea Onter. Aceste niveluri vt es sunt sub-intitulate Subiect vs. Obiect.

4. Plăcere vs. Durere. Plăcerea pare extatică și l-a prins pe Pain, care se strâmbă îngrozitor.

5. Ultima polaritate îl are pe Adam care se luptă cu Eva – și este altfel numit Maseulinily vs. Feminity.

Freud spunea cu nonșalanță despre aceste „sisteme”: „Asemenea idei fac parte dintr-o suprastructură speculativă a analizei psihologice, a cărei porțiune poate fi abandonată sau schimbată fără pierderi sau regrete în momentul în care inadecvarea sa a fost dovedită.”48. rcalitatea de analizat sau visul de interpretat,

30 CAZUL ÎMPOTRIVA PSIHOANALIZEI sau motivul care trebuie atribuit, analistul nu trebuie decât să se uite prin cimitir și să ia alegerea.

Se pot califica totemurile și statuile multe nume diferite, dar cu siguranță nu „știință”.

. dacă se trece la un nivel suficient de abstract . . . /' spune Schafer,49 „Onc ajunge la un punct în care toate lucrurile sunt adevărate pentru toți oamenii; adică avem toți impulsuri sau aspecte ale impulsurilor care pot fi caracterizate ca orale sau agățate, anale sau posesive, hoinoerotice, narcisiste, exhibiționiste, represive, proiective, ostile și altele asemenea. Viața unei ființe umane este atât de complex care printr-o selecție sau o interpretare adecvată se poate stabili, dacă dorește, și găsi elemente de comportament care să confirme orice interpretare.”

ЛИ aceasta face foarte suspectă oricare dintre rapoartele care pretind probe de laborator ale ipotezelor freudiene. După cum a concluzionat Sears, după ce a realizat studiul său clasic, Survey of Objective Sludies of Psychoanalytic Concepts™, „analiza ulterioară a conceptelor psihanalitice poate fi relativ inutilă atâta timp cât aceste concepte se află în structura teoretică a psihanalizei”.

Concepția lui Freud despre evidență îl va surprinde pe cititorul care este obișnuit să creadă că evidența poate fi demonstrată. „Castrarea”, spune el, „are loc, de asemenea, în legenda lui Oedip, pentru că orbirea cu care s-a pedepsit Oedip după descoperirea crimei sale este, prin dovezile viselor, un substitut simbolic al castrarii.”01 (Cursive ale mele.) „Evidentul pentru complexul lui Oedip este mai puțin decât nul, dar Freud trage în sprijinul său „dovezile viselor”.

Freud, de fapt, a greșit chiar în privința mitului lui Oedip în primul rând. Mullahy, în cartea sa amănunțită despre acest subiect, spune:

1. „În toate, cu excepția uneia dintre versiunile vechi ale mitului [Oedip], nu-și îmbogățește deloc mama.52

2. „O altă întrebare: silice Oedip este eroul curajos și înțelept care este Sfinxul și, prin urmare, este binefăcătorul Tebei, de ce este el omul care comite crima considerată a fi cea mai îngrozitoare de către colaboratorii săi?63

3. „WcsterniarckA1 [un antropolog. de cea mai înaltă renume], după ce a supus noțiunile lui Freud despre complexul lui Oedip unei examinări îndelungate, a ajuns la concluzia că faptele care au fost invocate în sprijinul unor presupuse evenimente preistorice cărora Freud le-a atribuit inhibarea incestului. fiecare caz a fost depus ca dovadă.'65

4. „Fromm daims [și această interpretare, cel puțin,

Se spune că mitul [Oedip] nu poate fi înțeles ca un simbol al legăturii incestuoase dintre mamă și fiu, ci ca răzvrătirea fiului împotriva autorității tatălui în familia patriarhală. . . „5(t

Nu voi prezenta nicio dovadă care să arate cât de complet greșit a fost Freud declarând că complexul lui Oedip a fost o mulțime de oameni, în

toate locurile, în orice moment. Fara serii otice! y con tend ibis any more. În schimb, diverse suflete bine gânditoare au încercat să-l transforme pe incestuosul, criminalul și simbolic castrat Oedip într-un bun cetățean. Acest lucru au încercat să facă prin stropirea bini cu o ceață antropologică blândă. Astfel, de exemplu: „Aceasta înseamnă”, spune Bateson,57 „că constelația în care se naște copilul, situația lui Oedip pe care o învață.

contoare, variază profund fiorii de la cultură la alta.”

Acum, în aceste zile „iluminate”, știm cu toții că viața de familie reflectă aspecte ale mediului în care se află. Acesta este un fapt bine stabilit și recunosc că merită un studiu intens. Dar extinderea subtilă a complexului Oedip într-un sinonim pentru studiul dezvoltării copilului și al familiei este, așa cum spunea Jung despre psihoscualitatea freudiană, „o extensie nescitifcă și nejustificată din punct de vedere logic”.

Freud și-a spus destul de clar ce vrea să spună prin complexul lui Oedip și a greșit complet. Nu avem nimic de câștigat folosind conceptele lui. Mai general, este confuz, și cred că este o metodă proastă, ca oamenii să-și interpreteze constatările în vechile lermi freudiene în sensurile pe care le-au introdus noi și variabile. Această politică are ca rezultat numai confuzia și degradarea psihologiei”.

În ciuda acestor comentarii despre tenninologia psihanalitică, cred totuși că este nedrept să acuzi analiștii că scriu într-un gobbi cdygook privat. Deși limbajul lor aduce adesea în minte un cod criptografic, vocabularul lor specializat spune de fapt ceva. Acest lucru poate fi dubios, dar totuși este un set specific de idei și susceptibil de discuție.

1 bere înseamnă cuptor în pasajul următor, preluat din Oulline of Psychoanalysis a lui Freud. Cârligul de conserve este „O capodopera a clarității și a concisei”. Cred că cititorul va găsi pasajul greoi:

Acest factor exercită o influență decisivă asupra rezultatului conflictului atunci când un băiat găsește biniseli în situația complexului CEdipus și

 thrcat îndreptat împotriva narcisismului său prin castrare, întărit froni surse primevai, takcs posesia bini. Condus de puterea combinată a acestor două influențe, a pericolului real imediat și a celui filogenetic amintit, copilul latră tipul încercărilor sale de apărare (represiuni), care sunt eficiente în momentul momentului, dar se transformă fără îndoială la inadecvate atunci când reanimarea ulterioară a vieții sexuale aduce o influență utilă pentru dcmandurile instinctuale repudiate.6a

Pe scurt, Freud spunea cu adevărat că: „Acest factor este decisiv atunci când un băiat se află în situația lui Ocdip. În primul rând, există un pericol real de castrare din partea tatălui său. Și, în al doilea rând, cunoștințele moștenite ale băiatului îl avertizează și asupra acestei amenințări. Condus de aceste forțe tivo, băiatul

încearcă să-și împingă dorința sexuală Jaugeron pentru mama lui în inconștient. Reușește pentru acest moment, dar mai târziu, când viața lui sexuală se trezește, cererile sale sexuale repudiate ies din nou în prim-plan.” Cu acest pasaj nu am încercat să arăt că sunt un traducător (sau parafrazator) al lui Freud mai bun decât James Strachey. Mai degrabă, am încercat să arăt thaï atunci când răpim scrierea analitică de vocabularul ei intimidant, de obicei rămânem cu speculații șubrede și slabe.

Trebuie să recunosc, totuși, că una dintre cele mai absurde teorii ale lui Frcud avea o bază reală în trulli. Dar trebuie să adaug că, în ciuda acestui fapt, el a reușit să o distorsioneze atât de complet încât să devină una dintre doctrinele sale cele mai interesante. Mă refer la teoria sa despre instinctul de moarte.* Mai simplu spus, „Scopul tuturor

* Opus de „instinctul de moarte”, Freud a spus un instinct ușor. Numirea lui „Eros” servește să ne arate că este redenumită sexualitate.

life is dcaih.”5n Bingurile umane — de fapt, toată materia vie — au avut o tendință înnăscută de a muri și, într-un fel sau altul, sunt în curs de a muri.

Bineînțeles, este o idee să spunem că toate viețuitoarele muzi. a muri. S-a spus în mod adecvat acum peste două mii de ani. „Bărbatul care este corn de femeie este de puține zile și plin de necazuri. Ile naște ca o floare și este tăiat; El se zboară și el ca o umbră și nu rămâne.”

Dar când Freud spune că materia vie țintește inslinctiv spre moarte, se întinde pe tărâmul pseudobiologiei, unde nu există nicio dovadă — doar retorica. Consecința este că elaborarea teoriei sale a instinctului de moarte este atât de laborioasă încât până și discipolul său simpatic, Ernest Jones,60 a fost constrâns să remarce că „este nevoie de o îngăduință specială din partea cititorului. Din cauza îndoielii, a complexității extreme și a noutății remarcabile a ideilor. . . stilul este unul de o deosebită cultură.”

„Gândurile lui Freud despre problemele finale ale vieții” sunt tragicomice. Hc vorbește despre „instinctele sexuale active în fiecare celi care preiau celelalte cclls sau „obiectul” lor [și], neutralizează parțial instinctele lor de moarte. . . în timp ce alți oameni fac același lucru pentru ei, iar alții se sacrifică în exercițiul acestei funcții libidinoase. Celulele germinale înseși s-ar comporta într-un mod complet „narcisist”, așa cum suntem obișnuiți să o descriem în teoria nevrozelor, atunci când un individ își concentrează libidoul asupra eului. . . Poate că celulele excrescentelor inaligne care distrug organismul pot fi considerate și ele narcisiste în sensul propriu.”61 Cred că chiar și

 cel mai rabici psihanalist va fi greu pus sa-si retina un zambet ai asta.

Dar devin un oribil batjocur al vieții și al logiei atunci când Freud spune: „Aceste moduri întortocheate de a depăși... . . ar fi nici mai mult, nici mai puțin decât fenomenele vieții așa cum le cunoaștem acum... întreaga viață a instinctului servește unicul scop al aducerii morții.”62 S-ar putea foarte bine să credem că, pentru Freud, ziua era o cale ocolită. de a ajunge la noapte. Și din punctul de vedere al credinței că există instincte de autoconservare, de ce, spune Freud, „sunt parțial instincte menite să asigure calea de moarte către un anumit organism. . . organismul se rezolvă să moară numai în felul său.”63

S-au scris multe prostii despre instinct și trebuie să spun, nu doar de Freud. Morgan subliniază acest lucru în textul său standard despre psihologia fiziologică. „Principiul a fost urmat cel mai adesea. . Morgan64 spune: „este acela de a numi orice comportament instinctiv care este oarecum complicat și ale cărui mecanisme nu sunt înțelese de observator. Comportamentul instinctiv, prin urmare, devine deiìncd din cauza ignoranței observatorului.” Iar Bernard65 ar fi putut foarte bine să se gândească la freud-enii contemporani când a spus: „Utilizări mai populare ale instinctului terni. . . încă persistă cu frecvență în rândul literatorilor și publiciștilor, care de obicei vin în contact cu critica științifică doar indiiect și frecvent la o generație sau mai mult după ce a fost făcută.”

O ilustrare bună a modului în care s-au transformat cunoștințele noastre despre instinct este oferită de somon. Ideea este importantă și nu lipsită de interes. Pe vremea lui Freud, un biolog credea că „atunci când anumiți pești parcurg călătorii grele, tot timpul de depunere a icrelor

[fac acest lucru] pentru a depune icrele în anumite ape definite care sunt îndepărtate din habitatele lor uzuale.”

Știm acum* că „T erul somon, în apele în care s-a născut, își pierde treptat pigmentarea din piele, care servește la protejarea receptorilor fotosensibili de sub această pigmentare. . . Odată cu pierderea acestui pigment, iish este stimulat de lumină și reacționează negativ, adică evită lumina. Deoarece fluxurile superioare sunt puțin adânci, această reacție de evitare a luminii îl duce treptat în aval, până în oceanul adânc, unde este liber de stimularea fotică. Deoarece apele râului care se varsă în ocean sunt ceva mai vechi, conțin ceva mai mult oxigen și sunt mai puțin sărate, somonul tinde să rămână în regiunea generală a oceanului în care curge râul.”

Voi sări peste câteva detalii și voi spune pur și simplu că, pe măsură ce somonul se maturizează, suferă modificări ale activității hormonale. Acest lucru îl conduce pe somon „să aleagă ape mai vechi, la fel cum pasărea matură sexual alege climatele mai vechi și, de asemenea, crește cerințele de oxigen. . . Peștele se îndreaptă apoi în amonte și, pe măsură ce se îndreaptă spre fiecare ramificație a râului, alege cea care are o temperatură mai veche. Acesta a fost stabilit prin măsurători ale temperaturii alese de salmon în migrarea lor în

amonte. . . Toate acestea sunt destul de dezamăgitoare cu privire la somon și la instinct, dar face din instinct o parte a științei, mai degrabă decât a folclorului și pseudoștiinței.

Prin urmare, instinctul nu este o forță nebuloasă de vreun fel misterios. Mai degrabă, instinctul implică un specific

• 1 am luat această expia nation frenn Morgan.67 His cutiré chap-ter • „Instinctul” este cel mai ilustrativ.

Răspunsul unui organism. Și acest răspuns specific este adus de factori specifici din mediu sau din organismul însuși.

Mai tehnic, un instinct, știm acum, este

1. Un răspuns specific moștenit,

2. Care urmează sau însoțește un

3. Incr sau stimul exterior

4. Asta serveşte la eliberarea acestui răspuns.68

Prin urmare, în lumina cunoștințelor contemporane, putem spune, fără nici cea mai mică posibilitate de contradicție, că teoria lui Freud despre instinctul uman nu are, de fapt, nicio bază cea mai îndepărtată.

Ceea ce merită un comentariu mai amănunțit, totuși, este că teoria lui Freud despre instinctul de moarte nu era bazată pe fapte chiar și în zilele în care el a emis ipoteza. La acea vreme exista o credință științifică că instinctul era ceva moștenit de la strămoșii primitivi și că ajută organismele să se înțeleagă cu mediul lor. Ceea ce a făcut Freud a fost să renunțe la partea despre adaptarea la mediu și să spună că doar comportamentul instinctiv era comportamentul primitiv. În propriile sale cuvinte, „un instinct ar fi o tendință înnăscută a materiei organice vii care o obligă către restabilirea unei stări anterioare.”60 (Nu o condiție anterioară de adaptare – doar o condiție anterioară.) Moartea, desigur, și „inerția în viața organică” sunt condiții anterioare de existență.

Deci, pe bună dreptate, Freud a spus: „Această concepție a instinctului ne pare strânge”. A fost o știință strânsă atunci când a spus-o și este și mai ciudată știință acum. Tot ceea ce rămâne adevărat este că omul se naște pentru a muri - ceea ce a fost adevărat chiar și înainte ca Freud să pună mâna la problemă. În cuvintele lui JL Grey,70.

. Faptul că murim cu toții nu este o dovadă că intenționăm să murim, la fel cum toți suntem concepuți este dovada unui scop în existență de a deveni fifă.” Freud71 a spus în mod specific că conceptul de instinct decat nu „a implicat o modificare a teoriei psihoanalitice a instinctelor”. Freud nu a făcut nicio schimbare fundamentală în rețeta sa. Tortul psihanalitic rămâne complet sexual. Pe câteva stafide așezate din instinctul de moarte și agresivitatea au fost adăugate.

Implicațiile gândirii lui Freud, desigur, sunt destul de pesimiste. Toți, fără să știe, sunt lipsiți de moarte și sunt ținuți spasmodic de eforturile lui Eros. Și în tot acest timp, în adâncul nostru, fierbe un infern, sau „... trebuie să distrugem alte lucruri și alți oameni, ca să nu ne distrugem pe noi înșine, ¡pentru a ne proteja de tendința de autodistrugere.” 72 Nu este o imagine foarte frumoasă, pentru că psihanaliza nu este o teorie foarte frumoasă, este de fapt o teorie foarte nesănătoasă, iar implicațiile ei sunt la fel de nesănătoase - și la fel de nesănătoase - ca și premisele sale originale.

Până acum putem înțelege remarca fanionică a lui Karl Kraus, pe care Freud73 i-a plăcut cândva și l-a numit „un scriitor plin de spirit”. Dar asta a fost înainte ca Kraus74 să spună: „Psihanaliza este boala pe care pretinde să o vindece”.

TUE FRUCTE AMAR

. . . thc testini one din experiența noastră. . . este că nu trebuie să fim surprinși dacă diferența dintre o persoană care nu a făcut-o și o persoană care a fost analizată nu este, până la urmă, atât de radicală încât ne străduim să facem, să așteptăm și să afirmăm că va fi.*1

—SIGMUND FREUD

Această recunoaștere extraordinară, făcută de Freud în ultimii ani ai vieții sale, este o verificare incredibilă a fructelor amare pe care le-a dat teoria analitică. Și dacă Freud însuși are o opinie slabă despre tratamentul analitic, trebuie să ne întrebăm cu cât de riguros putem lua acuzațiile zgomotoase ale adepților lor. Nu plânge cu grija, într-adevăr.

Terapia psihanalitică, desigur, poate fi doar la fel de solidă ca și teoriile (care stau la baza ei. Iar teoriile care stau la baza sunt nu numai incredibile, dar și nefondate, principiile terapeutice derivate din ele nu pot fi decât cele mai nesatisfăcătoare și servesc drept ghiduri pentru drumul către {utilitate terapeutică.

Freudianele au multe de spus despre Genesis, dar sunt foarte slabi cu privire la Exodus. Pentru că atunci când vine vorba de thcrapy, spre deosebire de teorie*, (trebuie să se ridice și să se întărească. Și, de asemenea, nicio cantitate de propagandă, scuze, explicații sau scuze nu poate transforma negru în alb și convinge plebeienii neinițiați că asta operația a avut succes, dar pacientul a murit. În psihoterapie, copiii fie se îmbunătățesc, fie nu se îmbunătățesc, și se întâmplă rapid, încet sau deloc. Totul în rest este detaliu și nu prezintă interes pentru pacient, totuși semnificativ poate fi pentru terapeut.

Analiza, oricum ar fi, necesită timp. „Vorbește mai clar”, a spus Freud2, „psihoanaliza este întotdeauna o chestiune de perioade lungi de timp, de șase luni sau un an, — sau mai mult— un timp mai lung decât

așteaptă pacientul. . . . Consider că este mai onorabilă și, de asemenea, mai oportună, atrăgându-i atenția, fără să-l alarmeze neîncetat, ci de la început, asupra ticurilor și sacrificiilor dificile pe care le implică tratamentul analitic; privându-l astfel de dreptul de a afirma mai târziu că hc a fost implicat într-un tratament a cărui implicații și amploare nu și-a dat seama.”

Și mai recent, unul dintre liderii freudienilor, !.. S. Kubie, a făcut o declarație și mai descurajatoare de îmbătrânire. Kubie a spus (și am scris câteva dintre cuvintele sale) că analiza „necesită, de obicei, cel puțin cinci ședințe săptămânale în cache” și „una măsoară durata tratamentului adecvat în termeni de ani”2. Desigur, este ușor de spus. că comportamentul uman este destul de complicat și că acest lucru explică necesitatea pe termen lung, angoasa și

incertitudinea terapiei analitice. Dar cred că această explicație privește, printre altele, derivarea incontestabilă a practicii psidioanalitice față de teoria psihanalitică. Sunt convins că inadecvarea completă a teoriei psihanalitice este în sine suficientă pentru a explica toate caracteristicile supărătoare ale terapiei psihanalitice. Dar trebuie să dăm analiștilor meritul. Ei nu nereprezentă. Ceea ce vor promite pacientului este că tratamentul va fi lung și costisitor, iar rezultatele vor fi incerte.

Canapea este masa de operație de psihanaliza, pentru că acolo zace pacientul în timp ce inima lui este supusă unei intervenții chirurgicale. Presupun că am spus-o prea pitoresc, dar adevărul este că analiștii insistă asupra faptului că tratamentul lor este (forma cea mai fundamentală a psihoterapiei care este în mod absolut posibilă.

Canapeaua, ca și terapia care o însoțește, este o bază a trecutului. După cum spunea Freud4, „este ultimul vestigiu al metodei hipnotice din care a evoluat psihanaliza; dar din multe motive merită să fie păstrat. Primul este un motiv personal, unul pe care alții îl pot împărtăși cu tine, totuși. Nu pot suporta să fiu privit timp de opt ore pe zi (sau mai mult).''

Ceea ce se referea Freud nu era vreun defect posibil al personalității sale, ci la faptul că nu dorea „expresia sa să ofere pacientului indicații pe care le poate interpreta sau care l-ar putea influența în comunicările sale”. Deși unii analiști pot folosi o canapea pentru a-și dramatiza terapia, cred că este totuși adevărat că canapeaua este o parte validă și logică a tratamentului analitic. Odată ce presupunem că îndrumarea pacientului trebuie păstrată la a

minim, iar producția de informații de către pacientul este asistată de relaxare și neîntreruptă de reacțiile analistului, devine posibil să se considere canapeaua ca un dispozitiv psihanalitic pertinent.

Dar, după cum a spus Fromm-Reichmann5, „nu dezvălui niciun secret atunci când afirm că sunt terapeuți care adorm în timp ce ar trebui să asculte, mai ales dacă stau în spatele pacienților și nu se văd. Există chiar și raționalizări din partea psihologiei pentru astfel de erori neiertate în procedură, cum ar fi „Adorm doar dacă pacientul produce material irelevant și se trezește imediat ce producțiile pacientului devin relevante”. ”

Personali}·. Am întâlnit un caz în care pacientul a încetat să vorbească când și-a dat seama că analistul a adormit. Tăcerea l-a făcut pe analist să se trezească, iar analistul a spus „Da?” Pacientul a replicat: „Doar dormeai”. Analistul a răspuns: „Relațiile noastre tocmai au intrat într-o fază critică”. Această remarcă a fost de fapt una dintre conversațiile mai lungi dintre analist și pacient în cele șase luni în care pacientul fusese sub tratament. Analistul nu a putut să se răscumpere, pentru că pacientul a încetat să-l mai vadă.

Dar, în mare, analistul ascultă cât de intens poate și, cu toată obiectivitatea antiseptică, poate iiiustcr. „Medicul”, a spus Freud, „s-ar putea să fie impenetrabil pentru pacient și, ca un minor, să nu reflecte altceva decât ceea ce i se arată. . . „Nu pot să-mi recomand colegilor mei suficient de enifatic pentru a lua ca model în tratamentul psihanalitic chirurgul care să-și ajute propriile sentimente, inclusiv pe acelea.

simpatia umană.”7 Presupun că ceea ce Gumpcrt a numit o „relație profund umană și imaginativă cu pacientul” nu se potrivește oricui, dar acest lucru este în afara limitelor pentru psihanalist. Este interzisă, deoarece se susține că de cele mai multe ori interferează cu tratamentul. Cred că această poziție este indefensibilă din mai multe motive. Voi menționa doar că există o credință tot mai mare că incapacitatea de a se implica cu oamenii este problema fundamentală a celor suferinzi din punct de vedere einoțional. Și, desigur, orice experiență de căldură, bunătate umană și „contact” în situația terapeutică ar putea, prin urmare, să conducă doar la un tratament eficient. Dar analizele spun: „Nu. O atitudine de conștientizare dctachcd din partea analistului este cea mai bună pentru pacient pe termen lung.” Acest lucru ne aduce pe cineva în minte: „Ce om este dintre voi, căruia, dacă fiul său îi va cere pâine, să-i dea o piatră?”

Oricum, ce fel de om este psihanalistul? Landis8 ne-a oferit o descriere bună. „De obicei, analistul este un medic care a fost atras de psihiatrie cu puține sau deloc cunoștințe de psihologie formală sau academică sau de filozofie. Știe puțin și îi pasă mai puțin de studiile de învățare, maturizare și exprimare emoțională. Educația și metodele educaționale sunt pentru el o carte depășită. Dacă nu este un om neobișnuit, a avut puțin timp pentru literatură și arte. Pregătirea sa în știință și metoda științifică este cea a unui tehnician calificat, cea mai mare parte a cărui pregătire a fost de tipul instrucțiunilor. I s-a spus în repetate rânduri că psihologia și filozofia sunt o pază și că toate sunt legate de educație și educație.

metoda lională pe care o liceană cu inteligență ceva mai mică decât media o poate înțelege în doi ani.

„A simți că este nordul unei proceduri terapeutice pozitive cu care să abordezi problemele stringente ale pacienților psihici sau a auzi că analiza este un câmp larg deschis, care oferă profituri financiare bogate, hc cn-liste pentru o analiză și cursuri de formare sudi, după cum poate fi necesare pentru a-l califica pentru calitatea de membru al societății analitice. În aceste cursuri de formare se află că el trebuie să creadă sau altfel. .

Nu voi mai vorbi despre pregătirea analistului, dar vreau să menționez că nu putem atribui prea multă semnificație faptului că analistul însuși a fost în mod evident psihanalizat. Chiar și Kubie,9 care nu este dat să subestimeze valoarea psihanalizei, a adrnit: „Faptul trebuie înfruntat, . . . că, în ciuda scopului terapeutic al analizei antrenamentului, pârghia sa terapeutică nu este la fel de mare ca cea a procesului analitic atunci când se dcalează cu pacienții. Poate că este corect să spunem că la antrenament începem adesea cu un individ care este mai mult decât de obicei vulnerabil la stresul emoțional și încercăm să-l facem mai puțin vulnerabil decât media. . . . Nu este surprinzător că procesul de antrenament nu atinge întotdeauna acest scop. . (Italice ale mele.) Cu toate acestea, concluzionează Kubie, „Troni din punctul de vedere al pacientului, totuși, este esențial doar ca aceste reziduuri ale diliculliilor nevrotice anterioare să nu interfereze în nicio circumstanță cu atitudinea obiectivă a analizei față de problemele pacientului său. sau cu relația sa terapeutică cu pacientul.”

În opinia mea, cred că este imposibil pentru un analist să-și țină propriile insuficiențe să nu dăuneze

pacientul. Am vorbit despre această clscwhcrc și nu pot face mai bine decât să mă repet.10 ,:Nu există o obscenitate mai mare decât un psihiatru inhibitor, pentru că nu poate să-și raționalizeze pacienții în funcție de propriile emoții. Nimeni nu este scutit de legile sistemului nervos uman. Ar putea fi objcctcd că pentru a examina o coastă ruptă sub liuoroscop, nu are importanță dacă medicul a suferit vreodată personal o astfel de vătămare. Eu analogia lui nu este bine luată. În psihoterapie, ecranul de fluoroscopie este terapeutul. Acesta este instrumentul lui pentru studierea pacientului.” Bătrâna mamă Hubbard din cauza dulapului era goală – așa că bietul câine i-a fost foame. Analistul nu poate oferi pacientului ceea ce el însuși nu deține. N cто dat quem non hahet. Nimeni nu poate da ceea ce hc nu are.

Analiștii răspund (prin cuvintele lui Freud: „Pe cât posibil, trebuie să ne abținem de la a juca rolul de mentor; nu dorim nimic mai bun decât ca pacientul să-și găsească singur soluțiile.”11 În cuvintele lui Glovers, „Modificarea esențială”. trebuie făcută de pacient.”12 Psihanaliştii se pare că au trecut cu vederea implicaţiile poziţiei lor, pentru că ceea ce au spus ei este că au pus terapia în mâinile celui mai bolnav om din pacientul oleaginos – acel pacient. Este convingerea mea. că terapeutul ar trebui să fie extrem de activ în

toate etapele tratamentului, dar voi atinge acest lucru mai târziu în carte, într-un punct în care este mai relevant.

Pentru moment, voi doar să-l citez pe Mycrson. Cunosc pe cei mai mulți dintre distinșii psihiatri ai Americii”, a spus el, „și distribuirea înțelepciunii și a vieții înțelepte între ei este aproape egală cu cea din

populaţia generală.''13 Cu siguranță, nu putem aștepta tehnicianul sincer, pregătit psihanalitic de la nici un responsabil. Psihanalistul este un om, ca alți mcn. Ile a mers la scoala si a aflat ce i s-a spus. El este la fel de puternic ca ideile pe care le susține, iar ideile lui, așa cum s-a ieșit rapid din simțul pacientului său nefericit, sunt doar ideile psihanalizei.

Psihanaliza compară procedurile lor cu cele ale arheologilor și vorbește despre excavarea inconștientului și descoperirea și desfacerea materialului reprimat. Aș dori să sugerez un alt mctaphor și mai potrivit care, de asemenea, dcals cu săpat. Terapia analitică, cred, este de fapt mai degrabă ca „sarea” o mină. Analiza stropește și grăbește pepite false ale lui Oedip, castrarea (sau invidia penisului) și bisexualitatea. Apoi, pe măsură ce pacientul sapă (care este direcționat să sape) și descoperă materialul vegetal, analistul este convins că a lovit plata. Cred că orice arhacolog care, sub acoperirea întunericului, a îngropat rădăcini false pentru a le dezgropa a doua zi, cu greu ar fi considerat onorabil. Cu toate acestea, analiștii fac exact acest lucru, cu toată păcatul și în lumina zilei. Căci prin sugestie, analiștii își implantează „strigătele de descoperire” absurde în mintea lor (pacienții, și este prin sugestie că pacientul este învățat să găsească ceea ce nu a avut niciodată în primul rând.

„Mecanismul metodei noastre curative”, spune Freud, „este într-adevăr destul de ușor de înțeles. Îi dăm pacientului ideea conștientă a ceea ce ar putea cxpcct să lind. . . iar asemănarea acestuia cu inconștientul reprimat îl determină să dea peste acesta din urmă

himsclf.”14 Să trecem peste asta cu oarecare grijă, pentru că Freud spune că nu este nimic mai puțin decât „mecanismul metodei [lui] curative”.

Analistul, spune Freud, trebuie să „dea pacientului ideea conștientă despre ceea ce se poate aștepta să găsească”. Mi se pare că, dacă analistul ilio îi spune pacientului ce s-ar putea aștepta să găsească, este să se despartă firele de păr pentru a ajunge la concluzia că pacientul o găsește „climă”. Și cum ar putea un pacient, de către el, să găsească ceea ce i s-a spus să găsească dacă ideea pe care o căuta este una „rcprcsscd inconștientă”? Când o idee este „rcprcsscd” și „inconștientă”, atunci, prin definiție, nu poate fi recunoscută de pacient ca idee pe care o caută analistul. Numai (analistul ar fi

capabil să recunoască o idee ca fiind asemănătoare cu cea pe care o sugerase pacientului.

Acum, dacă un pacient nu poate evalua propriul său material „inconștient” și nici susținerile analistului cu privire la acesta, cu siguranță se pare că pacientul zace complet ancsteziat pe canapeaua analiștilor și s-ar afla complet la fel de simplu. Cred că nu este nimic în neregulă ca un pacient să fie la simplul medic chirurg. Dar pacientul are dreptul să se aștepte, printre altele, ca chirurgul să se opereze cu insomnii moderne și stcrilice, iar noi cu niște piese de muzeu victorian.

Când un pacient este speriat și vulnerabil (de aceea merge la un psihanalist) și când un pacient este supus la două sute sau mai multe ore de procesare psihanalitică (cum este de obicei), dorința lui disperată de a încerca orice pentru a bettcr poate rezolva cu ușurință în bclieving lui că nu numai docs ho au o dorință incesinoasă pentru mama lui, dar și pentru bunica lui. Docs the reader dou In (hai un băiat poate

ai o dorință incstuoasă Гor bunica lui? Ambasadorul englez al lui Freud, Ernest Jones, nu are îndoieli.

„Cu foarte mulți copii, există o dorință vie de a deveni părinții propriilor părinți. . . . Această construcție curiozește imaginația. . . este evident strâns legată de dorințele instuoase, deoarece este o formă exagerată a dorinței obișnuite de a fi propriul tată.”15 (Italicele ale mele.) Comentarea acestui pasaj ar fi de prisos.

Pacientul a ajuns la analiză pentru că nu se înțelege pe sine. În consecință, ce este mai natural decât să se aducă la cunoștințele „superioare” ale analistului și să accepte interpretările freudiene care sunt atât de perseverent și niecanic avansate? Wortis a descris supărarea lui Freud că i s-a spus că una dintre interpretările sale sccmcd farfctchcd și cum Freud „ar aștepta până când va găsi o asociere care să se încadreze în schema de interpretare și să o ia ca un detectiv dintr-un grup care așteaptă până pacienții nu sunt proști, dar în psihanaliză sunt în afara profunzimii lor și descoperă curând, oricât de oblic, că analistul preferă să vorbească despre unele lucruri și nu despre altele.

Și ce se întâmplă când un pacient este recalcitrant și pune întrebări dificile? „Când vom ajunge mai departe, veți înțelege”, i-a spus analistul lui Carncy Landis,17 a cărui experiență zadarnică cu analiză am văzut-o în Capitolul Unu. Dat fiind că 99 la sută dintre pacienți sunt mai puțin informați din punct de vedere psihologic decât profesorul Landis, putem concluziona că este destul de ușor pentru un analist să țină un pacient la distanță de braț.

Deoarece analiștii cred că fiecare persoană suferă de complexul lui Oedip și frica de castrare (sau invidia penisului), de ce, ne-am putea întreba, de ce nu comunică această inteligență fiecărui pacient la prima sa ședință și îi salvează o mulțime de timp si bani? „Nu înțelegi”, răspund analiștii xvoulrl. „Nu este suficient să spui aceste lucruri unui pacient. Important este ca pacientul să lucreze prin materialul reprimat.” Acesta are un sunet plauzibil, până când întrebăm. „Lucrează prin ce material reprimat?” Și atunci devine clar: materialul reprimat este complexul Oedip, complexul de castrare și celelalte ficțiuni pe care analiza le-a produs în primul rând. Căci în psihanaliză, toate drumurile duc la Oedip și la complexul de castrare, indiferent de unde poate începe pacientul.

Analiștii merg la astfel de eforturi pentru a-și compara eforturile cu săpăturile arheologice, încât pretențiile lor necesită comentarii suplimentare. „Într-o psihanaliză”, spune Freud, „medicul îi oferă pacientului său acele așteptări conștiente, cu ajutorul cărora pacientul este pus în situația de a recunoaște ceea ce este inconștient și de a-l înțelege.” Wc recali aceasta formulare un pic carlicr. Dar de data aceasta Freud a continuat. „Într-o ocazie, medicul acordă acest ajutor mai din abundență, iar cu alta mai puțin. Dar fără un astfel de ajutor nimeni nu iese |din psihanaliza].”18

Observați această ultimă propoziție. „Dar fără un astfel de ajutor

* Propoziția sa, subliniind rolul analiștilor, este omisă din traducerea oficială în engleză.

nimeni nu conicește [a psihanalizei]”. „Influența personală a analistului . . . ,” spune! Freud, „există și joacă un rol important în analiză.”19 „Această influență personală este cea mai puternică armă dinamică a noastră. . Z'20 Freud este suficient de specific. „Servim pacientul în diverse funcții ca o autoritate și un substitut pentru părinții săi, ca profesor și educator. . .”2t

fiere, deci, este o contradicție certă în teoria freudiană. Am văzut mai devreme ihai analistul se presupune! să fie sileni și obiectiv — și aici este analistul care folosește presiunea și influența. Cum pot analiștii să reconcilieze aceste puncte de vedere opuse? Nu există nicio contradicție, răspuns ihcy. Psihanaliza încearcă întotdeauna să fie obiectiv — un efort despre care cred că este demn, dar imposibil. Cât despre tăcerea, versus di recti y iiiflu-cncing pacientului, vvcll, pacientul va trebui să aibă încredere în judecata analistului.

Psihanaliza este într-o poziție dificilă. Ho riscă să fie fie un fumbler tăcut, fie un distribuitor pronunțat de pial freudian ¡Hieles aplicat prin memorie. Dar indiferent de politica pe care o urmează, nu va conta foarte mult pentru pacient. Faptele pe care le dezvăluie analistului vor fi în mod constant reelaborate, remodelate, procesate și modelate pentru a se potrivi cu principiile psihanalitice absurde care domină terapia.

Căci știm că un om nu este un psihanaliza doar pentru că el dă unei mașini 10 solilociuri de oameni, la fel cum un om nu este un istoric pentru că scrie fapte despre o națiune. Faptele despre o națiune, sau un individ, au semnificație numai atunci când sunt rarefie scoase și au fost interpretate prin meniuri de anumite teorii și ipoteze. Nu există un lucru sucii ca istoria pură care să existe în vid. The

Aşadar, analistul, atât deliberat, cât şi fără să poată face acest lucru, selectează faci s şi integrează fapte (deja dezordonate de memoria pacientului) pentru a se potrivi cu ipotezele psihanalitice. Și, mai mult, să (piote Cohen și Nagcl, „Funcția ipotezelor este... nu mai puțin importantă pentru că sunt implicite sau aplicate tacit.”22 F.ach inan cunoaște un lucru numai în propriul mod de a cunoaște aceasta.

Când frudienii spun că studiază istoria unui individ, ei nu fac așa ceva. Ceea ce fac ei este să ofere o interpretare psihanalitică istoriei unui individ. Psihanaliza nu poate face nicio descoperire în individ. Se poate descoperi doar pe sine. În cuvintele lui Landis, „fenomenele psihoanalitice sunt la fel de mult un rezultat al metodei și procedurii ca și al oricărei structuri de bază a personalității revelate prin această metodă.”23

De ceva timp am început să insist asupra faptului că metoda psihanalitică este îndeaproape legată de sugestie. Această relație, cred, este o consecință logică a faptului că Freud a lucrat cu hipnoza ani de zile și a studiat cu Charcot și Bernheim. „Importanța hipnotismului pentru istoria dezvoltării psihanalizei”, a spus Freud, „nu trebuie apreciată prea ușor. Bolli, atât din punct de vedere teoretic, cât și din punct de vedere terapeutic, psihanaliza este administratorul propriei leit prin hipnotism.”21 (Italicile mele.)

Cred că Freud, în calitate de „administrator al proprietății lăsate de hipnotism”, ar trebui să fie în fața vreunui surogat celest pentru o contabilitate, pentru că a făcut acel lucru cu hipnotismul care a făcut minciuna cu orice altceva – a făcut sexual. Hipnotismul, a spus el,

s-a bazat pe „sexualitate, pe funcționarea libidoului.”25 Și, mai mult, singura modalitate de a vindeca pacienții era să-i influențeze prin această sugestie sexualizată.

Permiteți-mi să repet acest lucru, pentru că vreau să subliniez acest lucru: psihanaliza este de părere că singura modalitate de a înțelege pacienții este să-i influențeze prin sugestie personalizată - transferul, așa cum ei califică. „Atitudinea [transfcrcncei]”, a spus Freud, „este, de fapt – ca să spunem direct – un fel de îndrăgostire.”26 „Psihoanaliza”, spune dicționarul de psihiatrie autorizat, „să considerăm că transferul este în principiu preocupat de deplasarea materelor de sexualitate infantilă asupra medicului.”27

Înainte de a intra în unele dintre ramificațiile transfcrcncei, vreau să remarc că popularitatea că cineva trebuie să se îndrăgostească de psihanalistul cuiva pentru a se îmbunătăți este aparent nu un produs al imaginației isterice a pacienților. Radier, acest belici este un produs al teoriei și procedurii analitice și reflectă preocuparea psihanalitică pentru sex. Trebuie să subliniez că nu sunt de părere că psihanaliştii sunt implicaţi în exploatarea sexuală a pacienţilor lor. Spun, totuși, că ideea de transfer este foarte periculoasă.

Căci fără transfer, un pacient, oricum ar fi, cu greu ar crede interpretările incredibile pe care i le-a oferit analistul. „... În măsura în care transferul său este determinat (el semn pozitiv, îl îmbracă pe medic cu autoritate”, a spus Freud, și „se transformă în credință în constatările și opiniile sale. Fără acest tip de transfer sau cu unul negativ, medicul și argumentele lui nu ar fi făcut niciodată

chiar să fie ascultat. . . Fără acest sprijin, argumentele nu au nicio greutate pentru pacient.”28 „Neronul se vinde la muncă pentru că crede în analist și mințiune crede în el pentru că începe să întrețină anumite sentimente față de el.” 2P Transferul se bazează pe „ali-important, absolut central semnificație.30 O analiză fără transfer este o imposibilitate.”31

Acum putem înțelege mai clar de ce pacientul, întins pe canapea, acordă atenție analiștilor idei incredibile. Pacientul, ca să spunem direct, a fost uluit de transfer. Acum hc va crede orice. El va crede chiar și interpretarea psihanalitică a viselor, care este de fapt „sunet și furie, care nu înseamnă nimic”. Dar interpretarea analitică a viselor este din nou altceva și îi voi dedica întregul capitol următor.

VISUL PSIHOANALITIC ÎN TE RPRE TATIO N

Cu cât cineva este mai ocupat de soluția viselor, cu atât devine mai gata să recunoască faptul că majoritatea viselor adulților se ocupă de material sexual și dau expresie unor sentimente erotice.

—SIGMUND FREUD

Interpretarea DREAM este absolut fundamentală în studiul și practica psihanalitică. Freud spunea că „interpretarea viselor este calea regală către o cunoaștere a inconștientului”2, în orice caz, către inconștientul psihanalizei.3 Și Landis4 a răspuns că analistul său își petrece 30% din timp pe visele si asocierile lui cu lhem. A avut noroc. Majoritatea analiștilor consumă și mai mult timp pentru vise. Freud i-a rezumat într-o zi unui pacient. „Am așteptat până acum să mă gândesc dacă îmi vei spune despre visele tale, pentru că de acum încolo începe adevărata analiză.”fl

Cred că cel mai bine, de dragul dezvoltării ordonate,

INTERPRETAREA VISELOR PSIHOANALITICE 5õ pentru a începe cu o explicație simplă a teoriei viselor freudiene. Dar, după ce am descris-o pe deplin, voi proceda la propriul meu comentariu asupra a ceea ce consider inadecvarea poziției analitice. Ce urmează. therelbre, pentru unele paragrafe, este o explicație exactă și complet imparțială a teoriei psihanalitice a viselor.

Pentru psihanaliza, visele au boi ha manifest si un continut latent. Conținutul manifest este despre ceea ce este în mod evident visul. Conținutul latent este ceea ce este în secret visul. Pentru a determina sensul real al visului, este necesar să îndepărtați masca purtată de conținutul latent. Acest lucru face analistul cerându-i individului să spună tot ce-i prinde mintea despre vis. Aceste asocieri personale ale visătorului sunt dezactivate cu grijă, iar analistul descoperă treptat dorințele de bază ale individului.

Analiza mai spune că conținutul latent al unui vis se poate masca în multe feluri. Gândurile din inconștient se pot transforma în irani și pot intra în vise ca opuse: într-un vis o mamă poate reprezenta un tată și un soț poate reprezenta un serviciu. Ivscurile și impulsurile inconștiente pot, de asemenea, să urmeze această lege a contrariilor și să apară în vise ca reversul lor înșiși. Dragostea, de exemplu, poate apărea ca ura, iar ura, într-un vis, poate fi iubire deghizată. Frecvent inconștientul ia asocierile cuvintelor și se joacă cu ele și le schimbă înainte de a le lăsa să apară în vis.

În general, conținutul viselor este distorsionat de ceea ce Freud numește cenzorul inconștient. Ideile llnplcasante sunt alungate din conștiință și sunt păstrate

represseci dccp in inconstient. În camere, aceste idei reprimate se ridică la vârf și intră în conștiința visătorului. Visele sunt expresia unor dorințe neîmplinite pe care visătorul dorește să le satisfacă. Chiar și stimulii senzoriali din lumea exterioară sunt distorsionați în funcție de dorințele interioare ale individului. O tânără necăsătorită visează la sunetul zilelor de nuntă în timp ce sună ceasul deșteptător; aceasta este o formă clară de împlinire a dorințelor. Drcams proiect slccp. spune Freud, căci ele permit impulsurilor reprimate din inconștient să atingă satisfacția.

Freud mai spune că visele sunt practic nevrotice, iar absurditatea și iluziile lor sunt paralele cu cele ale nebunului. Drcam-urile sunt, de asemenea, regresive, adică visele se referă la viața anterioară a individului. Dorințele inconștiente exprimate în camere provin de obicei din copilărie, la fel și cele mai multe dintre asociațiile personale pe care un individ le are cu visele sale. Acest limbaj simbolic personal este de obicei sexual, dar nu întotdeauna și adesea o mare parte din simbolismul găsit în vise nu are nimic de-a face cu experiențele personale ale individului. Mai degrabă, simbolismul a fost al lui la naștere și a fost moștenit de la preistoriile sale.

Acolo. Aceasta este interpretarea freudiană a viselor și, după cum puteți vedea, mi-am ținut promisiunea de a nu o întrerup cu comentarii și critici. Dar acum nu mai sunt legat de promisiunea mea și voi trece la o discuție despre erorile și presupunerile greșite care stau la baza teoriei analitice a visului.

În primul rând, ritmurile freudiene nu sunt mai adevărate la miezul nopții decât la amiază. Același complex Octipus

INTERPRETAREA VISELOR PSIHOANALITICE 57 complexul de castrare și ficțiunile înrudite sunt folosite în interpretarea comportamentului de somn, așa cum sunt folosite în interpretarea comportamentului de veghe. Aceste ficțiuni rămân fără nicio fundație.

În ceea ce privește ipotezele suplimentare cu care Freud a pus interpretarea viselor, și ele sunt, de asemenea, destul de sănătoase. De exemplu, el a postulat un „cenzor” care lucrează în creier, permițând unor idei să intre în conștiința creatorului fără interferență, permițând altor idei să treacă numai după ce au fost deghizate și reprimând pe altele în uitare completă. „Consider că atribuirea distorsiunii visului cenzorului ca fiind punctul central al concepției mele despre vis.”6 Analugia nu este o dovadă și, deși faptele cenzorului freudian fac o analiză interesantă, ele sunt doar analogii, dublu. compusă.

Transmutarea conținutului manifest în conținut latent este o altă ipoteză speculativă. După cum vom vedea, așa-numitul conținut manifest al unui vis, cu puțină imaginație, poate fi transformat în o mulțime de semnificații, fiecare semnificație diferită și cele mai multe dintre ele incompatibile între ele.

În al doilea rând, teoria psihanalitică a visului este încurcată de o logică greșită și de inconsecvențe repetate. Voi da doar o ilustrație fcw.

La un moment dat, Freud spune: „Această regresie [adică, aceasta întoarcere la rătăcirile anterioare] este, prin urmare, cu siguranță una dintre cele mai importante caracteristici psihologice ale procesului visului, dar nu trebuie să uităm că nu este caracteristică visează singur.”7 Acum, cum pot procesa și „particularitățile” visului

bc „caracteristic” al altceva? Răspunsul, desigur, este că particularitatea importantă a lui Freud nu este nici importantă, nici particulară. Este doar o afirmație, fără sens, inconsecvent și obscur.

Cu toate acestea, uneori, Freud pur și simplu rostește o falsitate complot și încearcă să construiască pe ea. „Fiecare vis”, a spus el, „este o încercare de a pune deoparte o tulburare a somnului prin intermediul unei dorințe-fiiliilhnent.”8 „Visul este gardianul somnului, nu ils perturba*.”* Adevărul este că fiecare vis. un singur fragment de dovezi psihologice experimentale neagă complet aceste afirmații. Visele împiedică sloop-ul. Visele, fie că sunt plăcute sau

neplăcute, au întotdeauna un efect negativ asupra valorii reparatoare a slurnberului visătorului. Nu există aproape nimeni care să nu fi zvârlit printr-o noapte tulburată de vise și trezit dimineața obosit și neliniștit. Visele nu sunt gardianul somnului. Drcam-urile sunt dușmanul somnului.

Sau, din nou, Freud a recunoscut că stimolii externi (zgomote, de exemplu triple) pot determina un slecper să viseze. Dar, spune minciuna, deși zgomotele pornesc visul, ele „nu pot fi considerate responsabile pentru conținutul" visului.10 Este destul de adevărat. Dar este doar o declarație de pălărie să spunem că visul „stili rămâne o împlinire a dorinței, indiferent de modul în care exprimarea sa este determinată de materialul real disponibil."11 Ce se întâmplă în afara visătorului este indiscutabil, dar ceea ce se întâmplă în interiorul visătorului este freudian. presupunere. Dacă un psihoanalist are un fapt pe care nu îl poate explica, îl modifică cu o ipoteză pe care nu o poate demonstra.

În al treilea rând, nu este deloc adevărat că „În fiecare vis o dorință instinctuală este afișată ca împlinită"12 Freud.

INTERPRETAREA VISELOR PSIHOANALITICE ΰ9 logica circulară este deosebit de flagrantă. El presupune în mod repetat ca fiind dovedit chiar punctul pe care a neglijat să-l demonstreze și folosește aceste afirmații fără temei ca instrumente de „explicare" a fenomenelor de vis.

Avem toate vise care au fost clar tulburătoare și neplăcute. Cum pot astfel de vise să fie numite împliniri ale dorințelor? Ei bine, spune Freud, „unele persoane pot avea vise contra-dorințe și vise dezagreabile, totuși acestea nu sunt decât împliniri-dorințe, care le satisfac înclinațiile masochiste."13 Înclinațiile masochiste sunt prezente la unii oameni, dar surcly nu în cvcrybody. Cum poate un vis dureros în care cel mai îndrăzneață este pedepsit să fie o dorință deplină? Destul de ușor, spune Freud. „Este ca și cum cineva ar spune: Dacă accept pedeapsa pentru vânzarea mea, atunci pot face lucrul interzis". "14 „Taкс alegerea ta. Te pedepsești pentru a te pedepsi, pentru că ești masochist; sau te pedepsești pentru a te răsplăti, pentru că ești în căutarea plăcerii. Aceasta este viciune rcasoning.

Și dacă individul se pedepsește pe sine în vis și nu documentează niciodată lucrul interzis, atunci ce? „Visul este o tentativă de îndeplinire a dorinței."15

Freud are o logică circulară suplimentară pentru a „demonstra" afirmația sa că chiar și visele pedepsite și visele de anxietate sunt împliniri ale dorințelor. Cititorul va aminti supra-eul ca pe una dintre multele formulări freudiene. Ei bine, spune Freud, sunteți despre supra-eul critic. dorințele sale aspre într-un vis, iar acest lucru îi face pe indivizi nefericiți. Asta este tot ce există: un vis dureros poate fi un vis de super-ego. Freud ar putea fi righi, adică dacă ar exista un superero, iar visele ar fi o dorință. împliniri și doresc împliniri

fio CAZ ÎMPOTRIVA PSIHOANALIZEI umplerile au fost atât masochiste, cât și nemasochiste, iar înlocuirea unui necunoscut cu altul ar putea fi considerată o explicație.

Studenta care visează că se estompează înainte de examenul final, fata care visează să-și piardă bărbații la dansul de absolvire sau criminalul care visează că a fost arestat - toate sunt vise care visează care au sens, ca să-și asume o dorință pozitivă sau negativă. ideile fnfilniente ca incthods de interpretare a lor este o idiotie totala.

Ce se întâmplă când cineva visează la moartea cuiva iubit și nicio logică sau imaginație pervertită nu o poate transforma într-o dorință îndeplinită? Cum explică Freud un astfel de vis? Este încă o dorință împlinită. „Oriunde o împlinire a dorinței este de nerecunoscut și deghizat [Freud ignoră posibilitatea ca s-ar putea să nu existe o împlinire a dorinței prezente] trebuie să existe o tendință de a se apăra împotriva acestei dorințe și, în consecință, apărarea dorinței nu se exprimă decât într-o formă distorsionată.”16 Freud spune, în esență, „Când un analist nu poate găsi o dorință împlinită într-un vis, analistul știe că este o fornire distorsionată. ' Dacă unul forat pentru petrol conform principiilor freudiene, gaura ar fi mai sigur că uleiul ar fi prezent „într-o fornă deformată”. Cei care ar spune că nu există ulei ar fi acuzați că sunt neinformați științific.

Uneori, a spus Freud, ceea ce pare a petrolului poate fi cu adevărat apă, iar ceea ce crezi că este apă poate fi cu adevărat ulei. Un sens sau o dorință împlinită poate ascunde un altul.”17 Ibis face anarhia de

INTERPRETAREA VISULUI PSIHOANALITICE 61 împlinirea dorinței completă. Orice poate reprezenta orice altceva. . .

Freud și-a dat seama odată că hc era determinat de unele contradicții în teoria împlinirii dorințelor. Nu a făcut nici un efort. io evadare. Hc doar a ridicat din umeri și a spus: „Cum este posibil ca tu să contrazici inisclf [în fața anumitor obiecții] și să afirme [totuși] că visele sunt întotdeauna și numai împliniri ale dorințelor? Fac mai mult decât să permit o neînțelegere stupidă care ne-ar putea costa rodul tuturor eforturilor noastre pe tema viselor.”48 Ce fruct? Ce munci? Fructul este stricat și munca este vvastă. Mai degrabă decât să dea un pont la teoria sa — în calitate de om de știință, Freud a preferat să se agațe de contradicțiile sale.

Dar până acum cred că cititorul s-a săturat de bombasi de împlinire a dorințelor psihanalitice. În orice caz, am și voi continua, fără alte prelungiri, următoarea mea obiecție.

Al patrulea punct al meu este că pur și simplu nu este adevărat, așa cum spunea Freud, că „Un vis este în sine un simptom nevrotic/’10 și nici nu este un truc să spun asta”. . . visul este un produs patologic. Starea de slcep reprezintă o îndepărtare de lumea reală externă și, astfel, oferă o condiție necesară pentru dezvoltarea unei psihoze.” 2U „Așadar, un vis este o psihoză, cu toate absurditățile, dehisiunile și iluziile unei psihoze. . Fără îndoială că este. . . inofensiv și chiar îndeplinește o funcție utile. . . . Cu toate acestea, este [ilalicii lui Freud] o psihoză.”21

Profesorul Calvin S. Hall „a strâns până acum peste 10.000 de vise, nu de la pacienți psihici, ci

de la un copil în mod esențial normal,”22 care verifică cunoștințele generale ale tuturor, care visează perfect fericit și normal. Visele lor pot diferi de cele ale nevroticilor, dar oamenii obișnuiți visează și bătrâni.

Freud crede că visează anormal într-un alt mod. „... în esențialele lor [procesele de formare a viselor] reprezintă cea mai elentă analogie cu procesele observate în formarea simptomelor isterice.”23 * Și el implică ceva destul de asemănător atunci când minciuna spune că nu numai visele provin din dorințe stiptice. , dar la fel și simptomele nevrotice.”. . . nu pot fi decât impulsuri de dorință sexuală de la copilul infantil, care au suferit reprimare. . . care . . . furnizează puterea-motivă pentru toate formele de simptome psihonevrotice.”21

Am dedicat spațiu oarecum evidentiilor că visele nu sunt nevrotice și, prin urmare, am făcut-o din motive bune și suficiente. Analiza ne-ar face să credem că ficțiunile lor profane sunt psihoologia vieții normale de zi cu zi. Dacă Oedip și complexul de castrare sunt normale, anormalitatea este probabil o privire de preferat.

Obiecția mea față de interpretarea psihanalitică a viselor este că este inexact și absurd de sexuală. Jones a înregistrat suferință față de cei care spun asta. „În ceea ce privește, totuși, în teoria lui [Freud], nu există nicio legătură necesară între vise și sexualitate. . . thc wish· Fullilmcnt prin care visul este construit

♦ Yct lie illogica!!}· continuă acest pasaj spunând: „Acum visul nu este o patologică! fenomen.”

 nu trebuie să fie sexuală, deși, este adevărat, cel mai adesea

(Italice ale mele.) Personal, aș spune că accentul pus de Freud pe baza sexuală a viselor poate fi valabil pentru un popor, la un moment dat, în anumite circumstanțe – dar nu asta spun deloc fricudienii.

Freudienii nu cunosc vise nevinovate. „Visele care sunt aparent lipsite de vinovăție se transformă în reversul nevinovat, dacă cineva își face osteneala să le interpreteze; dacă 1 poate fi permisă expresia, toate arată „semnul fiarei”.-n . . . visele care sunt vădit inocente întruchipează de obicei dorințe erotice crude. . „2T Spune Freud în continuare, „... am constatat din analiză că (majoritatea viselor vise inocente, visele fără afect [adică fără sentiment] și visele anxioase – sunt dezvăluite atunci când distorsiunile controlului au fost anulate. ca împliniri ale impulsurilor imorale – cgoiste, sadice, perverse sau incestuoase – de dorință... Visul direct al relațiilor sexuale cu prima mamă... este o raritate în comparație cu toate muhiplicitatea viselor pe care psihoanaliza trebuie să o interpreteze în acelaşi sens.''28

„Pot să asigur cititorul că visele deghizate ale contactului sexual cu mama visului sunt mult mai frecvente decât visele nedissimulate, cu același efect. Există vise de peisaje și localități [Freud continuă] în Accentul ubidì este pus întotdeauna pe asigurarea: Am fost înainte.” Dar acest „Deja vii are o semnificație specială în vise. În acest caz, localitatea este întotdeauna genitaisul mamei; în niciun alt loc nu poate fi afirmată cu atâta certitudine încât cineva a mai fost aici.” „2U

Pentru mine, acest lucru este de naștere și cred că prevenii* xvriungs mă protejează de acuzația de a fi „de modă veche”.

Interpretarea viselor freudiene se bazează pe o carte incredibilă de simboluri. Această carte de coduri, prin mijloacele prin care analiștii se străduiesc să interpreteze visele pacienților lor, a fost atât de des refuzată încât voi cita destule detalii pentru a-și aduna esența absolut incontestabilă. Here este ceea ce spune Freud despre simbolurile viselor. |Thc brackeis și paragrafe sunt ale mele.]

„Numărul de lucruri care sunt reprezentate simbolic în vise nu este mare. Corpul uman în ansamblu, părinți, copii, frați și surori, naștere, dăruire, goliciune — și încă ceva. Singura reprezentare tipică, adică recurentă în mod regulat, a fornii umane în ansamblu este aceea a unei case. . . . Când pereții sunt destul de netezi, casa înseamnă bărbat; când există pervazuri și balconice de care pot fi prinse, o femeie.

„Părinții apar în vise ca împărat și împărăteasă, inel și regină sau alt personaj exaltat; în acest sens, atitudinea visului este extrem de plină de respect. Copiii și frații și surorile sunt tratați mai puțin tandru, fiind simbolizați de mici animale sau dăunători.

„Nașterea este aproape invariabil reprezentată de vreo referire la apă: fie căde în apă, fie cățără afară din ea, salvează pe cineva din ea, fie sunt salvate de el, adică relația dintre mamă și copil este simbolică.”30 „Când în un vis un bărbat rcscucs o femeie din apă, înseamnă că hc face din ea o mamă, ceea ce având în vedere considerația

 tions discuteci abovc meaiis ca isi face hcr propria mama. Când o femeie îl vede pe altcineva (un copil) din apă, ea se prezintă ca mama care l-a născut, ca fiica lui Faraon în legenda lui Moise.

„Fantezia de a-l salva pe tată va avea și ocazional un sens tandru. Apoi exprimă dorința de a avea pe tată un fiu, adică de a avea un fiu ca tatăl. ... Nu consider că este necesar să prezint vreo justificare pentru metoda mea de a elabora observaţiile mele . . ,”31 [Într-adevăr!]

„Cole care visează mai mult, și cu plăcere plăcută. de înot, despicarea valurilor, adică, au fost de obicei udarea patului și acum repetă în vis o plăcere la care au învățat de mult să renunțe.”33 [Este reversul

adevărat? Copiii cărora le place înotul au o dorință inconștientă de a-și uda paturile?]

„Organul genital masculin este trimis simbolic de rcprc în vise în multe moduri diferite. ... În primul rând, numărul sacru este simbolul întregului organ genital masculin. [Permiteți-mi să asigur cititorul că Freud este destul de serios.] Partea sa mai vizibilă și, pentru ambele, mai interesantă, penisul, este simbolizat în primul rând de obiecte care seamănă cu il in forni, fiind lungi și în picioare, cum ar fi bețișoarele. , umbrele, stâlpi, copaci și altele asemenea; de asemenea, prin obiecte care, la fel ca ceea ce este simbolizat, au proprietatea de a picta și, în consecință, de a răni corpul, adică arme ascuțite de tot felul: cuțite, pumnale, lănci, sabii; În mod similar se folosesc arme de foc: pistoale, fistic și revolvere, acestea din urmă fiind un synibol foarte potrivit datorită formei lor.

În visele de anxietate ale fetelor tinere, urmărirea de către un bărbat înarmat cu un cuțit sau un râu joacă o mare parte. Acesta este poate cel mai frecvent simbol dreani: acum îl puteți traduce cu ușurință chiar și dumneavoastră. Înlocuirea organului masculin cu obiecte din care curge apa este din nou ușor de înțeles: robinete, adăpatoare sau izvoare; și de alte obiecte care sunt capabile de alungire, cum ar fi lămpile cu scripete, pendinte care alunecă în și afară dintr-o teacă și așa mai departe. Suporturile de pixuri, pile de unghii, ciocanele și alte instrumente sunt, fără îndoială, simboluri sexuale masculine, bazate pe o idee despre organul masculin care este la fel de ușor de perceput.

„Proprietatea particulară a acestui membru de a fi capabil să se ridice în sus, în defavoarea legii gravitației, parte a fenomenului de erecție, duce la reprezentarea simbiotică prin baloane, avioane și, tocmai recent, zeppeline. [Ilustrația lui Freud este datată, la fel și teoria lui.] Dar visele au un alt mod, mult mai impresionant!, de a simboliza erecția, ele fac din organul sexual partea esențială a întregii persoane, astfel încât însuși visătorul Nu vă supărați auzind că visele de zbor, pe care le cunoaștem cu toții și care sunt adesea atât de frumoase, trebuie interpretate ca vise de excitare sexuală generală, vise de erecție.”33

„Încă nu te gândești să obiectezi la motivul că și femeile pot avea vise să mintă; Ar trebui mai degrabă să vă amintiți că scopul viselor este împlinirea dorințelor și că dorința de a avea un bărbat este frecvent întâlnită la femei, fie că sunt conștiente sau nu. . . .”*H [Aceasta este o poză elegantă de sofism.]

„Bui de ce atât de mulți oameni visează să zboare? Psihanaliza răspunde la această întrebare afirmând că . . . Dorința de a putea zbura înseamnă în vis altceva decât dorul după capacitatea de realizare sexuală. Aceasta este o dorință infantilă. . . Așadar, aviația, care și-a atins scopul în vremurile noastre, are și rădăcinile sale erotice infantile.”35 [Permiteți-mi să-i amintesc încă o dată cititorului că Freud este o serie.]

„Simbolurile sexuale masculine mai puțin ușor de înțeles sunt anumite reptile și/i: mai presus de toate, faimosul Simbol al șarpelui. De ce părul și pelerinele sunt folosite în același mod este cu siguranță dificil (o, dumnezeu, dar semnificația lor simbolică este destul de incontestabilă..."3e

„Genitalele masculine sunt reprezentate simbolic de toate obiectele care prezintă cu ele dreptul de a închide un spațiu sau sunt capabile să acționeze ca niște recipiente: cum ar fi gropi, gropi și peșteri, precum și borcane și sticle și cutii de toate dimensiunile, cufere, cuferele, buzunarele și așa mai departe. Și navele intră în această categorie. Multe simboluri se referă mai degrabă la uter decât la alte organe genitale: deci dulapuri, slopi și, mai presus de toate, dulapuri. Simholismul camerei se leagă de cel al căsuțelor, în timp ce ușile și porțile reprezintă deschiderea genitală. Morcover, material de diferite tipuri este un simbol al femeii, — lemn, hârtie și obiecte realizate din acestea, cum ar fi mese și cărți. Din lumea animală, melcii și midiile, în orice caz, trebuie citate ca simboluri emblematice inconfundabile; ale părților corpului, gura ca reprezentare a deschiderii genitale și, printre clădiri, bisericile și capeisurile sunt simboluri ale unei femei. Vezi că toate aceste simboluri nu sunt la fel de ușor de înțeles.

„Sânii trebuie să fie incluși printre organe

de sex; Acestea, precum și emisferele mari ale corpului masculin, sunt reprezentate! de mere, piersici si fructe in generai. Ihc parul pubian la sexele Lodi este indicat in vise de woods si Ihickels. Topografia complicată a sexului masculin sau a gnns-ului se datorează faptului că acestea sunt adesea reprezentate de un peisaj cu stânci, păduri și apă, în timp ce mecanismul impunător al aparatului sexual masculin lăsește la simbolizare prin tot felul de complicate și de nedescris. utilaje. . . .

„Gratificarea determinată de propriul genital al unei persoane este indicată de orice fel de joc, inclusiv de cântatul la pian. Reprezentarea simbolică a onanismului prin alunecare sau alunecare și, de asemenea, prin smulgerea unei ramuri este foarte tipică. Un simbol-drcam deosebit de remarcabil este căderea oui sau extragerea leelh; semnificația principală a acestui lucru este, cu siguranță, castrarea ca pedeapsă pentru onanism?7 [Lăsați stomatologii și pacienții să se ferească.] Nu voi afirma că interpretarea medicamentelor datorate stimulului dentar ca vise de masturbare (corectitudinea de care nu mă pot îndoi) are heen Ìrccd de toata obscuritatea. Duc planul cât de mult pot și trebuie să-l las pe restul nerezolvat.”3* [Freud adaugă o notă:] „Conform lui CG Jung, visele datorate stimulului dentar în cazul femeilor au semnificația tratamentelor de naștere. . E. Jones a dat o confirmare valoroasă în acest sens. Elementul comun al acestei interpretări cu cel reprezentat mai sus se regăsește în faptul că în aceste cazuri (casLation-naștere) se pune problema scoaterii unei părți din întregul corp.''30.

„Reprezentările speciale ale actului sexual sunt mai puțin frecvente în vise decât ar trebui să ne așteptăm după

INTERPRETAREA VISULUI PSIHOAN ALYIlC 69 toate acestea, dar putem menționa în această legătură activități ritmice precum dansul, călăria și cățăratul, și, de asemenea, experimentarea unor violențe, de exemplu, a fi alergat.”40 „... scări, trepte și scări în vise ,... sunt cu siguranță un simbol al coitului. Elementul de bază pe care cele două lucruri l-au avut în comun nu este greu de descoperit; se urcă acciv în mișcări ritmice, însoțit de dificultăți de respirație, și în câteva salturi rapide poate fi din nou jos.Astfel, ritmul coitusului reapare în trepte urcatoare.”11

„O minciună, fiind un obiect care atârnă și nu este purtat de femei, este în mod clar un simbol masculin, în timp ce lenjeria și Unen, în general, reprezintă iemale”42 etc., etc.

Preocuparea sexuală a lui Freud, atât de evidentă în pasajele pe care tocmai le-am citat, a fost negata de el. De ce, a spus el, „Nu am susținut niciodată afirmația care mi-a fost atribuită atât de multe ori în care interpretarea grea arată că toate visele au un conținut sexual sau sunt derivate din forțele motrice sexuale.”43 „Afirmația. că toate visele se referă la o interpretare sexuală este destul de străin de Interpretarea viselor/41. Și, în mod curios, în ciuda bogăției mele de dovezi, Freud are dreptate în negarea sa — literalmente corectă, dar nu mai mult. Căci Freud nu a atribuit o interpretare sexuală „tuturor viselor — el a dat doar o interpretare sexuală aproape. „toate vise”. Ibis este o distincție fină, dar este una valabilă. Cu toate acestea, este destul de inceptiv.

Când Freud a spus că „foamea, setea sau nevoia de a excreta pot produce vise de satisfacție la fel

la fel ca orice reprimare sexuală sau egoistă* impuls/45 el părea să aibă Eorgottcn pe care el a scris cândva: „Natura visului nu este alterată atunci când material somatic [adică, corporal] este adăugat la sursele psihice de vis; rămâne încă un filament de dorință, indiferent de modul în care expresia sa este determinată de materialul efectiv disponibil.”46 Senzațiile corporale în slccp, pentru psihanaliști, sunt declanșatoare care eliberează dorințele inconștiente reprimate. Există din nou acea eschivă psihanalitică. Leturile corporale incontestabile se transformă în ficțiuni psihanalitice nedemonstrate.

Unii dintre criticii săi au spus că simbolurile sexuale ale lui Freud se referă mai mult la Freud decât la pacienții săi. Oricât de dezgustătoare pentru mine gândirea lui Freud, cred că aceasta este o critică nedreaptă, pentru că, din punct de vedere științific, singurul punct care contează este dacă simbolul sexual al lui Freud este adevărat sau nu. Jones, pe care îl vom aminti ca fiind unul dintre discipolii cheie ai lui Freud, „statcs that dream symbolism . . . [este] ex-clitiv sexual. Motivul pentru asta. el spune, este siili necunoscut.”47 Cred că putem sugera rcasonul. Simbolismul visului

freudian este „exclusiv sexual”, deoarece invazia lui Freud a nopții se bazează pe aceleași ficțiuni ca și invazia lui a zilei. Este totul absurd și este totul dintr-o bucată.

Următoarea mea obiecție față de interpretarea psihanalitică a viselor este că aceasta face pentru multe interpretări și complet divergente ale aceluiași vis. După cum spunea Schaler, „Există, de regulă, o mică variație de accent, dacă nu un dezacord total în domeniu, chiar și atunci când cei în cauză sunt numerotați.

* Voi dLscus sexul lui Freud.ua li za don u£ impulsuri egoiste în ncxt cbapterul meu.

 printre cei mai ortodocși Freud tans/48 Acum, aceasta este într-adevăr o obiecție serială. Freud a fost odată întrebat: „Cum se poate ști vreodată dacă un vis este interpretat corect?” Răspunsul lui a fost: „Toate interpretările sunt tentative.”4” Aș spune că toate interpretările sunt extrem de dubioase.

În acest moment, am spus cât de evident a interpretat Freud visul:

— o fată care a visat că „Ea pune o bomboană într-un sfeșnic; dar bomboana este zdrobită, astfel încât să nu stea în picioare”50

— o tânără care a visat că purta „o pălărie de paie de o formă deosebită, a cărei pictură din mijloc este în sus, în timp ce picturile sidc atârnă în jos”·51 sau

o femeie care a visat că „Se coboară de la înălțime peste un spalier cu o formă curioasă și se bucură că rochia ei nu-i pune calighi oriunde/'52 etc.

După cum am spus, aș putea spune cum a interpretat Freud aceste vise, dar ar trebui să fie destul de evidente până acum. Sau, din nou, intrând în detalii laborioase, aș putea arăta cât de greșite erau explicațiile lui Freud despre aceleași vise. Rut care lucrează în acest fel ar putea duce la acuzația mea că am dovezi suficiente, că am selectat din date selectate anterior și că am citit simplu între rânduri. Și luând în considerare tehnica lui Freud de interpretare a viselor, aceste critici ar putea fi adevărate.

Cred, totuși, că am obiecții ovcrcomc. Căci am găsit un vis pe care un psihoanalist l-a prezentat pentru interpretare altor doi psihoanalisti și le voi prezenta lor două divergente.

interpretări. Îl citez pe Lorand03, un analist care predă psihanaliza altor analiști.

„Unul dintre medici fiind supravegheat! de mine, a prezentat următorul vis adus de unul dintre pacienții săi:

Prietenul meu M. (un tânăr bolnav) traversează strada. Ile are o pălărie și hc zâmbește.

„Asocierile pacientului său au adus următoarele idei principale: M. (Irienul) este în mod consecvent încredințat de mama sa, chiar dacă ea știe de prostituate care îl vizitează și îl încurajează să primească apoi. F.veryonc în casa lui M. îi este subordonat din cauza bolii sale. În contrast, pacientul este întotdeauna în stare să se simtă vinovat de criticile constante la adresa tuturor membrilor familiei sale, în special a mamei sale. Principalele sale simptome sunt exhibiționismul, voyeurismul și impotența. Alte asociații ale pacientului se referă la discuții în casa lui cu câteva zile mai devreme, care l-au determinat să se compare cu M., dând seama cât de mai bine era prietenul său.

„Pe baza asociațiilor, visez să-mi indice următoarele: M. traversează fără îndoială strada, fericit, nepăsător de traficul aglomerat. Se comportă ca un copil fără griji, căruia toată lumea trebuie să-l ajute și să-i acorde atenție. Ile nu poate greși. Traficul pe strazile trebuie sa se desfasoare cand traverseaza hc. Ile poate expune himsclf (exhib his sexuality) fara shamc sau fcar, ca un copil fericit. A avea pălăria pe el și zâmbitul se referea la dorința pacientului de a-și expune penisul și la plăcerea sa de activitate. De-a lungul acestui vis pacientul se identifică cu prietenul său, M. care este atât de fericit și îngrijorat.

VISUL PSIHOANALITICE ÎN 1 ERPRE LATION 73 căreia mama îi acordă toată atenția și care își poate manifesta sexualitatea fără teamă.

„După ce visul a fost interpretat pentru analist în (el controlează, acesta l-a prezentat ulterior la un seminar despre vise condus de un alt analist de formare, care l-a explicat diilercnt. Acest coleg a subliniat componenta homosexuală. Conform interpretării sale. visul exprima homosexualitatea pacientului: M. este o femeie cu penis, iar Crossing the Street zâmbind înseamnă că este o prostituată. Studentul a susținut că liderul seminarului a respins orice alte abordări sau explicații.”

O interpretare face din pălăria tânărului un semn de masculinitate, iar cealaltă interpretare îl califică pe tânăr nimic mai puțin decât „o femeie cu penis”. Analiştii, aparent, îl iau în serios pe Freud atunci când minciună spunea: „Din orice vise se poate constata, prin interpretare carchi, că ele pot fi chiar înţelese bisexual, în măsura în care produc o interpretare incontestabilă, în care realizează impulsuri homosexuale. — adică impulsuri care sunt contrare activității sexuale normale a visătorului.”54

Lorand nu ne spune dacă una dintre aceste interpretări sau ambele au fost transmise pacientului nefericit. Nici docs nu caută să fie convins de propria sa părere, căci hc spune: „Deși aceste două interpretări diferă mult, ambele au validitate și pot descrie conținutul inconștientului pacientului.”55 Cred, totuși, că putem spunem pentru interpretarea lui I.orand că este mai puțin ridicolă și mai în contact cu realitatea decât este cea a colegului său, dar il este încă marcat de același brnsh freudian. De asemenea, merită întrebat

ce se întâmplă cu pacientul când un analist îi învață pe analiștii de formare un punct de vedere, iar un alt analist îi învață un punct de vedere opus. Răspunsul este că pacientul se pierde în amestecul de ficțiuni opuse.

Visul pe care tocmai l-am luat în considerare, cu cele două interpretări conflictuale ale sale, ilustrează și altceva. Vă rugăm să rețineți că, înainte de a (visul a fost interpretat, profesorul a vrut să cunoască asocierile personale ale pacienților - ceea ce sună a o idee inteligentă. Cu toate acestea, după ce au obținut aceleași asociații personale, ambii analiști au făcut anumite selecții din ele, iar apoi au procedat la transmută acele asocieri în aurul lui Freudian. Asociațiile personale au sens, dar punctul de vedere freudian le corup pe toate. Freud spune că este destul de specific. „Deși în interpretarea viselor suntem, în general și predominant, dependenți de asociațiile visătorului. , cu toate acestea, tratăm anumite elemente ale conținutului în mod destul de independent... și experiența îndelungată ne-a strâns că ele ar fi luate drept simboluri pentru altceva.”56 Nu, tocmai când s-ar părea că Freud (în cuvintele lui Dryden) „ deviază în sens”, Freud revine la simbolurile sale sexuale standard. și ne întoarcem unde a început. În general, atenția acordată de analiști asocierilor de vis ale pacienților lor este deosebit de periculoasă, căci îl amăgește pe pacient să gândească. că interpretările avansate s-au bazat pe un studiu al propriei sale personalități. De fapt, asocierile personale ale pacientului au avut individualitatea blocată în cuva freudiană de leșie.

Din punctul de vedere al faptului, orice două idei, la început gândite com-

 plcte iinrelatcd, caп bc adus (de exemplu doar de două, sau ai mosi ihree, asociații. Freud a spus că, „Suntem îndreptățiți să presupunem că, cu cât lanțul de asociații este mai lung și mai întortocheat, thc. mai puternică este rezistența/'57 Aș spune că este o absență a ingenuității și a imaginației din partea analistului care face ca asocierile să fie lungi și întortocheate, unele dintre ele mergând în o jumătate de duzină de pași. un dullard, poate ajunge de la A la Z în două sau trei sărituri.

Într-un efort de a da o demonstrație a ibisului, am deschis un dicționar la întâmplare și degetul meu a călcat pe cuvântul fungi. Am decis să iau singularul, ciuperca, și să o scriu pe o poză de papcr. Câteva momente mai târziu, un bărbat pe care îl tratam a intrat în biroul meu și a spus în jos. I-am spus, fără nicio pregătire, „Picase spune-mi un cuvânt, orice cuvânt”.

El a spus: „Vreun cuvânt?”

„Da, orice cuvânt.”

Hc s-a gândit la un ubile și apoi a spus: „Pronomi”.

Am notat pronumele și i-am explicat că încercam să verific dacă este posibil să trec de la orice cuvânt la orice alt cuvânt în cel mult doi pași intermediari.

M-am uitat la ciupercă și m-am uitat la pronume și apoi am avut-o.

Ciuperca – evident latină

latină – cursuri de liceu și istorie romană și proconsul – și ihcn de ce nu

Pronume.

O oră mai târziu am făcut-o la fel de logic,

Ciuperca – evident latină

Latină - un curs de liceu, spre deosebire de engleză

Engleză – gramatică și altele

Pronume.*

Oh, nu, analiștii obiectează. Aceste epoci de legături ingenioși ar putea fi posibile, dar asocierile aduse de inconștientul pacientului sunt cele care contează cu adevărat. Vrem asociațiile inconștiente ale pacientului, nu ale tale.

ï încă spun că procesarea analitică a asocierilor de vis face posibil orice, pentru că spun Ilealy, Bronner și Bowcrs! lui Jones este chiar trucr al lui Freud. „În alergare prin . . . [lucrarea sa] despre interpretarea viselor, constatăm că recunoașterea este necesară a contrariilor, distoniunilor, inversărilor, absiidităților, care sunt distorsiuni însoțite de rezistență, transpoziții, viziuni, modificări, transformări, referințe, reprezentative, simbolizări, fuziuni, combinații, aluzii. , conexiuni și motivații ascunse, contradicții, substituții, deplasări, reminiscențe, dorințe – superficiale față de cele mai profunde, cxpcdicnccs, conjurări, inversiuni, represiuni, elaborări, schimburi.“5S

Ce subtilitate! Ce nebunie! Interpretarea analitică a viselor este cu adevărat poker cu totul sălbatic. Totul este orice, și cu cât este mai exagerat și mai forțat, cu atât mai bună este interpretarea visului - pentru analist, dacă nu pentru pacient.

Freud Bas a spus că interpretarea viselor de cădere „atunci când apar la femei, nu oferă nicio dificultăți, deoarece acestea acceptă aproape întotdeauna semnificația simbolică a căderii, care este o circumlocuție pentru

♦ Cred că ar tăia colțuri să spună

Ciuperca–un nuun, prin urmare–

Pronomi.

INTERPRETAREA VISELOR PSIHOANALITICE 77 cedând loc unei tentații erotice.”50 Pe lângă faptul că este un pic de sofism, aceasta ilustrează credința lui Freud în jocul de cuvinte și asocierile lor ca tehnică de interpretare a viselor.

Eroarea acestui principiu poate fi demonstrată prin trecerea în revistă a unor medicamente ale unor pacienți morți de mult ai lui Freud, dar cred că ar fi și mai instructiv să aplici această tehnică (printre altele) unora dintre acele medicamente pe care Freud însuși. visat. Îți voi oferi interpretarea lui Freud a unuia dintre propriile sale vise, ihcn îți voi oferi o interpretare Fromnis a aceluiași vis. O voi urma cu propria mea interpretare pseudo-analitică și voi încheia cu interpretarea lui Velikovsky a aceluiași vis. Toate interpretările vor fi diferite, iar dacă nu sunt plauzibile, cel puțin vor fi interesante. în orice caz, hcre sunt visele proprii ale lui Freud și interpretările divergente pentru fiecare.

Freud a scris că a visat cândva că a „scris o monografie despre o anumită plantă. Cartea stă înaintea mea; doar întorc o farfurie de culoare roșie. Un exemplar uscat de plantă, ca dintr-un erbar. , este legat de fiecare copy.”00 (Italicile mele.)

Freud explică caracterul particular al visului spunând că dimineața a văzut „în fereastra unui vânzător de cărți, un volum intitulat Genul Ciclamen, aparent o monografie despre această plantă”. Asociațiile ulterioare ale lui Freud sunt la fel de puține:

(1) „Ciclamul este ílowerul preferat al soției mele. Îmi reproșez că îmi amintesc atât de îndrăzneață să aduc hcr illowcrSj așa cum și-ar dori ea să fac.”

(2) Exemplarul uscat al plantei sugerează:

(3) Ierbar. care, la rândul său, Freud îl asociază cu:

(4) Crucifere (plañís cu flori cu patru petale).

Încă câteva asociații încarcă Freud lo arlichoke flori și remarca că: „Soția mea. mai atent decât mine, aduce adesea această floare preferată a mea acasă de pe piață.”2 Freud trece apoi la alte asocieri mai îndepărtate. To Freud, atunci, acest vis pur și simplu ilustra „materialul și sursele viselor”. ”, și că este „mult prea absorbit” de hobby-urile sale.

Dar Froinm a avansat o altă interpretare a acestui vis. Pentru el, Freud se reproșează că a arătat o lipsă de considerație față de soția sa. Freud nici măcar nu menționează această posibilitate – deși hc este adesea destul de sincer în privința propriilor vise și a interpretărilor sale. Fromm scrie despre Freud: „Cu alte cuvinte, monografia despre ciclamenii îi înclină sentimentul că eșuează în

aspectul thailandez al vieții, care este simbolizat de iubire și tandrețe. Toate celelalte asociații indică o direcție, aceea a ambiției sale.

Acum voi introduce o a treia interpretare clară a visului lui Freud. Ce i-ar fi spus Freud, conform doctrinei analitice, unui pacient care a visat la un specimen uscat de plantă care îi aducea aminte de soția sa? Freud, fără îndoială, i-ar fi spus pacientului că nu mai era interesat de soția sa. Scrierile lui Freud abundă cu vise de flori interpretate analogic.

Mai mult, Freud spune: „Florile și florile reprezintă organele sexuale feminine. . . În acest sens, vă veți aminti că florile sunt cu adevărat organele sexuale ale plañísului."04 Și din nou, „simbolismul sexual inferior, care, desigur, este foarte răspândit,

 simbolizează prin flori organele sexuale umane, organele sexuale ale plantelor."65 Și florile uscate, desigur . . .

Cea de-a doua, și cea mai inerctivă interpretare a visului lui Freud despre ciclamen, este oferită de Veli-kovsky.66 Pentru el,

(1) Monografia ar urma să fie scrise despre monoleism

(2) Herbar sugerează ebraică} și

(3) „To page through also mcans to turn the pages (umschlagen)^ to convert.

(4) Cruciferele sugerează crucifixe și

(5) Cyclamen conține cuvântul amin.

În acest vis, Freud este în mod evident dezamăgit de gândul de a fi un Jcw și vrea să devină catolic — cel puțin aceasta este interpretarea conform propriei tehnici a lui Freud de interpretare a viselor. Freud a scris despre fascinația pe care Moise a avut-o întotdeauna pentru el: „De câte ori am urcat pe opririle abrupte ale neadorabilului Corso Cavour până în locul singuratic unde se află biserica părăsită și am încercat să susțin scorii furioși ai privirii eroului Sometimos f. m-am strecurat cu prudență pe jumătatea întunericului din interior, ca și cum eu însumi aș fi aparținut gloatei asupra căreia i se îndreaptă ochii - gloata care nu poate ține nicio convingere, care nu are credința și răbdarea Sa și care se bucură când și-a recăpătat. idoli iluzorii."67

Velikovsky oferă mai multe motive în sprijinul interpretării sale a visului lui Freud, dar io me interpretarea lui parai Ici a stili a unui alt vis al lui Freud — un vis despre Roma — va servi pentru a demonstra că în interpretarea analitică a visului orice poate reprezenta orice altceva.

Într-un al treilea vis.” spune Freud, „Sunt în sfârșit la Roma. Spre dezamăgirea mea, peisajul nu este urban: este alcătuit dintr-un mic râu de apă neagră, pe o parte din care sunt stânci negre, iar pe cealaltă sunt pajiști cu flori albe mari. . . .”eâ (Ail irai ics sunt ale mele.)

În ceea ce privește interpretarea sa, „Este evidente”, spune Freud, „în zadar încerc să văd în vis un oraș pe care nu l-am văzut niciodată în viața mea de veghe. . . . „Florile albe indică spre Ravenna, care îmi este cunoscută și care odată, pentru un tei, a rcplaccd Roma ca capitală a Italiei. În mlaștinile din jurul Ravennei găsisem cei mai frumoși nuferi în mijlocul bazinelor negre de apă; visul îi face să crească în pajiști... Stânca neagră atât de aproape de apă amintește viu de valea Teplului de la Karlsbad. . . .” si mai mult in vena sanie.

Oh, nu, spune Vclikovsky. Freud este încă deranjat de a fi un Jcw și încă vrea să devină un gatolic. Pentru,

1. „Roma” reprezintă Biserica Romano-Catolică.

2. „Apa neagră” este apa pentru botez.

3. „Pânci negre” — Iudaismul, viața nefericită a Jcws. Pe cealaltă parte a cărora sunt

4. „Lunci cu flori mari albe”, ic, creștinitatea, lile fericită a celor care nu sunt perseci! tcd.

Freud, spune Vclikovsky, visează că este în „Roma”. Apa de botez („apa neagră”) separă iudaismul („stânci negre”) de „pajiştile cu flori albe mari şi fericite” creştine.

Eu însumi aș putea oferi o altă interpretare pseudo-analitică, și la fel de impresionantă, a acestui vis. 1 putea medianica!!)' interpreta „micul flux de negru

INTERPRETAREA VISULUI PSIHOANALITICE 81 apă, pe o parte a căreia sunt stânci negre”, ca genitale masculin, și aș putea, de asemenea, — dar nu. Cred că este destul de suficient. Visele lui Freud, de fapt, visele oricui, pot produce o serie aproape infinită de interpretări psihanalitice. Toate (interpretarea poate fi neplăcută să se întrerupă, indicând, unui analist, o interpretare exactă; dar pentru toți ceilalți, este doar un hamburger de la mașina de tocat carne psihanalitică.

Odată, Freud a fost întrebat de ce „ar trebui să continui să folosești simboluri în visele cuiva atunci când ești perfect dispus să te gândești la obiectul original când ești treaz?” În (în cursul răspunsului său [la (întrebarea sa vcry ncat]), el a spus că anumite simboluri au fost ferm stabilite în mintea umană și transmise din generație în generație prin ereditate.”09

Ceea ce duce la următoarea mea obiecție despre interpretarea psihanalitică a viselor, și anume că Freud a susținut o doctrină a moștenirii arhaice a simbolurilor, care este — fără nici cea mai mică bază de fapt. ”. . . Visele”, a spus Freud, „aduc un material ușor care

nu putea să provină nici din viața adultă a visătorului, nici din copilăria uitată a acestuia. Suntem obligați să o considerăm parte a moștenirii arhaice pe care un copil o aduce cu el în lume, înainte de orice experiență proprie, ca urmare a experiențelor strămoșilor săi."70 „... moștenirea arhaică a omenirii. include nu numai dispoziții, ci și conținuturi ideatice, urme de memorie ale experiențelor generațiilor anterioare."71 „Mi se pare... că simbolismul, un mod de exprimare care nu a fost niciodată dobândit individual, poate pretinde a fi privit ca un moștenirea rasială."72 În această legătură, Freud inter-

prêts un vis pe care un pacient de-al său l-a avut în copilărie. Freud spune: „În mod firesc, este un fenomen alarmant că simbolismul ar trebui să joace deja un rol în visul unui copil de patru ani, dar aceasta este mai degrabă regula (cu excepția . strigătul întâi."73

Afirmația lui Freud potrivit căreia copiii moștenesc simbolurile viselor, oricât de nemotivată ar fi afirmația, nu poate fi infirmată mai mult decât poate fi dovedită. Dar facem acum că experiențele noastre sociale ne determină reacțiile față de oameni și lucruri. În consecință, anumite experiențe similare, în anumite medii culturale similare, pot da PCOPlc reacții similare în mediul lor. De îndată ce privim individul ca fiind copilul societății în care se află minciuna, vedem destul de repede că nu este nevoie să postulăm simboluri moștenite ale râurilor și munților, apei și fructelor și restul heraldicii freudiene. dcvices. Asociațiile de slccping – precum și de trezire – depind, în mod complct, de experiențele individului și de cultura pe care a absorbit-o.

În ultimul cârlig pe care l-a scris, Freud a pretins moștenirea simbolurilor visurilor de la strămoșii noștri preistorici.74 S-a lipit de acest lucru, în ciuda deceniilor de progres pe care le-au făcut psihologia, sociologia și antropologia de când și-a exprimat prima opinie. . Trebuie să spun, totuși, că unii analiști au renunțat la teoria moștenirii arhaice a lui Freud, dar păstrează totuși simbolurile derivate din ea!

Acum voi trece la încă o eroare care stă la baza interpretării psihanalitice a viselor și, deși această eroare poate fi explicată în câteva rânduri,

INTERPRETAREA VISELOR PSIHOANALITICE 88 este o natură deosebit de critică. Freud aproape. a ignorat complet activitatea înaltelor niveluri ale minții. Savanții au dcciphcrcd inscripții antice, poezii scrise și complicateci matematice! problemele au rezolvat bccn, toate în drcams. Dar Freud a trebuit să stea departe de această activitate intelectuală inconștientă. Pentru că dacă minciuna ar fi intrat în ea, minciuna ar fi fost într-o dilemă. Ar fi trebuit să arate că gândirea inconștientă în vis este în esență similară cu gândirea conștientă de zi cu zi. Și gândirea conștientă este ceva cu care toți suntem familiarizați și despre care nu acceptăm nicio prostie despre castrare și complexul Oedip. Întreaga teorie a lui Freud ar fi fost amenințată

dacă s-ar fi acordat paralelismele care ajung la gudron între gândirea conștientă și cea inconștientă.

Consecința este că Freud a trebuit să propună o inexactitate colosală și să spună că „Activitatea psihică în formarea viselor... este ceva cu totul diferit, calitativ, de gândirea de veghe și nu poate fi comparată cu aceasta.”7B Psihanaliza, desigur. , se bazează pe distincții elaborate între conștient și inconștient, iar atunci când aceste distincții se estompează, psihanaliza se estompează odată cu ea.

Accentul care se pune pe vise în tratamentul analitic este destul de periculos pentru sănătatea mintală a pacientului – acest lucru formează nucleul unei alte critici pe care trebuie să o ridic împotriva interpretării analitice a viselor. Importanța uriașă pe care freudieni o acordă dramelor îl îndepărtează pe pacient de mediul apropiat și crește tendința de a se retrage din realitate. Încep să mă întreb ce este „cu adevărat” în spatele acțiunilor lui, pentru că minciuna devine convinsă că a lui

 inconștientul lucrează în mod constant încercând să-l deranjeze. Îndoielile pacienților cu privire la el însuși (ceea ce l-a adus la analiză) încep să crească, iar el își propune să sugereze din ce în ce mai multă îngrijorare pentru el. Faptul că analiza este o chestiune de lungă durată tinde să crească posibilitatea ca această îndoială și retragere să devină un mod de viață.

La afirmația analitică conform căreia introspecția ibis nu este altceva decât o fază iraniană, răspunsul meu este că nu mă îndoiesc că analiștii ar dori ca această stare de ailairs să fie tranzitorie. Cu toate acestea, trebuie să realizăm că introspecția și îndoiala de sine sunt implicite în fiecare pas al procedurii analitice și chiar sunt implicite în obiectivul terapiei analitice. Căci Freud a afirmat că scopul fundamental al psihanalizei este acela de a plasa inconștientul de către conștient.70 Aceasta ne aduce în minte povestea despre persoana care nu a avut probleme cu mersul până când într-o zi a fost întrebat ce picior se mișcă în față. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult se încurca și cădea peste el încercând să înceapă. Centipcdc nefericit și-a rcplaccd inconștientul de conștientul lui – și asta ne-ar fi vrut să facem psihanaliza. Încă o dată putem vedea cât de corectă a avut analistul care a spus că, chiar dacă un pacient ar fi „normal la începutul analizei, procedura analitică ar crea o nevroză.”77

Psihanaliza, cu introspecția interpretării viselor, nu ajută la rezolvarea problemelor vieții de zi cu zi. Când un analist spune că, prin analiza viselor, hc le arată pacienților săi conținutul inconștientului lor, astfel încât să poată face față mai bine vieții de zi cu zi, hc nu face așa ceva. Ce face hc

 le oferă pacienţilor săi bolnavi ficţiuni freudiene, care. ele sunt în pericol grav de a permanent)7 confundarea cu faptele.

Mai mult decât ihat, în terapie vom obține foarte puțin din vise că nu putem obține un studiu al vieții de zi cu zi. Selling™ „a întrebat două

sute de băieți despre visele lor în prima săptămână după ce au construit un refonator. El a descoperit că optzeci la sută dintre băieți visau acasă, mai ales în legătură cu rutinele obișnuite ale gospodăriei. . .” Acest lucru are sens, dar ceea ce merită să comenteze este că subiectul de acasă și rutinele obișnuite ale gospodăriei „reprezentau, de asemenea, conținutul cel mai comun al fantasmei lor dorite în timpul orelor de veghe”. Acest lucru ilustrează faptul că obținem foarte puțin din vise pe care nu le putem obține dintr-un studiu al fanteziilor de veghe și al comportamentului general al individului. Singura excepție pe care o voi face este aceea de a spune că experiențele uitate din copilărie pot apărea în prim-plan în camere, dar credința din ce în ce mai mare în psihotcrazie este că recaptarea amintirilor din trecut nu are nicio importanță pentru a face un individ mai bun astăzi. .

De altfel, pe parcursul acestui capitol am luat de la sine înțeles că, deși analiștii greșesc în interpretarea camerelor, pacienții cel puțin au dreptate în raportarea acestora. Aș dori acum să examinez această ipoteză.

Avem toți experiența de a uita complet faptul că visasem cu o noapte înainte și de a ne aminti deodată visul mai târziu a doua zi. Dacă un vis poate fi uitat în întregime, cu siguranță poate fi uitat în parte. Acest lucru, desigur, înseamnă că un analist poate obține adesea un aspect incomplet și distorsionat

86 CAZUL ÎMPOTRIVA PSIHOANALIZEI imaginea visului pacientului. Pe baza propriului argument al lui Freud, anumite represiuni operează pentru a masca porțiuni din remembrárteos copilăriei, iar represiuni similare operează în amintirea viselor sale de către un individ.

Și ce, aș putea întreba, despre posibilitatea inversă, adică, ca pacientul să adauge detalii subtil eronate viselor sale în timp ce încearcă să le recapituleze? Conform propriilor presupuneri ale lui Freud, toate detaliile dintr-un vis au semnificație. Fără a intra în alte considerații, cred că este corect să spun că din punctul de vedere al lui Freud, sau din oricare altul, nu poate exista nicio îndoială că însăși visele care sunt prezentate unui psihanalist sunt foarte suspecte ca fiind, în multe cazuri importante. detalii, la fel de inexacte ca fanteziile de seducție care. Freud obișnuia să găsească la pacienții săi.

Ei bine, cititorul poate spune, pentru a ne asigura că ne amintim visele cu exactitate, de ce să nu le scriem imediat după trezire? Acest lucru ar părea rațiune-ablc. ai Icast dacă cineva ar fi interesat să-și amintească visele lui onc. Dar Freud s-a opus unei asemenea proceduri și cu argumentul său complet circular:

. . de multe ori suntem bine! ca un pacient să încerce să combată uitarea drenajelor, notându-le imediat după ce se trezește. Putem la fel de bine să-i spunem că este inutil să facă acest lucru, deoarece rezistența de la care ar fi putut păstra textul visului se va transfera apoi în asociații și va face visul manifest inaccesibil pentru interpretare. Așa fiind, nu trebuie să ne surprindem (o încărcare suplimentară a rezistenței suprimă asocierile în totalitate și, astfel, înfruntă interpretarea visului în sens real/'19).

Mai degrabă decât să spun că poziția lui Freud este o prostie la vedere, care este prima mea înclinație, mă voi forța să o iau în serios și să trec peste ea. Presupunând, doar de dragul argumentării, că există lucruri precum „rezistențe” și „conținuturi vise manifeste”, ceea ce spunea Freud în esență era următorul:

Este zadarnic să-ți notezi visele la trezire, pentru că folosești rezistențele din care s-ar putea prescrvcd textul manifest al visului se va transfera la asocierile visului.

Este alternativa vreun betcr? Cu siguranță, a purta în cap un vis extrem de micșorabil, supus tuturor capricilor memoriei și distragerilor zilei, face ca acuratețea unui astfel de vis amintit să fie extrem de problematică. În acest caz, „conținutul său manifest” s-ar estompa cu siguranță și din acest „conținut manifest” se dezvoltă asociațiile. Ce a avut Freud împotriva scrierii viselor cuiva, pentru că argumentul său împotriva lui este slab, chiar și în acord. la propriile sale teorii? Nu știu de ce Freud s-a opus ca pacienții să-și noteze visele. Pot doar să presupun. Și bănuiesc că o bucată de hârtie solidă, cu un vis scris cu acuratețe pe ea, este prea îngustă și limitând un punct de decolare pentru aripile largi ale fanteziei neîngrădite și neverificabile de care depinde interpretarea psihanalitică a viselor.

Mai este doar un punct pe care îl mai înaintez să такс despre interpretarea psihanalitică a viselor, și atunci vom termina cu el. Interpretarea analitică a viselor -

fionul este pătruns, corupt, dispărut și făcut să însemne i/ngle ss prin sugestie.

Freud era conștient de această posibilitate de serie și iată cum a răspuns. „Întrebarea valorii ce trebuie cesionată! viselor este strâns legată de cealaltă chestiune a susceptibilității lor de a fi influențate de „sugestia*” a medicului. Analiza poate (irsi să fie alarmată de mențiunea acestei posibilități. Dar, la o reflecție ulterioară, această alarmă va da loc la rcalizarea faptului că influențarea viselor pacientului nu este mai mult o gafă din partea analistului sau o disgrație pentru el decât ghidarea gândurilor conștiente ale pacientului.”80

Freud recunoaște în continuare că visele pacientului sunt influențate de procedura analitică.

„Faptul că conținutul manifest al viselor este influențat de tratamentul analitic nu are nicio dovadă. Din cunoștințele noastre rezultă că visele depind de viața de veghe și de lucru asupra materialului derivat din aceasta. Aparițiile din timpul tratamentului analitic se numără, desigur, printre impresiile vieții trează și, în

curând, vor deveni unele dintre cele mai puternice dintre acestea. Deci nu este de mirat că pacienții ar trebui să viseze la lucruri pe care analistul le-a discutat cu ei și despre care le-a stârnit așteptări.”81

Acest lucru este destul de clar, dar stați, spune Freud. „Putem influența adesea ceea ce va visa un om, dar niciodată ce va visa; deoarece mecanismul muncii în vis și dorința inconștientă a visului sunt inaccesibile (o influență externă de orice fel).

Freud nu a observat implicații de amploare ale

aceste admiteri. Sonic îi dă înapoi și dă lcd că analistul a ghidat „gândurile conștiente ale unui pacient”. Prin acest conid este posibil să nu fi înțeles „gândurile conștiente [manifeste] ale pacientului”, altfel, ce punct ar avea vreo îndrumare analitică? Obiectul ghidării analitice este de a schimba emoțiile din spatele gândurilor conștiente. În același timp, Freud ne face să credem că, deși procedura analitică afectează sentimentele de veghe ale pacientului, ea nu are totuși niciun efect asupra sentimentelor pacientului adormit – ceea ce este cel mai ilogic – adică „mecanismul muncii în vis și al dorința de epuizare inconștientă sunt inaccesibile influențelor externe de orice fel.” Și pentru a agrava și mai mult ilogica, unul dintre semnele cheie ale îmbunătățirii presupuse în terapia psihanalitică este o schimbare a semnificațiilor „ascunse” ale viselor pacientului, iar analiștii, desigur, cred că aceste schimbări provin din analiza analitică. procedură.

Nefondabilitatea deniei lui Freud de influență analitică asupra modului „ascuns” a viselor poate fi arătată în alt mod. Freud spune: „trebuie să existe o putere motrică a soniei, o forță inconștientă, care este mai mult posibilă pentru a sprijini scopurile analizei în timpul stării de somn decât în alte momente. Ceea ce este aici în discuție nu poate să fie un alt factor decât (conformitatea pacientului față de analist, care este derivată din complexul său parental - cu alte cuvinte, partea pozitivă a ceea ce calmăm transferul; și de fapt, în orice vise care recalcă). ceea ce a fost uitat și reprimat, este imposibil să se descopere vreo altă dorință inconștientă căreia îi poate fi atribuită forța motrice pentru formarea visului”™ (Italicele mele.)

Aceasta, desigur, este o recunoaștere clară a faptului că un pacient aflat în strânsoarea transferului analitic are „dorința inconștientă” din vis influențată serios.

Permiteți-mi să ofer cititorului o auz de busolă în timp ce rătăcim prin labirintul psihanalitic. Punctul de început este că, spre deosebire de denia lui Freud, interpretarea analitică a viselor este pătrunsă, coruptă, distorsionată și lipsită de sens prin sugestie. Cred că disecția mea a declinațiilor lui Freud a stabilit cu totul punctul meu de vedere, dar am și mai multă convingere.

Freud a spus cu altă ocazie:

Se pare că pacientul ar fi avut amabilitatea de a ne reproduce sub formă de vis exact ceea ce noi i-am „sugerat” imediat înainte de tratament. Cu cât este mai nevoie de analist. . . recunoaște că [astfel de vise] . . . aro on]y să fie obscrvcd în anumite condiţii aduse sub influenţa tratamentului. Marea majoritate a viselor merg înaintea analizei, astfel încât, după scăderea din alt ceea ce în ele este cunoscut și înțeles, rămâne încă un indiciu mai mult sau mai puțin clar despre ceva ascuns până acum profund.94 (Italicele mele.)

Observați ce face Freud în această citație. Începe prin a spune că „se pare că pacientul a avut amabilitatea de a ne reproduce în vise exact ceea ce i-a „sugerat” . . Evident, Freud nu crede că visele pacientului sunt un rezultat al vreunei sugestii. Tbat e destul de clar.

Freud încearcă apoi să-și dezvolte afirmația. „Analistul mai experimentat. . . recunoaște că

 [astfel de viseI . . . trebuie respectate numai în anumite condiții determinate de influența tratamentului.” „Influența tratamentului/’ desigur, include influența sugestivă a „transfcrcncc”.

Freud conduce apoi că „după scăderea tuturor celor care . . . este deja cunoscut și înțeles” despre vise, „rămîne încă un indiciu mai mult sau mai puțin clar despre ceva până acum profund ascuns”. Pe scurt, pentru a obține „adânc ascuns” trebuie să avem o „scădere” din vis. Dar însăși natura procedurii analitice face absolut imposibilă diferențierea între „scăderea a tot ceea ce . . . este deja cunoscut şi înţeles/' şi ail care a deja bccn implantat prin prelucrarea analitică.

De fapt, Freud chiar a recunoscut asta. un analist poate scădea drcams-ul pacientului. „Trebuie să ne ferim, în general, de a nu manifesta un interes special pentru sensul viselor. . . în caz contrar, există pericolul ca rezistența să fie îndreptată împotriva producției de drcams și riscul de a produce o încetare a acestora.”8r> O astfel de consiliere pentru analiză, desigur, este complet necalistă, pentru 99% dintre pacienții lor în ultima perioadă. De 50 de ani s-au știut că psihanaliza acordă o importanță deosebită viselor. În orice caz, spune Freud, „Cu cât pacientul a învățat mai mult despre metoda de interpretare a viselor, cu atât mai obscure devin, de regulă, camerele sale ulterioare. Toate cunoștințele dobândite despre drcams servesc, de asemenea, ca un avertisment pentru munca de vis.”fie

A fost pus pe scurt de o femeie pe care am tratat-o. „T a visat vise freudiene pentru doctorul X, vise jungiene pentru doctorul Y și vise adleriene pentru doctorul Z.”

În scopul nostru, tot ce nu ne amintim este că interpretarea psihanalitică a viselor este de fapt interpretarea psihanalitică a rezultatelor sugestiei psihanalitice. Este fără nicio serie sau semnificație utilă. De fapt, putem spune că nu este deloc interpretarea viselor. Este interpolarea psihanalitică a viselor – interpolarea

semnificațiilor, interpolarea distorsiunilor, interpolarea sugestiilor. Nu este visătorul care visează. Este psihanalistul care visează pentru visător.

NORMALITATE PSIHOANALITĂ Y

Legile guvernamentale ale logicii nu au nicio influență în inconștient; s-ar putea să numească Regatul Ilogicului.1

—SIGMUND FREUD

Deși așa s-a referit Freud la interpretarea psihanalitică a viselor, el ar fi putut foarte bine să fi descris concepția sa ridicolă despre normalitatea mentală. Căci trebuie să ne amintim, până la urmă, că tratamentul analitic are ca scop normalizarea oamenilor. În cuvintele lui Freud, „Să presupunem că ceea ce realizează analiza pentru nevrotici este doar ceea ce oamenii normali realizează singuri fără ajutorul ei.”2 Destul de corect. Constă, spunea Freud, „Obiectivul nostru va fi să nu îndepărtăm toate colțurile caracterului uman pentru a produce „normalitate” conform programului și nici să pretindem ca persoana care a fost „analizată complet” să nu se mai simtă niciodată. stârnirile de pasiuni în sine sau se implică în orice con-ilic intern.”3 Din nou destul de corect.

Dar o eroare fundamentală stă la baza obiectivelor terapeutice ale psihanalizei. Pentru Freud și succesul său™, „Efectul terapeutic al analizei depinde de conștientizarea a ceea ce este, în sensul cel mai larg, reprimat în interior (el id.”4 Sau, după cum a spus Kubie, „Comportamentul uman este normal până la urmă”. la care este determinată de forțe conștiente și necurotică în măsura în care este determinată de forțe inconștiente.”c

Acest lucru este în contradicție directă cu două puncte. În primul rând, contrazice afirmația lui Freud că „. . . nornialitatea dc-vclopcd ca resuk de represiune a anumitor coin· instincte-componente si componente ale dispozitiei infantile . . Și în al doilea rând, contrazice faptul că așa-numitul individ normal este cel mai fericit în măsura în care. procesele sale inconștiente îi guvernează viața. Când suntem mai puțin conștienți de sine, când suntem mai puțin conștienți de ceea ce facem, abia atunci ne simțim mai puțini. Acest lucru va fi ilustrat de persoana care are nevoie de o băutură sau două pentru a permite proceselor sale inconștiente să-l domine.

Nu țin nicio atenție specială pentru alcool (sau liliac-biturati) ca metodă de a da individului un sentiment chimic de libertate, dar cred că este important să subliniez că statele fericite sunt asociate cu libertatea de exprimare. „Terapia, în viziunea lui Freud, nu are ca efect în primul rând o eliberare a individualității prin eliberarea de potențiale creative pentru experiențele de viață, ci o restabilire a capacității noastre de a ne controla pulsiunile brute.”7

Singura apărare posibilă pe care analiștii ar putea-o introduce în acest moment ar fi să facă una dintre distincțiile lor neîntrerupte. În acest caz, ei ar susţine că forţele inconştiente cărora le sunt op-

puse sunt experiențele reprimate din copilăria pacientului. Ele nu se opun experiențelor nereprimate ale pacientului. Această diferențiere este insuportabilă, deoarece știm că a lua orice individ bine adaptat și a-l supune procesului psihanalitic de a-l face conștient chiar și de experiențele sale norocoase emoționale, ar avea rezultatul obișnuit. Pacientul oncc fericit va deveni destul de conștient de procesele sale mentale — și va deveni introspectiv și autoanalitic. El ar deveni, de fapt, necurotic — și totul prin atingerea obiectivului jurat al psihanalizei!

Potrivit psihanaliştilor, băieţii ajung la normalitate atunci când renunţă la complexul lor Oedip. Freud a spus: „La un moment dat copilul ajunge să înțeleagă că încercarea de a-și îndepărta tatăl ca rivai ar fi pedepsită de el cu castrare. Deci, de la castrarea, adică în interesul pre-credinței sale masculinității, renunță la dorința de a-și poseda mama și de a scăpa de tatăl său. . . . Credem că ceea ce am descris sunt procese normale, falsul normal al așa-numitului „complex Oedip”. . .,,a (Italicile mele.) Punctul cheie, deci, în această realizare a normalității este că „complexul Oedip al băiatului, în care își dorește mama și vrea să scape de tatăl său ca rival, se dezvoltă în mod natural . . . Amenințarea cu castrarea îl obligă însă să renunțe la această atitudine. Sub influența pericolului de a-și pierde penisul, Lie își abandonează complexul lui Oedip. . .“9 Pentru analiști, complexul lui Oedip dispare în mod normal pentru că băiatul crede că tatăl lui a spus: ''Nenorocitul mic rascai. Ar fi bine să stai departe de soția mea (adică,

 mama ta) sau Г11 te castrez.*' Freud nu ne spune de ce îi ia atât de mult timp unui băiat să realizeze că tatăl lui se simte ca un taur gelos și că toți braconierii pe proprietatea sexuală a tatălui său vor primi. pedeapsă crudă și neobișnuită. Rezolvarea complexului Oedip prin frica de castrare este ridicolă — dar nu este mai ridicolă decât complexul Oedip însuși.

Gândurile lui Frcud despre dispariția „normală” a complexului Oedip suferă de o inconsecvență critică în logica. Dacă admitem că dispariția complexului Oedip este necesară pentru atingerea normalității și dacă admitem că dispariția lui Oedip. complexul se realizează prin frica de castrare, nu pare că normalitatea este dobândită ca urmare a fricii și represiunii exercitate asupra băiatului? Și nu este realizarea sănătății mintale prin represiune în contradicție flagrantă cu cele mai eleinen-tare doctrine freudiene?

Cu siguranță este și Freud a recunoscut-o. „Nu văd niciun motiv pentru a nega denumirea de „reprimare” întoarcerii ego-ului din complexul Oedip. . .”10 Dar reprimarea, desigur, este rea, așa că Freud a modificat acest lucru spunând: „Dar procesul descris este mai mult decât o represiune; desfășurată în mod ideal, echivalează cu o distrugere și abrogare a complexului.”11 „este reprimată și, în cele mai normale cazuri, complet dc-distrusă.”12 Ceea ce spune Freud este că

uneori represiunea nu este represiune. , dar este anihilarea conținutului reprimat. Acest lucru, desigur, contrazice tot ce a spus Freud vreodată.

Chiar și cei mai simpatici cu Freud consideră că contradicțiile din complexul lui Oedip sunt oarecum confuze. Spune psihiatria iJiclionar al trecerii

a complexului Oedip, „Soarta complexului Ocdip nu este clar înțeleasă.”12 Cred că putem vorbi cu certitudine despre soarta complexului Ocdip. Soarta complexului Ocdipus va fi cel târziu alchimiei, frenologiei și chiromanției. Soarta complexului Oedip va fi uitarea. Este aproape trist să-l văd pe Freud scriind, în ultima sa carte, „Mă îndrăznesc să afirm că, dacă psihanaliza nu s-ar putea lăuda cu nicio altă realizare decât descoperirea complexului reprimat de Oedip, numai asta i-ar da pretenția de a fi numărată printre cele prețioase. noi achiziţii ale omenirii.”14

Când complexul lui Oedip este reprimat în anihilare (ignorând contradicțiile lui Freud în momentul de față), atunci, spune Freud, „Nu este un pas mare să presupunem că aici am ajuns la granița dintre normal și patologic, care nu este niciodată foarte clar definită. ”15 Ilerc, la granița dintre normalitate și anormalitate, îl întâlnim pe vechiul nostru prieten Oedip. Vedeți, unii Limes Oedip nu este reprimat destul de adecvat, iar apoi acea reprimare incompletă „persista inconștient în id-ul și se va exprima în mod continuu într-un anumit efect patogcnic.”16

Cum complexul lui Oedip este atât de important, cum reprimarea lui determină normalitatea sau anormalitatea și cu castrarea unor mici cauze care cauzează nevroze și uneori cauza sănătății mintale, cum poate distincția psihanalitică dintre normalitate și anormalitate să fie altceva decât senslcss? A spus Freud, . nu există aproape nicio afecţiune recunoscută în general ca normală în care să nu fie posibilă demonstrarea trăsăturilor nevrotice.”17 „. . . psihanaliza nu recunoaște esen-

Există diferențe distincte, dar numai cantitative, între viața psihică a unei persoane normale și cea a nevroticului. . J'16 „[Distincția], [între ceea ce este normal din punct de vedere psihologic și anormal], în ciuda importanței sale practice, nu are decât o valoare convențională.''19

În țara freudiană niciodată, ihcrc nu este nicio diferență între imitație și autentic. Acolo, spune Freud, „orice persoană normală este doar aproximativ normală: ego-ul său se împarte cu cel al psihoticului într-un punct sau altul, într-un grad mai mic sau mai mic.”20 Normal este anormal, iar anormal este normal. Și vreo distincție între ele? Acestea depind de cantitatea de represiune a complexului Oedip sau de afirmații vagi despre relațiile dintre id, ego și super-eu - cu

excepția cazului în care diferența dintre normal și anormal este descrisă în analogii hidraulice despre deturnarea impulsurilor primitive în cul-tural. canale acceptabile (ceea ce majoritatea nevroticilor o fac oricum, si totusi raman nefericiti).

Faptul este că psihanaliza nu a acordat o mare atenție unui studiu al personalității normale.21 Și când a făcut-o, a făcut „descoperiri” care ne fac să ne întrebăm dacă să râdem sau să comităm haos.

Spunea Freud, pe măsură ce bebelușul „se scufundă la sân, complet mulțumit, are o înfățișare de conținut perfect, care va reveni în viață după experiența orgasmului sexual.”22 „Ca plânsul unui copil după aceea”. nașterea, cântatul în baie înseamnă dorința de a se întoarce, dorul sexual inconștient de mamă.”23

„Condiția de a fi îndrăgostit în viața obișnuită

analiza exterioară este, de asemenea, mai anormală decât fenomenele mentale normale.”24 „La nicio persoană normală nu îi lipsește scopul sexual normal un clement pervers designatil.”2* „Iubirea părintească, care este atât de emoționantă și în fund atât de copilărească, nu este altceva decât narcisismul parental a născut din nou.”20 „S-ar putea spune că datorăm cele mai frumoase flori ale vieții noastre amoroase reacției împotriva impulsului ostil [adică, dorințe inconștiente cu privire la cele iubite] pe care le divinăm în sânii noștri. „27

În ceea ce privește prietenia, spunea Freud, „În lumina psihanalizei suntem obișnuiți să privim sentimentul social ca pe o sublimare [adică, devierea de la scopul sexual] a atitudinilor homosexuale față de obiect.”28 Și mai larg, „Avem pentru a concluziona că toate sentimentele de simpatie, prietenie, încredere și așa mai departe pe care le petrecem în viață sunt legate genețial de sexualitate și au dezvoltat dorințe sexuale puternice prin slăbirea scopului lor sexual, oricât de pur și nesenzual ele. pot apărea în formele pe care le adoptă auto-percepția noastră conștientă. În primul rând, nu cunoaștem decât obiecte sexuale; analiza psiho ne arată că acele persoane pe care, în viața reală, pur și simplu le respectăm sau le iubim, pot fi sexuale. obiecte pentru noi în inconștientul nostru niinds stili/'23 (Italicile mele.)

Freud a greșit la fel de bine în privința normalității, precum a greșit hc în privința anormalității. Hc a adus aceleași obscenii crunte la toate aspectele comportamentului uman.

„Toate disputele cu privire la psihogeneza nevrozilor”, a spus odată Freud, „trebuie să fie rezolvate în mod evcntual pe domeniul nevrozelor copilăriei. Disecția atentă a unei nevroze în copilăria copilărie pune capăt.

la toate înțelegerile greșite despre etiologia nevrozelor și la toate îndoielile cu privire la rolul jucat de impulsurile sexuale în interior.” 341 (eu (sunt al meu.)

Dacă este adevărat, este foarte interesant, dar. a spus Freud, „Investigația asupra minții mentale a persoanelor normale”. . . A dat descoperirea neprevăzută că istoria infantilă în ceea ce privește chestiunile sexuale nu era neapărat diferită în esențiale de cea a necuroticului. . /'Л1 Dacă nu puteți găsi diferența critică între două grupuri, așa cum o cere o teorie, de ce să nu aruncați teoria? Nu. Freud pur și simplu și-a lărgit teoria, pentru a face ca originala critici différence să nu mai fie criticai. Acum, dacă toată lumea ar fi inclusă, ar părea o descoperire științifică.

„Deoarece am ajuns să vedem mai clar, am fost tentați să spunem că nevroza copilăriei nu este o excepție, ci o regulă; este ca și cum ar fi neevitat în trecerea de la dispoziția infantilă la conformitatea cu cultura realizată de societate. În cele mai multe cazuri, aceste vrăji nevroice ale primilor ani sunt suprasolicitate spontan; s-ar putea ca urmele lor să fie lăsate de obicei în cele ale sănătății mintale medii”22 (Ital-ics mine). Dar din moment ce în culturi similare există aceleași represiuni esențiale, iar Freud admite că „istoria infantilă [a persoanelor normale] în ceea ce privește chestiunile sexuale [este] neapărat diferită în esență de cea a nevroticului . . .”88 Freud nu a explicat un singur lucru solitar.

Importanța copilăriei în determinarea caracterului a avut o istorie lungă și onorabilă, atât înaintea lui Freud, cât și după el. Ce a făcut Freud a fost

pentru a introduce o sexualitate prcpostcroa în această copilărie și astfel să obstrucționeze dezvoltarea unei științe solide a psihologiei copilului. Freud scrie: „Ceea ce poeții și studenții naturii umane au afirmat întotdeauna s-a dovedit a fi adevărat: impresiile acelei perioade îndepărtate a vieții, deși au fost în mare parte îngropate în amnezie, au lăsat urme neradicale asupra creșterii individului și în special. a pus bazele oricărei tulburări nervoase care urma să urmeze. Dar din moment ce aceste experiențe din copilărie au fost întotdeauna în concordanță cu excitațiile sexuale și cu acțiunea împotriva lor, m-am trezit în fața sexualității infantile — din nou o noutate și o contradicție a uneia dintre cele mai puternice prejudecăți umane.”34

Acum, părinții, profesorii și asistentele și toți ceilalți care se confruntă cu copiii știu de secole că sugarii au sexualitate. Singura întrebare care se pune este dacă sexualitatea infantilă este sexualitatea absurdă a analiştilor sau dacă nu este. Nu cred că este adevărat că, după cum spunea Freud, „Dacă copilul are vreo pasiune sexuală, nu poate fi decât de natură perversă.**35 Sau că „La băieți, dorința de a naște un copilul de la mama lor nu lipsește niciodată, la fete dorința de a avea un copil de către tatăl lor este la fel de constantă. . ,”sc

Apologeții psihanaliști, într-un efort de a face sexualitatea freudiană mai plauzibilă, au spus: „Știi, Freud nici nu a inventat și nici nu a descoperit viața sexuală a copilului. Ile doar a studiat-o”. Deloc. El a respins-o. Pitirim Sorokin a spus-o în mod caritabil: „Ceea ce este sunet în fricudianism este foarte vechi, ceea ce este nou, vcry doubtlul.”

Unele dintre gândurile lui Freud despre copilărie au o calitate fantasmagorică. „Femeile paciente caracterizate de un puternic atașament față de mamă, în care am putut studia faza pre-Oedip, i-au spus totuși că, atunci când mama lor le făcea clisme sau dușuri rectale, obișnuiau să ofere cea mai puternică rezistență posibilă. și reacționează cu (mașină și țipete de furie. Acest lucru este probabil foarte obișnuit sau chiar universal cu copiii. Am ajuns să înțeleg motivele acestei lupte deosebit de pasionale doar printr-o remarcă a lui Ruth Macк Brunswick, care studia problemele respective la acea vreme. așa cum era T. Ea a spus că va compara izbucnirea de furie după o clismă cu orgasmul care urmează după excitația genitală. Anxietatea însoțitoare ar trebui interpretată ca o transformare a dorinței de agresivitate care a fost stârnită. Cred că aceasta este de fapt este cazul...”37

fire este ceva și mai absurd. „Deoarece coloana facccs stimulează membrana mucoasă erotogenă a intestinului, ea joacă rolul unui organ activ în ceea ce privește aceasta; se comportă la fel ca penisul cu membrana mucoasă vaginală și acționează ca precursorul său în timpul epodiilor cloacale. Predarea fețelor de dragul (din dragoste pentru) altcineva devine un prototip de castrare; este prima ocazie cu care un individ renunță la o bucată din propriul corp... pentru a câștiga favoarea unei alte persoane pe care o iubește. Astfel încât dragostea unei persoane pentru propriul penis, care este în alte privințe narcisistă, nu este lipsită de un element de erotism anal. „Faces”, „copil” și „penis” formează astfel o unitate, un concept inconștient. . /

Freud descoperă o cheie a inconștientului în toate acestea. „Este imposibil să înțelegem fantasmele oamenilor, sau asocierile care apar sub influența inconștientului sau a limbajului simptomelor, dacă nu știm despre aceste conexiuni mincinoase ale DCCP. La acest nivel, lacees-bani-cadou-copil-penis sunt luate ca având sensul saine și pot fi reprezentate prin aceleași sirn-bols.”39

Acum nu trebuie să râdem, pentru că succesorii lui Freud au adunat aceste gânduri într-o filozofie a îngrijirii copilului și un întreg HMZarwc/muung. După cum spune Orlansky, într-un articol devastator, „Viziunea „oral-anală” asupra personalității și culturii, așa cum se poate numi, susține că experiențele fizice ale sugarului în ceea ce privește hrănirea și antrenamentul la toaletă determină caracterul adultului și că acest caracter Acesta, la rândul său, determină natura culturii sale, deoarece majoritatea adulților din orice cultură au primit o pregătire similară în timpul copilăriei. Pe baza acestei teorii, un număr tot mai mare de medici pediatri au instruit mamele cu

privire la metodele de îngrijire a sugarului, iar unii antropologi au efectuat investigații asupra culturilor străine.

„Tenorul acestor investigații poate fi sugerat de un studiu profund – analiza culturii japoneze a lui Geoffrey Gorer. Ea atribuie „brutale" și sadismul japonezilor în război/ tipul lor de critici, celebra lor Crmonie cu ceai și grădinăritul peisagistic antrenamentului intestinal timpuriu al sugarilor japonezi. Gorei a analizat, de asemenea, „caracterul național" al indienilor andcani, rușilor, birmanilor și ainericilor în ceea ce privește mecanismele lor de creștere a sugarului - cât de mult și cât de des sunt copiii la sân.

hrănit, atunci când se instituie antrenamentul efort, iar copilul este înfăşat sau legănat după naştere. Unii oameni de științe sociale, călcând pe urmele lui, par implicați în crearea unei noi științe a istoriei în care războiul, nazismul, stalinismul, cultura liberă și manifestările oihcr ale „caracterului național" sunt explicate prin astfel de discipline infantile."40 (Italicile ale mele.)

Comentariul meu asupra acestor digresiuni psihanalitice va trebui să aștepte o altă ocazie. Domnule, mă voi strădui să mă limitez la gândurile lui Freud despre copii – din care gândurile au fost dezvoltate în teoriile curente despre relația dintre antrenamentul toilei și PCacc mondial. „Interesul [copilului]", spune Freud, „care până acum a fost atașat de excremente este transferat asupra altor obiecte – de exemplu, de la fapte la bani, care întârzie să dobândească semnificație pentru copii."41 copilul nu are alte cunoștințe despre bani decât cei primiți cadou, nicio idee despre banii câștigați sau aparținând acestora, moșteniți. Din moment ce faptele sale au constituit prima sa aura, copilul transferă de obicei interesul de la această substanță către una nouă care o întâlnește ca cea mai valoroasă formă de dar din viață. . . . Astfel, interesul pentru fecale este purtat parțial ca dobândă pentru bani [și], parțial ca dorință pentru un copil. . _"42

Și așa, spunea Freud, este modul în care un copil poate deveni o personalitate anală – unul dintre acei oameni care manifestă „o combinație regulată a trei legături care urmează: sunt excepțional de ordonați, parsimorii și încăpățânați."43 Și opt ani la Ter Freud a adăugat „avariția, pedanteria și încăpățânarea" calităților de personalitate care atrag „contribuții puternice" din surse anal-erotice.44 Potrivit psihoanului

alisti, prin urmare, colecții de ștampile, colecționare de antichități, interes pentru afaceri, dorința de a spune grija pentru hainele și posesiunile cuiva, oricare dintre aspectele economiei, păstrarea micilor resturi în frigider pentru o gustare la miezul nopții, toate acestea sunt aspecte a personalitatii anale. De altfel, potrivit lui Freud, „liniștea și seriozitatea și conștiinciozitatea în îndeplinirea

sarcinilor mărunte”45 sunt, de asemenea, legate de personalitatea anală.

Freud a îngrijorat temeinic subiectul. „Este la fel de bine. . . [a spus] să ținem cont de reamintirea lui Avraam că din punct de vedere embriologic anusul corespunde gurii primitive, care s-a mutat în jos până la capătul intestinului. . . Dar interesul pentru penis are, pe lângă el, o bază anal-erotică, o rădăcină poate și mai puternică în erotismul oral; căci, în conformitate cu situația urmăririi penale, penisul derivă în mare parte din mamelonul sânului mamei.”46

Și asta ne oferă o parte din fundalul conceptului freudian al personalității orale. Oamenii cărora le fumează sau le plac lichidele sau dulciurile sau își mușcă unghiile manifestă semne ale acestei personalități orale.47 Această formă de personalitate este un aspect a ceea ce Freud a numit „cea mai timpurie organizație sexuală recunoscută [adică] Lhc așa-numita „canibalistă”. „sau faza „oral”.’48 „Tipul oral gratificat”, spune Glover, „tinde să fie optimist și generos, [și] un tip oral frustrat, nerăbdător, invidios, reticenți și ușor deprimat...”40 Fără îndoială, Freud ar putea fi clasificat ca un tip oral frustrat, dar este nici corect, nici relevant să-l discutăm, așa că voi trece peste el și voi trimite cititorul interesat la alte surse.50

Fantomele speculațiilor mucegăite ale lui Freud asupra orală

iar erotica anală, complexul lui Oedip, frica de castrare și toate celelalte, bântuie încă o mare parte din scrierile contemporane despre copilul caтe. Here este un cxamplc destul de tipic, luat dintr-o revista pe care un numar bun de mame inteligente au rcad. Ce s-ar întâmpla cu copiii dacă ar fi crescuți de părinți care credeau că „Deși băiatul își iubește tatăl, simte ostilitate față de el; și se teme că în schimb tatăl va deveni furios și va încerca să-și distrugă masculiniiy. . . Conlictele din timpul luptei oedipale au dat naștere la anxietici care au apărut în visele copilului și în jocul lui. Temerile și coșmarurile sunt din nou frecvente. Drcams-urile băiețelului dau dovezi ale sursei anxietății sale. În această perioadă, ei sunt preocupați în principal de vătămările corporale cauzate lui de figuri terifiante - animale și umane - care reprezintă părintele cel mai periculos pentru el, tatăl. Aceste senzații de anxietate sunt adesea îndepărtate de organele genitale în sine, iar băiețelul poate manifesta o preocupare pentru lucrurile rupte sau pierdute sau o anxietate intensă în legătură cu rănile minore, cum ar fi tăieturile sau chiar în legătură cu tunsul Iris sau să meargă la toaletă.. . . În acest moment, dorința fetiței de a avea un băiat vine din sentimentul că mama ar iubi-o mai mult decât ar fi. Ea interpretează lipsa organului masculin, care pentru ea înseamnă pierderea iubirii, ca pe o pedeapsă pentru dorințele ei agresive.”61

Nu-mi vine să cred că părinții care cresc copiii conform acestor principii ar fi complet mulțumiți de acest lucru.

Freud a spus odată: „Victia [adică, viziunea psihanalitică] că majoritatea copiilor noștri trec printr-o fază nevrotică în cursul dezvoltării lor.

ridică în mod autoinatic o întrebare igienică. Se poate întreba dacă nu ar fi avantajos să venim în ajutorul unui copil cu analiză, chiar dacă nu există niciun semn de tulburare; ca măsură de precauție în interesul sănătății sale, așa cum în zilele noastre se inoculează copiii sănătoși împotriva difteriei, fără a aștepta ca aceștia să cadă de boală. . . . [Cel mai mare număr al contemporanilor noștri ar considera simpla idee ca fiind deloc criminală și, atunci când se ia în considerare atitudinea majorității părinților față de analiză, trebuie, până acum, să renunți la orice speranță în realizarea ei.”52 (Cursive ale mele.)

Ce altă atitudine, în afară de groază, ar fi trebuit să aibă Freud foști părinți ai PCCt despre analiza „profilactică”? La urma urmei, majoritatea părinților își iubesc copiii și ar prefera să nu-și riște sănătatea și fericirea în mlaștinile psihanalitice.

6

ANALIZA TERMINABILE SI INTERMINABILE

Poate ești amare că nu am fost niciodată un entuziast al terapiei. . . Fiecare analist ar trebui să intre în analiză periodic, la intervale de, să zicem, cinci ani, și fără nici un sentiment de rușine în acest sens. Deci nu numai analiza pacientului, ci și cea a analistului însuși a devenit o sarcină terminabilă și o sarcină interminabilă.

—SIGMUND FREUD

Așa cum a recunoscut Freud, analiza este adesea o „sarcină care poate fi terminată”, dar din motive diferite cu diferiți pacienți. Cu toate acestea, un motiv, cred, care se aplică întotdeauna, este pur și simplu că psihanaliza este atât de incredibil de nesănătoasă.

„Teoriile rezistenței și ale represiunii, ale inconștientului”, a spus Freud, „a semnificației etiologice a vieții sexuale și a importanței experiențelor infantile — acestea formează constituenții principali ai structurii teoretice a psihoanalizei.”2 Și 108

ANALIZA TERMINARLE ŞI INTERMINABILE 109 acestea, indccd, sunt teoriile fundamentale care ne-au ocupat de nenumărate ori, din nou, de aceleaşi teme care se regăsesc cu o regularitate tristă în orice discuţie despre psihanaliză. Cu toate acestea, teoriile de rezistență și represiune ale lui Freud au încă câteva aspecte neexplorate pentru noi și tocmai asupra acestor aspecte ne vom îndrepta acum atenția.

Freud a dat o definiție largă a rezistenței. „Noi calim toate forțele care se opun lucrării de vindecare a „rezistențelor” pacienților. „3 (lialii al meu.) Asta pare să acopere totul. „Pacientul”, a spus Freud, „dorește să se facă bine, dar nici nu vrea.”4 A spus Freud, „veți [veți

descoperi că] ați fost înșelat de pacientul dvs., că nu puteți număra la cu toată cooperarea și respectarea lui, că este gata să pună orice obstacol posibil în calea sarcinii tale comune: într-un cuvânt, acea minciună nu vrea să devină bine... [Acesta este] adevărul real... nu toată a zecea, ci o parte demnă de remarcat din ea.” R

Dacă psihanaliza ar privi dificultățile nevrotice ale oamenilor drept o problemă în formarea obișnuințelor, ei ar înțelege în curând că fiecare obicei are o tendință obișnuită față de obișnuință. Atunci s-ar putea descurca fără. norul lor de lăcuste de concepte și nu ar trebui să creadă că în scopul rezistenței pacienții se pot refugia în liniște siiddcn sau prelungitor! tăcerea sau chiar adormirea pe canapeaua analistului. Nici ei nu ar crede că influența extremă în a oferi asocieri gratuite poate fi un semn de rezistență, la fel ca și ezitarea extremă în a oferi asociații gratuite. Cu toate acestea, spun ei, pacienții își pot exprima rezistența prin agravarea simptomelor vechi sau prin apariția altora noi.8 Sau profitând de transfer (Freud spune

transferul este „pre eminamente potrivit ca armă de rezistență”7), sau prin lupta împotriva transferatului. De ce, spune un discipol englez al lui Freud, chiar și exprimarea unei dorințe de vindecare poate fi o expresie deghizată a unei fantezii inconștiente și poate servi scopului unei rezistențe/ în timp ce altul spune că repudierea interpretărilor analistului poate fi un semn de rezistență. Wc poate completa fantezia rezistenței cu afirmația lui Freud că „există într-adevăr o rezistență la descoperirea rezistențelor. . .”<J

Acum, toate acestea, oricât de amuzante ar suna, sunt o teorie analitică mortală și serioasă, aplicată în tratamentul persoanelor nefericite. Încet, și aproape în tăcere, o pânză de nedumerire înfricoșătoare se învârte în jurul pacientului. Spune că vrea să se facă bine, dar nu știe, într-adevăr. Are o dorință inconștientă de a-și păstra nevroza. Ile este într-un mod foarte rău. Aproape tot ceea ce face are un înțeles ascuns și își arată rezistența la vindecare.

„Lupta împotriva tuturor acestor rezistențe este lucrarea principală în tratament”, a spus Freud.10 „Una dintre sarcinile psihoanalizei este să ridice vălul amneziei care învăluie primii ani ai copilăriei și să aducă expresii infantile. viața sexuală care sunt ascunse în spatele ei în memoria conștientă.”11 „Efortul necesar medicului [adică psihanalistului j”, a spus Freud, „a variat în diferite cazuri; a crescut direct proporţional cu diificultatea a ceea ce trebuia amintit. Cheltuiala de forță din partea medicului a fost evident măsura rezistenței din partea pacientului. Era nevoie doar să traduc în cuvinte ceea ce observase eu-my-sclf, iar eu eram în posesia teoriei represiunii”12.

Represia, deci, este cauza rezistenței. În fapt, spune Freud, „Doctrina represiunii este piatra de temelie pe care se sprijină întreaga structură a psihanalizei.”13 Dar nu trebuie să luăm prea în serios discursul lui Freud despre represiune ca „piatra de temelie” a psihanalizei. . Complexul Oedip este la fel de mult un fundament-stonc,

la fel și complexul de castrare. Iar împărțirea lui Freud a activității mentale în Eros și Thanatos merită cu siguranță să fie numită „fundamentul-stocul” al psihanalizei. Deși Freud a descris odată rezistența (nu reprimarea) drept „una dintre pietrele de temelie” ale teoriei sale14, un porumb nu este cu siguranță același lucru cu „(piatră de fundație), dar nu voi face nicio distincție pretențioasă. Mă voi mulțumi. Eu însumi spunând că teoria psihanalitică, cu pietrele ei de temelie și pietrele de temelie, amintește de vechile ruine druide de la Stonehenge. Odată oamenii se închinau acolo, dar acum (pietrele hc grcat s-au prăbușit și sunt doar o atracție pentru turiști.

Dar am vorbit despre represiune, „piatra de temelie” a lui Freud. „[Esența] represiunii”, a spus hc, „stă doar în funaioli de respingere și menținere a conștiinței somaleze.”16 Și așa începe necazul. Psihanalizei o nevroză apare doar ca urmare a represiunii. Este împingerea durerii din amintiri în inconștient, reprimarea experiențelor urechi, care provoacă nevroză. „Toate represiunile decisive apar în copilăria timpurie.”16 Dacă acesta este cazul, de ce să nu ridicăm represiunile? De ce să nu frec geniul din botilă? Și asta a făcut Freud, dar fără rezultat.

„În vremurile cele mai mari ale tehnicii analitice . . . „, a scris el, „noi... punem o valoare mare pe cunoștințele pacientului-

cdgc a ceea ce fusese uitatcn. . . . Wc accori ntcd il. deosebit de norocos dacă il. au fost posibile informații despre traumele uitate ale copilăriei din surse externe, de la părinți sau asistente, de exemplu, sau de la seducătorul însuși, așa cum se întâmpla ocazional; și s-a grăbit să transmită pacientului informații și dovezi ale corectitudinii lor, în așteptarea sigură de a pune capăt rapid nevrozei și tratamentului prin acest mijloc. A fost o amară dezamăgire când succesul așteptat nu se apropia. Cum s-a putut întâmpla ca (pacientul, care acum știa despre experiența sa traumatizantă, să se comporte în continuare ca și cum n-ar fi știut mai mult decât înainte? Nici măcar amintirea traumei reprimate nu i-ar veni în minte după ce i s-a spus și descris/47

De aici Freud nu a tras concluzia evidentă, adică, că conceptele sale de rezistență și represiune au fost cu siguranță un nonsens în practică — și aproape sigur un nonsens în teorie. În schimb, Freud a decis că, deși „comunica conștiinței pacienților informații despre ceea ce este reprimat. . . nu produce rezultatul sperat al abolirii simptomelor. . . are alte consecințe. Întâi trezește rezistențe, dar atunci când acestea sunt depășite [prin transfer și prin explicație18], pune în acțiune un proces mental, în cursul căruia influența dorită asupra memoriei inconștiente este eventuală.”19

Freud spune că eforturile de a aboli represiunile și rezistențele rezultă în trezirea de noi rezistențe. Și când aceste noi rezistențe sunt exagerate — „influența dorită asupra memoriei inconștiente este

ANALISTII TERMENABILI ȘI INTERMINABILI 113 cvcntually cffcctcd.” Dr. Johnson a fost cel care a spus: „Draga mea doamnă, prostiile pot fi apărate doar cu prostii”. T sha 11 mai târziu arată7, în propriile cuvinte ale lui Freud, că interpretarea mea a acestui pasaj este destul de corectă și (obiectivul psihanalizei este de a da pa-licților o nouă nevroză și apoi de a încerca să vindece asta.

Psihanaliştii au devenit destul de dezamăgiţi cu privire la recaptarea amintirilor ca metodă de tratament. A afla pe ce parte a străzii un pacient și-a rupt piciorul este destul de diferit de a-i administra antibiotice și de a-și așeza piciorul în atele. Analiștilor le-a luat mult timp să descopere acest lucru. Cu toate acestea, întregul lor Sistem teoretic și terapeutic este încă pătruns de implicațiile erorii originale a lui Freud, în care el considera ca obiectivul terapiei să fie înlăturarea represiunilor și rezistențelor.

Freud și-a dus gândirea despre uitare și reprimare până la atât de mult încât a spus că”. . . uitarea în toate cazurile se dovedește a fi întemeiată pe un motiv de neplăcere.”20 Uităm ceea ce vrem să uităm. Faptul este că individul nevrotic este aproape invariabil un culegător de lână și adesea uită lucruri pe care cu siguranță și-ar dori să le amintească. Dacă ar fi să-i credem analiştilor, oamenii uită mănuşile la un film plictisitor pentru că au o dorinţă inconştientă de a reveni la el. Uităm, spun analiștii, pentru a ne pedepsi pe noi înșine și pentru a ne supune presiunii supraeului. „Materialul uitat”, spune Freud, „nu este stins, ci doar „reprimat”. ”21

Pe lângă represiune și rezistență, psihanaliştii folosesc termeni precum proiecție, identificare, raționalizare, sublimare și disp lace me ni. Singura utilizare-

Fui tcrm în lot este „raționalizarea” – și aceasta datează de la mijlocul secolului al XIX-lea. Despre „sublimare”, adică credința analitică că pulsiunile sexuale infantile nu sunt uneori reprimate, ci iau forme adulte și în mod evident nesexuale, Sears a spus, pe scurt, „Dovezile empirice sunt puternic împotriva teoriei.”22

Întrucât complexele lui Oedip, temerile de castrare, dorințele canibalistice și impulsurile criminale ale lui Freud au devenit din ce în ce mai ridicole pentru cei mai mulți pensiuni, s-a dezvoltat o tendință în rândul analiștilor de a renunța la aceste probleme cu pacienții lor. Acum, în loc să vorbească despre reprimarea fricii de castrare, sublimarea sexualității și proiecția dorințelor lui Oedip, ei spun că Freud a vorbit despre reprimare, sublimare, proiecție și toate celelalte. Putem recunoaște același principiu și că. a fost implicat în afirmarea analiștilor că, la urma urmei, Freud a indicat. rolul inconștientului – în timp ce ceea ce a făcut Freud a fost să sexualizeze (el uuconștient, o cu totul altceva).

Este, desigur, posibil să vorbim despre reprimare, sublimare și toate celelalte fantezii freudiene, dar trebuie să ne întrebăm:

— reprimarea a ce?

— sublimarea a ce? — proiecție de ce?

Și apoi vedem că materialele care sunt tocate, fripte, prăjite, coapte și gătite la grătar sunt vechile complexe de Oedip, îndemnurile libidinoase, complexele de castrare, invidia penisului și dorințele canibale.

Deși din punct de vedere filozofic este posibil să se diferențieze între procese și lucrurile care sunt procesate,

ANALIZA TERMINARLE ŞI INTERMINABIL 115 nu este posibil să se facă acest lucru în cazul psihanalizei. Căci în psihanaliză, reprimarea și ceea ce este reprimat (ca un exemplu) sunt gemeni siamezi cu o singură circulație, iar a separa unul de celălalt înseamnă a diviza întreaga structură corctică a psihanalizei. În plus, a detașa procesele psihanalitice de „lucrurile" psihanalitice care sunt procesate înseamnă a lăsa procesele suspendate în aer — fără nicio legătură cu lucrurile fictive despre care a scris Freud. Această separare a proceselor analitice de „lucrurile" analitice este de necontrolat din punct de vedere științific — și chiar mai de nesuportat atunci când procesele în sine sunt la fel de fictive precum lucrurile procesate.

Psihanaliza, oricât de bine gânditoare, care au în gândirea lor mecanismele freudiene — indiferent dacă menționează sau nu aceste concepte pacienților lor — nu sunt corecte. fie la pacientii lor, fie la propria dorinta de a avansa psihotcrazia. Psihanaliza este plină de termeni și formule verbale care arată ca răspunsuri, dar nu sunt, și creează iluzia de explicație și tratament acolo unde nu există. Orice adaugă la confuzie trebuie evitat.

După cum a spus Sears, . acolo unde experiența a mers înainte cu puțină atenție la forinele specifice ale teoriilor psihanalitice, a făcut pași importanți. Fixarea actului instrumental și regresia sunt exemple; practic niciuna dintre lucrările privind forța obiceiurilor nu a fost instigată de concepte analitice. Într-o măsură ceva mai mică, acest lucru pare să fi fost un truc de înlocuire ca wc! 1. Este o întâmplare pură, că puterea obișnuinței este legată în mod dozat de fixare. . . . Dar studiile de rtggre.won, deplasare, represiune și proiecție

nu servesc decât pentru a da o confirmare grosieră a fenomenelor care nu o necesită."23 (Italicile mele.)

Cel mai bun comentariu despre abordarea psihanalitică a problemelor a fost nepoliticos, într-o legătură ceva diferită, de William James cu multe ani în urmă. El a spus: „Este nevoie, pe scurt, de ceea ce Berkeley este o minte dezlănțuită de a învăța să poarte procesul de a face naturai secm strânge."

„Îți vei aminti", spune Freud, „că a fost o frustrare care l-a făcut pe pacient să fie și că simptomele lui îi servesc drept gratificări

substitutive.”*’ (Italicele ale mele.) Pacienții, credea Freud, se bucură de durerea și iniseria lor, și ai dorința de a fi bolnav. De fapt, a spus el, „sentimentul de vinovăție (nevoia de pedeapsă) este cel care leagă atât de repede orice nevrotic de trandafirii lor neu.”25 „În cazul copiilor, este ușor să percepem că deseori sunt „obraznici” intenționat. provokc pedeapsa, și sunt liniștit și mulțumit după pedeapsă.”20

Aceste speculații despre conștiințe tulburate în căutarea auto-pedepsirii* s-au amestecat bccn cu instinctul de moarte al lui Freud și în jurul lui a apărut o întreagă literatură. Persoanele care sunt predispuse la accidente sunt presupuse să manifeste o dorință inconștientă de a le distruge. Șoferii de autovehicule în accidente repetate își „întoarce agresivitatea spre interior” dacă se vânează doar pe ei înșiși și „în afară” dacă îi rănesc pe alții. Dunbar spune: „Pentru medicul care tratează fracturile și alte leziuni corporale, problemele practice sevcrale sunt de interes. Până în acest moment ar trebui să fie clar că este

* Freud leagă „nevoia inconștientă de pedepse*” de a fi predispus la accidente în capitolul 4 din Noua sa introducere în psihanaliza.

ANALIZA TERMINABILE ȘI INTERMINABILE 117 < >cel mai mare importanță 10 puneți întrebarea dacă vătămarea ihc are elemente în altele decât cele ale accidentului pur. În unele cazuri, studiul circumstanțelor ajută, dar în toate cazurile este importantă o istorie atentă a personalității.”27 Dunbar a spus chiar cu entuziasm că „cel puțin 80 la sută din milioanele de accidente majore |accidente casnice și din fabrică includcd| care se întâmplă în fiecare an” arc cauzat de această dorință inconștientă de autodistrugere.28

„În legătură cu observațiile lui Dunbar referitoare la predispoziția anumitor tipuri de accidente |scris W. Horsley Gantt în discutarea experiențelor sale extrem de semnificative cu câini], este interesant că Nick a arătat această tendință [pronc accidentală] în 1943 ca la fel ca si anterior. În 1937 s-a încurcat frecvent în lanțul său, legându-se și aruncându-se singur. În 1943, la fermă, el a căzut de două ori într-un privat abandonat, de unde nu s-a putut desprinde și a rămas câteva ore până când a fost mut de lătrat. Îl lovea frecvent în biciclete, ajungea sub picioarele poporului, dadea de mașini etc. Odată, noaptea, mi-a urmărit mașina fără să știu, dar, deoarece nu putea să mă depășească, l-am întâlnit la întoarcerea mea acasă. După ce l-am trecut în direcția opusă, m-am întors și m-am întors, dar el îmi recunoscuse din nou mașina și alerga din nou spre mine. Am pus frâna, dar am continuat să alerg în mașină care l-a doborât și l-a târât, rezultând două răni la nivelul scalpului. Totuși, a plecat la trap acasă într-un ritm rapid, încât nu l-am legat până când am sosit și eu.

„Nick rame până la capăt în ianuarie 1944 poate

potrivit vieţii lui — a fost ucis accidentali}' într-un figlit cu alt câine?'29

Sărmanul Nick! După cum a spus Gantt despre celălalt simptom al lui Nick, „Dacă Nick ar fi fost pacient, ar fi fost, fără îndoială, tratat pentru atacuri de anxietate și ar fi fost etichetat cu termenii merergasie [ic, nevroză], fobie, nevroză gastrică, tahicardie funcțională, asLhnie, ennresis [și ejacularea prematură].”30

Un psihanalist ar spune probabil că Nick Îelt, predispus la accidente, nu era iubit, ceea ce îl făcea să se teamă și să fie necurotic. Aceasta, la rândul său, îi dădea lui Nick un sentiment de vinovăție, care într-un fel era furia lui răsturnată asupra lui, pedepsindu-l cu un comportament masochist. Dacă cititorul crede că sunt incoerent, nu-l pot învinovăți — dar permiteți-mi să-l asigur că am preluat acest raționament special dintr-o explicație psihanalitică recentă a comportamentului dezvârșitor la oameni. Orice corp cu curiozitate morbidă poate găsi zeci de parai lois în literatura psihanalitică.

Desigur, este adevărat că anumite personalități sunt mai predispuse la accidente decât altele. Șoferul de automobile care este învăluit în visele sale cu ochii deschiși și în problemele sale este periculos la volanul mașinii sale și aproape peste tot. A spune că un inan este preocupat de propriile sale dificultăți și este retras emoțional este același lucru cu a spune că nu se poate implica în mediul său, adică că trebuie să fie predispus la accidente — printre altele. Nu avem nevoie de un instinct de moarte inexistent, transformat într-o „dorință inconștientă de autodistrugere” la fel de inexistentă, pentru a aburi problema.

Așa cum mi-a spus o femeie despre psihanaliza ei, m-am îngrijorat tot timpul: „Ce voi face

ANALIZA lER.MINABLE ŞI INTERMINABIL 119 cu minciul meu inconştient şi ce va face mintea mea inconştientă cu mine?' „

Analistul se abține de la folosirea terminologiei freudiene pentru a nu deruta pacientul, dar această politică este adesea autoînfrângătoare și îl face pe pacient să se simtă ca un prost fără scop. Etichetele analitice măcar îl ajută pe pacient să creadă că există metodă în nebunia lui, dar în acel caz introspecția constantă a pacientului, care l-a adus la analiză, este și mai intensificată. Acum pacientul urmărește semnele scopului său secret de a se învinge pe sine și întreaga demonologie a conceptelor freudiene. Contele Keyserling a spus odată: „Dacă toți oamenii ar fi la răscruce de drumuri și s-ar apărea două săgeți, una spunând în acest fel către Rai, iar cealaltă în acest fel către Prelegeri despre Rai, toți oamenii ar merge la prelegeri”. psihanaliza — multe cuvinte, dar nicio mântuire.

Proporția covârșitoare de psihanaliști, desigur, este destul de sinceră, dar sinceritatea nu este cea care vindecă pacienții. „[Cel! „Influența terapiei psihanalitice”, a spus Freud, „este în mod esențial asociată transfcrcnccc, adică asupra sugestiei.”*1 „Și trebuie să recunoaștem că am abandonat hipnoza în metodele noastre doar pentru a descoperi sugestia din nou sub formă. de transfer.”32

Și tocmai prin intermediul transfcrcnccc pacientul va obține o nevroză nou-nouță pe care analistul va încerca să o vindece!

Este foarte ușor să stabiliți un transfer, a spus Freud. „Primul scop al tratamentului constă în atașarea lui [adică pacientul de tratament și de persoana medicului. Pentru a vă asigura că trebuie să faceți acest lucru

 nu trebuie decât să-i lase timp. Dacă cineva îi dedică seri de interes, îndepărtează cu forță primele rezistențe care apar și evită anumite greșeli, se dezvăluie o încercare însuși pacientului. . /'л:; (Italice ale mele.) Acest lucru mi se pare un pic nedrept, pentru că Freud spune că analistul „nu trebuie să facă nimic” pe care îi permite (Jìc timp de răbdare. Analistul trebuie doar să такс câteva gestii res, să se controleze ușor și ajuta mai putin pacient va dezvolta un atasament pentru el. lite mature appiè va cadea in poala analistului.

„[Analistul] nu face nimic pentru a-l provoca [adică transferul], ci, dimpotrivă, își păstrează distanța față de pacient și menține o anumită rezervă în problema relațiilor personale obișnuite. . . . Această iubire este de fapt compulsivă [și] . . . aceasta (calura apare întotdeauna în situația analitică, fără nicio explicație rațională/'31

Rareori Freud a spus că ceva nu a fost „o explicație rațională”, mai ales că el a considerat întotdeauna teoriile psihanalitice ca fiind un brandi de explicație rațională. În plus, spune Freud, „nu este clar de ce subiecții necurotici analizați dezvoltă transferul atât de mult mai tensionat decât cei care nu sunt analizați. . .”! Cred că putem explica motivul. Pacientul aflat în analiză se află într-o stare vulnerabilă emoțional și are mare nevoie de ajutor. Hc se îneacă și va aștepta sprijinul oricărui bărbat care arată ca un salvator. Nedumerirea sinceră a lui Freud cu privire la motivul pentru care „subiecții analizați dezvoltă transferul mult mai intens decât cei care nu sunt analizați” ne face să ne întrebăm cum ar fi putut el să treacă cu vederea rolul important jucat de acesta.

 dependența de ajutor a pacientului confuz. Versiunea lui Freud devine și mai remarcabilă atunci când observăm că el a înregistrat această complexitate la puterea transferului la nevroticii ajutatori doi ani după ce a spus: „Numai oamenii foarte civilizați sunt capabili să existe fără a avea dependență de alții sau chiar ar putea exista. capabil să creeze o opinie independentă. Nu poți exagera intensitatea iresoluției interioare a omului și a dorinței de autoritate.”36

Mi se pare greu să cred că Freud nu a fost conștient de aceste considerații, dar voi fi caritabil și voi spune doar că Freud probabil nu a vrut să sublinieze neputința pacientului în terapie, ca nu cumva psihanaliza să arate ca toate celelalte metode de tratament pe care le-a fost. ar trebui să depășească. Este ușor de înțeles răsturnările și întorsăturile teoriei psihanalitice dacă ținem cont de istoria timpurie a lui Freud. În început, a lucrat cu hipnoză și sugestie. Acest lucru a fost pe vremea lui Qneen Victoria, cu obiceiurile sale stricte, iar Freud era interesat de rolul sexualității în neuroscul pacienților săi. Freud a sintetizat apoi teoriile hipnotice ale vremii sale cu propriile sale opinii asupra sexualității, iar rezultatul a fost teoria sa asupra nevrozelor. Această juxtapunere istorică explică o cantitate

extraordinară de teorie psihanalitică. Și transferul, desigur, este atât sex, cât și sugestie.

Freud spune: „Pacientul repetă, sub forma de a se îndrăgosti de analist, experiențele psihice pe care le-a suferit înainte; i-a transmis analistului atitudinile psihice care erau pregătite în el.”37 „Facea apariției transferului , deși nu este nici dorită, nici indusă de nicio fiziologie.

122 MAR CAZ ÎMPOTRIVA PSIHOANAL.YSIS cian sau pacient, chiar7 ncurotic care intră sub tratament, în forma sa brută sexuală, afect ionată, sau ostilă; mi s-a părut întotdeauna cea mai irefragabilă dovadă că sursa forțelor propulsoare ale nevrozei se află în viața sexuală.”38

Freud s-a plâns odată unei paciente că ea a refuzat să formeze un transfer față de el. A spus el, io poctesa IL D., când ea nu făcea mai bine cu analiza ei, „4 am ari moş; nu crezi că merită să mă iubești” [și] și-a bătut pumnii pe masă pentru a accentua.”30 Nu fac nici cea mai mică insinuare despre Freud. Citez asta doar pentru a arăta ce este o farsă sexuală transferul psihanalitic.

Dar dacă individul care a mers să fie analizat a crezut că a avut probleme înainte de a fi intrat în biroul de analize, nu își dă seama ce se va întâmpla după ce se va gelifica acolo. Căci, spunea Freud, vorbind despre transfer, „ca orice relație amoroasă, ea înlătură toate celelalte activități mentale; ea șterge interesul pentru tratament și îmbunătățire și, pe scurt, nu putem avea nicio îndoială că a uzurpat locul nevrozei, iar munca noastră a avut ca rezultat înlocuirea unei forme de boală a altora”4. ^ „De îndată ce transferul [se prinde] atunci nu este incorect să spunem că nu mai avem de-a face cu boala preexistentă, ci cu o nevroză nou creată și transformată, care a înlocuit-o pe cea carb. . . Toate simptomele pacientului și-au abandonat semnificația originară și s-au adaptat la un nou sens. . . . Cucerirea noii nevroze dobândite artificial coincide cu eliminarea bolii care exista înainte de tratament.

ANALIZA TERMINARUL ȘI INTERMINABILUL 123 adică, cu accampi shing-ul sarcinii terapeutice.”41 (Italice ale mele.) Cu riscul de a demara un punct, trebuie să repet ce am atins! în primul capitol, și aceasta este onestitatea analistului care a recunoscut că, chiar dacă un pacient ar fi normal la începutul analizei, procedura analitică i-ar produce o nevroză.

Lipsa totală de realitate a lui Freud în ceea ce privește transferul a fost arătată atunci când a spus: „Din cunoștințele mele, anumiți medici care practică analize pregătesc frecvent pacienții lor pentru apariția unei transferuri de dragoste sau chiar îi instruiesc să „meargă”. înainte și îndrăgostiți-vă de analist su thaï tratamentul poate face progrese.' Cu greu îmi pot imagina o procedură mai absurdă. Jefuiește fenomenul de elementul de sponlaneitate care este atât de convingător și ridică obstacole în fața care sunt extrem de greu de depășit/4- (Italice ale mele.) Chiar și atunci când Freud a scris acest lucru, aproape fiecare pacient psihanalitic alfabetizat știa a „transferului iubirii”. În consecință, etichetarea de către Freud a activității de analiză care și-au pregătit pacienții pentru transfer drept „nesens” se aplică la fel de bine și la propriul sfat pentru ei. Nercalitatea

acestei afirmații este analogă cu sfatul lui Freud adresat analiștilor că ei nu indică niciun interes pentru vise, ca nu cumva visele pacientului să fie afectate.

Transferul este metoda prin care analistul încearcă să corecteze dificultățile pacientului. Niciun psihoanalist nu poate pune la îndoială această afirmație. În cuvintele lui Freud, . . . scopul de a-l plăcea pe analist, de a-i câștiga aprecierea și dragostea. . . devine adevărata forță-motivă pentru colaborarea pacientului. . .'43

Cu harponul transferului la pacient, analistul îi poate oferi orice interpretare, oricât de utilă, iar pacientul va merge de obicei cu ea. „Astfel, munca de analiză implică o artă a interpretării, a cărei manipulare cu succes poate necesita tact și răbdare, dar care nu este greu de dobândit. un harpon în pacient.

Freud a fost odată deranjat de acuzația că, atunci când analiștii dau interpretări unui pacient – dar eu îl citez pe Freud – „îl tratăm pe faimosul principiu: „Capete, câștig, cozi pe care le pierd/ Adică, dacă pacientul acceptă". la noi, atunci interpretarea este corectă; dar dacă hc ne contrazice, acesta este doar un semn al rezistenței sale, ceea ce arată din nou că avem dreptate. În acest fel, avem întotdeauna dreptate împotriva bietului nenorocit pe care îl analizăm, indiferent cât de mult ar răspunde minciuna la ceea ce propunem. Acum, din moment ce este de fapt adevărat că un „Nu" de la unii dintre pacienții noștri nu este, de regulă, suficient pentru a ne face să renunțăm la o interpretare ca fiind incorectă, o astfel de revocare a naturii tehnicii noastre a fost binevenită. adversarii analizei. Prin urmare, merită să oferim o detaliere a modului în care suntem obișnuiți să ajungem la o evaluare a „Da" sau „Nu*" al pacienților noștri în timpul tratamentului analitic. . . . În mod firesc, analistul practicant nu va învăța nimic în cursul acestei apologii (ceea ce nu știe deja/''15

Și nici altcineva. „Apologia" lui Freud repetă povestea analitică familiară. Pacientul „trebuie să-și amintească anumite experiențe și emoții invocate de ele, care se află la mama".

 uitate . . . [Relația] transfcrcncc . . . este îndeosebi calculat pentru a favoriza reproducerea acestor conexiuni emoționale. . . . Ceea ce căutăm este o imagine a anilor uitați ai pacientului. . ."4β Lucrarea psihanalistului „seamănă într-o mare măsură cu săpătura de către un arheolog a unor dwclling-placc . . ,"47 Și restul. Freud spune chiar că dacă o interpretare a analizei „este greșită, nu există nicio schimbare la pacient. . Numai când analistul „este righi sau dă o aproximare a trulli" simptomele pacientului și starea generală se agravează.4S Dimpotrivă. Aş crede că ar exista „o agravare unmislakahlc a . . . [a pacientului] simptome* și a stării sale generale" când un pacient sincer decent, în strânsoarea transferului, este convins că nutrește dorințe incestuoase pentru mama sa. Un astfel de pacient ar putea fi complet spulberat.

Rut, a spus Freud, analistul trebuie să se ocupe de o anumită fază a tratamentului, înainte de a da interpretări. „Când vom începe dezvăluirile noastre către pacient? Când este timpul să-i dezvăluie ideea ascunsă a gândurilor și a asociațiilor sale. . . Răspunsul la aceasta poate doar bc: Xot până la un transfer dcpcndablc . . . is cstablishcd in thc patient.”411 Iar de data aceasta Freud avea dreptate. Fără o transmitere clară analistului, orice pacient, ascultând interpretările psihanalitice ridicole ale viselor sale și asocierile libere, ar râde atât de tare încât s-ar rostogoli de pe canapea — și s-ar fi rostogolit pe ușa sălii de așteptare, pentru a nu mai vedea niciodată.

„Asocierea Frec”, adică conversația nestingherită a pacientului, este principala sursă a analizelor.

material. Freud spunea că acest lucru „vă garantează o mare măsură că . . . nimic nu va fi introdus în . . . [structura nevrozei] de așteptările analistului.”50 Freud era nejustificat de optimist.

După cum am văzut în privința viselor, situația analitică are un efect puternic asupra a ceea ce spune pacientul și asupra interpretării care i se va atribui. În cuvintele lui Wortis/1 „La suprafață s-ar părea că procedura analitică a fost bine potrivită pentru a promova asocierea rcal frec, iar subiectul era influențe libere sugestive. De fapt, însă, cred că nu este chiar așa. Busola intereselor onc este foarte curând redusă la material analitic de interes imediat.” Freud a adniittcd asta. „Trebuie, totuși, să ținem cont de faptul că asocierea liberă nu este cu adevărat frec. Pacientul rămâne sub influența situației analitice chiar dacă nu își îndreaptă activitatea mentală către un anumit subiect.”52 Această afirmație nu este de acord. cu afirmația lui Freud că, în asociere liberă, „gândurile pacientului nu sunt arbitrare, ci sunt determinate de reacția lor la complexele sale secrete și pot fi considerate într-o anumită măsură ca derivate din aceste complexe.”53 (Italicele mele).

Observați cât de atent a fost Freud în a spune că, în asociere, gândurile pacientului „pot fi considerate într-o anumită măsură ca derivate din aceste complexe”. Nimeni nu poate argumenta că, într-o anumită măsură, personalitatea pacientului îi determină conversația, dar situația analitică și procesarea analitică distorsionează complet tot ceea ce pacientul poate spune că ar putea fi liber de impactul mediului analitic. În cuvintele lui Coleman și Commins, chiar și sub

„(cea mai bună procedură de laborator, este practic imposibil să se obţină o asociere nepărtinitoare. A) aproape orice, cvcn de natura cea mai obişnuită, o conversaţie, un din-ncr, o schimbare a vremii, va schimba întregul tenor al asociațiilor subiectului.”154 Se înfioră să ne gândim la ce face procedura analitică (este libertatea de asociere liberă.”

Asocierea liberă, indiferent cum este vorba de trecut, are tendința de a ține mintea pacienților departe de prezent. În loc să înlăture gricvanțele vechi, le păstrează proaspete și mărite. Problemele simple dezvoltă cele mai supărătoare complicații. Ururile trecătoare, pe care pacientul le-ar fi simțit pentru tatăl sau pentru mama sa, devin din ce

în ce mai exagerate și interferează cu relațiile sale sociale actuale. Prin toate acestea, problemele imediate și stringente ale pacientului primesc puțină atenție. Pentru analist prezentul nu este foarte important. Căci, în cuvintele lui Freud, „conflictul propriu-zis al nevroticului devine înțeles și capabil de soluție numai dacă poate fi urmărit înapoi la istoria trecută a pacientului și urmând calea pe care a urmat-o libidoul său când a început nevroza.”35 (Italicele mele). .)

Acolo suntem, târâți înapoi la sexualitatea timpurie pentru a rezolva problemele sexuale actuale. Fără un accent primar pe sex, psihanaliza nu este deloc psihanaliza. Freud nu s-a schimbat niciodată! baza sexuală a analizei, cu excepția a două privințe neimportante, dar înainte de a le discuta voi arăta, cu afirmații specifice, punctul de vedere original al lui Freud.

Următoarele citate au fost aranjate cronologic și poate ajuta să explic de ce un tânăr mi-a scris că „un astfel de ajutor pe care l-am

am putut să seck seccins să fie în principal concernée! cu viața mea sexuală – interesant fără îndoială, dar nu util.”

„... Avem o etiologie sexuală în toate cazurile de nevroză”, a spus Freud.56 „Într-un mic eseu despre nevroza anxioasă... mențin că anxietatea necurotică își are originea în viața sexuală... Acuratețea oí. (formula lui a demonstrat de atunci bccn cu o certitudine tot mai mare/'57

„Consider că merită să subliniez că, în ciuda tuturor schimbărilor din ele, părerile mele cu privire la etiologia psihoncurozelor nu m-au făcut încă niciodată să dezacord sau să abandonez două puncte de vedere: în primul rând, importanța sexualității și a infantilismului. ... se învață că simptomele reprezintă activitatea sexuală a pacientului, în întregime sau o parte din ea... În cazul în care o emoție comună trebuie să fie inclusă printre factorii cauzali ai bolii, analiza va arăta în mod regulat. că efectul patogcnic a fost determinat de elementul sexual mereu prezent în evenimentul traumatic... Pe baza cunoştinţelor dobândite prin psihanaliza se poate spune doar că natura (aceste boli [psiho-nevroze)] constă în tulburările proceselor sexuale...”зя

„Nu pot decât să repet iar și iar – pentru că nu găsesc niciodată altceva – că sexualitatea este cheia problemei psihonevrozelor și a nevrozelor în general. Nimeni care disprețuiește cheia nu va putea vreodată să descuie ușa.”50 [Nevrozele] „sunt tulburările specifice, ca să spunem așa, ale funcției sexuale... 00

„Mi-am avertizat în continuare elevii că oppoí ne împrumută proda im că vom întâlni cazuri în care sexualitatea nu joacă niciun rol și trebuie să fim conștienți în privința noastră.

ferește-te de introducerea ir într-o analiză, ca să nu pierdem șansa de a găsi un astfel de caz. Niciunul dintre noi nu a avut până acum această avere bună.”*1

Soldații îngrijorați de moarte. Mame îngrijorate pentru copii. Barbatii ingrijorati de succes si failli rc. Freud a sexualizat Rhem ail.

„În ceea ce privește așteptarea anxioasă [adică, „toate care este acoperită de cuvântul „nervozitate””*2], experiența clinică”, a spus Freud, „ne-a învățat că există o relație regulată între aceasta și dispoziția libidoului . în viața sexuală.”03 Și în ultima carte pe care Freud a scris-o vreodată, el a spus: „Simptomele nevrozelor sunt exclusiv, s-ar putea spune, fie o satisfacție substitutivă a impulsului sexual sonic, fie măsuri pentru a preveni o asemenea satisfacție, și sunt de regulă compromisuri între cei doi.”64

Acum, ce au apărut „modificările” din teoriile lui Freud despre care le place să vorbească celor care doresc să facă psihanaliza mai plăcută? Pe scurt, Freud ni a de două subrie distincții. În propriile sale cuvinte, bere este primul: „Л este truc că psihoanaliza puis formarci lipsa de satisfacție sexuală ca cauză a tulburărilor nervoase. Dar nu merge și mult mai departe decât asta? Învățătura ei trebuie ignorată ca și ea. compì icatcd atunci când declară că simptomele nervoase apar dintr-un conflict între două forțe – pe de o parte, libidoul (care este în cea mai mare parte excesiv) și, pe de altă parte, o aversiune prea severă față de sexualitate sau o represiune?”* 5 Și în cuvinte oarecum diferite, ”... psihoanaliza este de la prima distingere a instinctelor sexuale de la alții pe care le-a eliminat provizoriu „instinctele ego-ului”... ea a urmărit [nevrozele] nu la sexualitate. singur dar la

ISO Í FIE CAZ ACAÍNST PSIHOANALIZĂ conflict între impulsurile sexuale și ego.”ee (Eu este al meu.)

Ceea ce se ascunde în spatele tcrminologiei nu este de mare importanță. Ceea ce spune Freud este doar că interferența cu sexualitatea pacientului provoacă nevroză, adică „conflict între impulsurile sexuale și ego”. Prin urmare, nuanța sa particulară a teoriei fundamentale a lui Freud nu constă în faptul că sexualitatea dezvăluie nevroza – ci obstacolele aduse sexualității stau la baza nevrozei. Ei bine, cine a susținut vreodată că Freud a spus altfel?

Cea de-a doua modificare a teoriilor sale sexuale a lui Freud este o anumită substanță. Cititorul va recalibra (că Freud a postulat cândva Thanatos (instinctul de moarte) spre deosebire de Eros. Această modificare specială a teoriei lui Freud spune doar că inipretările psihanalitice ale (nevrozele mincinoase) pot implica acest instinct de moarte pe lângă sexualitate.

Dar acest lucru l-a atras pe Freud într-o altă predicamenă extrem de serială „În teoria psihanalitică a minții”, a spus el, „se consideră de la sine înțeles că (cursul proceselor mentale este regulat automat de „principiul plăcerii”,” G7). adică, dorința de a evita durerea – cel puțin, așa cum o susțin psihanaliştii Lhc. Principiul asigurării este „tendinţa suverană supuse acestor procese [inconştiente] primare...” β8 (Italicele mele.)

Cum poate instinctul de moarte (sau distructiv) să se concilieze cu „principiul de asigurare”? Fără să spun, nu se poate. Spune Freud, „. . . satisfacerea a ceea ce reinăinează în ego-ul instinctului de moarte pare să nu producă fecule de plăcere [cu excepția cazului masochismului. . .].“€D Atunci nu este inventarea instinctului de moarte inexistent тakc învechit totul

ANALIZA TERMINABILE ŞI INTERMINABILE 131 Altceva Freud a scris vreodată? De ce, nu, spune Freud, „... cele mai multe impulsuri ale vieții sexuale nu sunt de natură pur erotică, ci apar din aliaje ale instinctului erotic cu componente ale instinctului distructiv [adică, moartea]”70. este sexualitatea obișnuită freudiană — uneori diluată cu instinct cat și uneori pur și simplu sexualitate nediluată.

Faptul că instinctul de moarte nu are nicio importanță structurală în teoria psihanalitică este deinonsLia-hle într-un alt fel. După cum știm, Freud a spus că reprimarea „instinctului sexual” provoacă nevroză. Ei bine, dacă instinctul cu agresivitatea lui este la fel de important pe cât insistă apologeții lui Freud, reprimarea acelui instinct provoacă nevroză? Răspunsul este nu. Freud, „Teoretic, nu există nicio obiecție de a presupune că orice fel de instinctual și orice ar putea provoca aceleași represiuni și consecințele lor; dar observația noastră ne arată invariabil, în măsura în care putem judeca, că excitațiile care joacă acest rol pato-gcnic provin din instinctele componente ale vieții sexuale/'71 (Italicile mele).

Inconsecvența este extraordinară)'. Dacă doar două instincte, sexualitatea și instinctul dcaih, stau la baza nevrozei în teorie, cum poate un singur instinct — sexualitatea — „invariabil” să fie singura bază a nevrozei în practică? o contradicție dcad în toate gândirea lui Freud. Tot ce spune Freud despre aceasta este că „se bazează pe o discrepanță interesantă între teorie și experiență.”72 Nu este plăcut să revizuim un

* Instinctul distructiv este sinonim cu „instinctul de moarte”. Include, de asemenea, ceea ce asistenților sociali le place să calieze „ostilitate” și „agresiune”.

132 CAZUL ÎMPOTRIVA PSIHOANALIZEI toată viața de gândire. și nu este ușor să-l revizuim fără a-l face chiar ilogic și contradictoriu - ergo: „dăm peste o dis-crepanță între teorie și experiențe”.

Cum îndrăznesc psihanaliștii și succesorii lor, experții să fie Laken cu rigurozitate, când susțin că viața umană se bazează pe două instincte — ambele de egală importanță — dar că frustrarea doar a unuia dintre ele (scualitatea) este cauza nevrozei! Urmează propria teorie a represiunii a lui Freud, dacă două instincte sunt de egală importanță, bolli aceste instincte necci lìdi expresie. Despre sexualitate, Freud spunea în ultima sa carte, „nevrozele ar putea fi evitate. . . dacă viața sexuală a copilului ar fi permisă jocul liber, așa cum se întâmplă la multe rase primitive. '711 Dar ce zici de a permite copiilor exprimarea frecventă a instinctelor lor (neexistente)? Ce atunci? Freud nu discută această posibilitate.

Psihanaliza, așa cum a fost revizuită, este la fel de nesănătoasă și neștiințifică precum a fost în Forma sa originală. Nu a existat nicio

schimbare în credința că doar represiunea sexuală dezvăluie nevroza. Teoria psihanalitică, ca și practica, rămâne o monomanie sexuală inexactă și de modă veche.

Dar teoria lui Freud despre instinctul și agresivitatea a adus o schimbare odată, și aceasta se află în conținutul interviului analitic. Acum, punga de concepte psihoanalitice, plină de inexactități ardiate, i s-au adăugat noi premii nefericite, pe care pacienții nefericiți le vor confunda cu marele premiu al înțelegerii și vindecării.

Freud s-a chinuit, de asemenea, cu scopurile terapeutice ale psihanalizei, dar aici nu a putut deveni foarte mare pentru că era handicapat de faptele vulgare ale

istoric. „Cinci și douăzeci de ani de muncă intensivă", a spus Freud, „au adus o schimbare completă în scopurile mai imediate ale tehnicii psihanalitice. La început, eforturile medicului analitic s-au limitat la ghicirea inconștientului de care pacientul său nu era conștient, efectuând o sinteza a diferitelor componente și comunicându-l la momentul potrivit. Psihoanaliza a fost mai presus de toate o artă a interpretării."74 Psihanaliza, timp de mulți ani, a vizat „descoperirea și depășirea „rezistențelor" și ne putem baza cu justificare [a spus Freud] pe complexele care ies la lumină de îndată ce rezistențele au fost recunoscute și îndepărtate."75 „Munca de depășire a rezistențelor este realizarea esențială a tratamentului analitic."70 Analiștii ar aduce complexele inconștiente la (fie la suprafață și toate ar fi bine. Suna bine. , dar, după cum spunea Freud, sarcina tcrapeutică nu a fost îndeplinită prin aceasta..."74 Nu vom vorbi despre ce a însemnat acest faillite pentru zeci de mii de pacienţi psihanalitici.

Ei bine, a spus Freud, „următorul scop a fost să oblige pacientul să confirme reconstrucția morții prin propria memorie. În acest demers, accentul principal a fost pus pe rezistențele pacientului; Arta constă acum în a le dezvălui cât mai curând posibil, în a atrage atenția pacientului asupra lor și, prin influența umană – a venit sugestia acționând ca „transfer" – învățându-l să abandoneze rezistențele. Atunci a devenit, totuși, extrem de clar că scopul urmărit, aducerea în conștiință a inconștientului, nu era pe deplin atins prin această metodă. . ,74 În primele zile ale tehnicii analitice este adevărat că noi . . . a considerat-o deosebit de norocos dacă ar fi posibil

să obțină informații despre traume uitate ale copilăriei din surse externe, de la părinți sau asistente, de exemplu, sau de la seducătorul însuși, așa cum s-a întâmplat ocazional; și ne grăbim să transmită pacientului informațiile și dovezile corectitudinii lor, în așteptarea sigură de a duce nevroza și tratamentul la un capăt rapid prin acest mijloc. A fost o dezamăgire mai bună atunci când succesul așteptat nu se pregătea."77 Revelația celor reprimate, recaptarea celor uitate, stăruința asupra trecutului – ca terapie, au eșuat. Cu toate acestea, până astăzi, abordarea psihanalitică rămâne în esență anticariam

Analistul încearcă să reconstituie pânzele de păianjen rupte ale memoriei. Dar, ca exemplu, mulți indivizi cu fobii știu de unde și-au dobândit teama de sânge sau frica de locuri înalte. Ei știu că înainte de a intra în tratament și o știu după aceea, totuși reprimate sau nu, vechile experiențe continuă să-i ghideze. Într-un sens larg, freudienii credeau – și cred în continuare – că lipsa de cunoaștere a trecutului individual este cauza dificultăților sale prezente, iar dizolvarea „rezistențelor” din jurul acestor fapte este ceea ce vindecă. Așa cum mulți analist (și mulți pacienți) știu până acum, substituirea cunoștințelor cu lipsa de cunoștințe dovedește că pacientul nu este deloc bun. Nu eliberarea substanței trecutului urmărește analiștii mai bine informați, ci mai degrabă eliminarea produselor de rezistență ale trecutului. Iar asta–Ici us cali it “achicvemcnt”– ei incearca sa o realizeze!! oferind pacientului o nouă nevroză numită transferul. (Jome domnilor, într-adevăr!

Preocuparea freudiană pentru trecut pleacă

ANALIZA TERMINABILE ŞI INTERMINABILE 135 nu serii timp pentru a face faţă prezentului. Margaret Mead, într-o apărare a poziției analitice, a recunoscut că într-un efort de a corecta „mai devreme . . . |non-psiho-aialitic] punând accent pe „condițiile reale”, psihanaliza se îndreaptă uneori prea departe în direcția opusă. După cum am văzut, însăși natura teoriei psihanalitice este să fie complet legată de trecut. În ceea ce privește terapia psihanalitică, și aceasta trebuie să privească înapoi - asigurându-se că principiile analitice sunt baza tratamentului analitic.

Dar există un motiv mult mai important pentru care analiștii trebuie să fie preocupați de trecut și trebuie să se oprească asupra lui zi de zi. „În orice caz”, a spus Freud odată, „se poate da o formulă pentru formarea caracterului ultim din trăsăturile de caracter constitutive: trăsăturile permanente de caracter sunt fie perpetuări neschimbate ale impulsurilor originale, sublimări ale acestora, sau reactie-formatii impotriva lor.''79

Pentru a pune acest lucru într-un limbaj mai clar, Freud spunea că caracterul prezent al individului se bazează pe:

1. Vechile sale trăsături antice – neschimbate. Copilul căruia îi place să tortureze câinii devine un adult căruia îi place să tortureze câinii. Sau,

2. Vechile trăsături antice ale pacientului sunt acoperite de un vencer social acceptabil – „sublimarea”. Copilul căruia îi place să tortureze câinii devine un adult care este chirurg. Sau,

3. Vechile trăsături antice ale pacientului sunt transformate prin „formații de reacție împotriva lor”. Copilul căruia îi place să tortureze câinii devine șeful unei societăți antivivisecție sau conduce un refugiu pentru câini.

De fapt, chiar „transferul” pe care psiho-

analiza depinde, de asemenea, de transmiterea de către pacient a vechii sale personalități în prezent. „[Pacientul] vede în analistul său revenirea — reîncarnarea — a unei liguri importante din copilăria sau trecutul său și, în consecință, îi transmite sentimente și reacții care, fără îndoială, se aplicau acestui model. . . Atâta timp cât [transferul] este pozitiv. servește ns admirabil.”80

Terapia psihanalitică este la fel de legată de trecut ca și pacienții săi. Individul a venit la analist cu necazuri conștiente. Analistul se va îndrepta după necazurile sale inconștiente.

Pacientul se simte inferior? Aceasta este una dintre plângerile majore ale indivizilor nevrotici. Pentru a-i cita pe Hcaly, Bronner și Bowers despre gândirea lui Freud, „Ireconciliabilitatea . . . Dorințele [Oedip] cu realitatea și inadecvarea stadiului de dezvoltare din copilărie duc la o cicatrice narcistică care constituie baza sentimentului de inferioritate.”81 Și, pentru a-l cita pe Freud, „Căutarea sexuală la care s-a pus dezvoltarea fizică a copilului . limite ar putea fi adusă la nicio concluzie satisfăcătoare”; „henee plângerea în viața de mai târziu, nu pot face nimic, eu ani nevcr succes fui.' ”82 În limbaj simplu, psihanaliştilor, sentimentele de inferioritate sunt cauzate de incapacitatea copilului de a avea relaţii sexuale cu mama sa!

Pacientul are sentimente de anxietate ca marea majoritate a n curotice? Are hc sentimente de aprehensiune și tensiune? Freud obișnuia să creadă că anxietatea este un produs al sexualității reprimate. Această idee a pătruns în 90 la sută din scrierile sale. Mai târziu, Freud și-a schimbat părerea în legătură cu acest lucru, dar vechile implicații corctice sunt încă țesute prin întreaga țesătură.

ANALIZA TERMINARLE ŞI INTERMINABILUL 137 psihanalizei. Freud nu a renunțat niciodată la ideea sexualității reprimate ca bază a nevrozei. Ile mcrcly a schimbat procedura prin care se generează anxietatea. Ile a scos anxietatea din id și a spus că „numai ego-ul poate produce și simți anxietate.”83 În plus, a spus Freud, „Nu reprimarea este cea care creează anxietatea, ci anxietatea. . . creează represiunea! Dar ce fel de anxietate poate fi? . . . Este pedeapsa castrarii, a pierderii penisului. Freud plasează anxietatea sub „noul” management, și se dovedește a fi doar vechiul său partener Oedip.

Parintele se simte deprimat? „Psihanaliza au convenit că [inelancolia] are rădăcinile în crotismul oral”,55 altfel numit „etapa canibalistică”.

Are o femeie îndemnuri de suicid? Freud a explicat totul: „Toți analiștii știu de mult că diferitele mijloace de sinucidere pot reprezenta împlinirea dorințelor sexuale. (A otrăvi — a rămâne însărcinată; a se îneca = a naște un copil; a se arunca de la înălțime — a fi născut un copil.)”50

Unul dintre pacienții lui Freud a petrecut mult timp să-și stoarce punctele negre. De ce, a spus Freud, „Analiza arată că își lucrează complexul de castrare pe piele.” Nu numai atât, dar „Presarea

conținutului punctelor negre este în mod clar pentru el un substitut pentru onanism. Cavitatea care apare apoi ca urmare a faptei sale de vinovăție este organul genital masculin, adică reprezintă îndeplinirea amenințării castrarii.”87 Freud nu oferă o interpretare psihanalitică a stoarcerii punctelor negre la femei.

Un pacient suferă de fetișism? Are hc o șuviță de păr sau o mână de la o persoană iubită

mare stima? Sau poate merge la Icngturi deosebite pentru a obține obiecte asociate cu femeile? A spune că un fetiș a ajuns să fie asociat cu un obiect sexual masculin și acum este un substitut pentru acesta, ar avea puțin sens, dar nu, spune Freud. „Atunci când voi dezvălui că fetișul este un substitut al pcnis, voi stârni dezamăgire; deci trebuie sa adaug ca nu este un inlocuitor pentru vreun penis de intamplare, ci . . . este un substitut pentru falusul femeii (mamei) în care băiețelul a crezut cândva și nu dorește să renunțe. . ,”88

Psihanaliştii duc veşti bune scriitorilor care şi-au pierdut dorinţa de a scrie sau pianiştilor cărora le place să facă. „În cazul anumitor inhibiții particulare, tendința exprimată este destul de ușor recunoscută. Când cântatul la pian, scrisul și chiar mersul sunt făcute subiect de inhibiție neurotică, analiza revelează ca baza unei erotizări excesive a organului implicat în uniunea în cauză, zăbovește și (a lăsat... Dacă scrierea – care constă în a lăsa un fluid să iasă dintr-un tub pe o bucată de hârtie albă – a căpătat semnificația simbolică de coit, sau dacă mersul a devenit un substitut simbolic pentru ștampilarea corpului Mamei Farti) , atunci dar scrisul și mersul pe jos se vor abține de la, pentru că este așa cum s-ar fi permis comportamentului sexual interzis.”69 (Italicile mele.)

Ce ar fi trebuit să ofere Freud pentru fobiile, care, așa cum a spus în mod corect, „joacă un rol atât de important în simptomatologia nevrozelor”? Freud a spus: „Principalul

ANALIZA TERMINABILĂ ȘI INTERMINABILĂ 139 punct în problema fobiilor mi se pare că fobiile nu apar deloc atunci când vita sexuală este normală”™ (Literele italice sunt ale lui Freud.)

În ceea ce privește copiii, „animalele care joacă un rol în fobiile animalelor copiilor sunt, în general, înlocuitori de tată. . /'02 Psihanaliza „de multe ori a arătat că animalul era un substitut al tatălui, un substitut asupra căruia frica de tată derivată din complexul Oedip fusese dislocată.” vз ”. . . anxietatea de castrare este gîvcn un alt obiect şi o expresie distorsionată – şi anume aceea de a fi muşcat de un sacoş (sau caten de un lup) în loc de a fi castrat de fathci.”01 În câteva cuvinte. „Frica în zoofobie [frica de animale] este anxietatea de castrare din partea ego-ului. . .”05 Comentariul este inutil. mai ales de când a concluzionat Freud, „analiza fobiilor pe care am întreprins-o nu pare a fi deschisă corectării”90.

Urezele s-au distrat prost cu Freud. În copilărie, hc a spus că ei considerau suprimarea urezării lor „ca având semnificația unei amenințări de castrare.”07 Și când au crescut și au fost psihanalizați,

Freud a detectat în ei. ca o consecință certă a uderii lor în pat, o ambiție „intensă *arzătoare””08. Lct-mi-mi asigur din nou cititorul că Freud a fost destul de serios despre toate acestea. Unii dintre discipolii săi recenți au spus că enurezisul, atunci când este un simpiom nevrotic, „este manifestarea unei tendințe bisexuale. Atât băieții, cât și g iris suferă de teroare nocturnă, al cărei conținut este frica de a fi atacați de un adult de sex opus. Frica mobilizează excitația sadomasochisme care este descărcată de uri-Tiation/'90

Cititorul poate ghici pe ce trebuie să fie restiiturile tratamentului psihanalitic, așa cum se bazează (teoriile și practicile minciunii pe care le-au luat în considerare. Ca exemplu, AA Brill, principalul discipol și traducător american al lui Freud, a spus despre tratarea bâlbâielii prin psihanaliză: „Entuziasmul [meu] s-a exprimat pe durata experienței mele.” El spune că în unsprezece ani a tratat cazuri G00, a analizat 69 și susține că a reușit doar 4.”

Pacientul a venit la analize cu probleme și vorbește — și vorbește și mai vorbește. Și analistul? El i¡siens — și ascultă și lísteos din nou. Lan dis,101, de exemplu, a raportat că în 221 de ore de analiză, analistul său a petrecut 2% din timp discutând despre materialul pe care hc a adus la iveală. Aceasta înseamnă o medie de puțin peste un minut de discuție de către analist în fiecare oră analitică.

Analiștii susțin că conținutul intelectual al unei analize nu este la fel de important ca „schimburile emoționale” dintre analist și pacient. Putem acorda acest lucru și încă spunem că este foarte discutabil dacă nmch poate fi realizat în timpul infinitezimal dedicat dăruirii și primirii emoționale. Și analiza ar putea la fel de bine să se confrunte cu asta, dar mulți dintre ei sunt destul de împodobiți și nu sunt capabili în mod deosebit să-și stimuleze pacienții. Totuși, nu trebuie, pentru că, așa cum am văzut mai devreme, tot ceea ce trebuie să facă analistul este să stea bine până când pacientul a format un transfer. Freud a spus chiar că, în tratarea anumitor compulsii nevrotice, „Cred că nu există nicio îndoială că tehnica corectă nu poate fi decât să aștepți până când tratamentul în sine devine o constrângere și apoi cu acest contor.

ANALIZA TERMINABILĂ ȘI INTERMINABILĂ 141 constrângerea forțată de a susține constrângerea bolii.”102 llere este transferul în forma sa cea mai brută. Pune-ți cârligele în pacient și apoi poți face orice.

În timp ce este supus analizei, pacientul este de așteptat să rămână în status quo-ul. El nu vrea să-și schimbe slujba sau soțiile sau prietenii sau orice altceva cu tratament. Analiștii au cunoscut faptul că folosesc faptul că un pacient face o schimbare în tiparul său de viață ca scuză pentru eșecul tratamentului. Aceasta mi se pare o obiecție spe-cioasă, pentru că, chiar dacă pacientul nu face o altă modificare neuronală în timpul tratamentului, cred că este ridicol să încerci să țină separat terapia și viața. După cum a spus Wcrtham, analiștii „și-au dat pacienților o existență dublă — jumătate întinși pe o canapea și jumătate stând în picioare în fața vieții — și nu sunt

capabili să unească existențele în mod consiructiv.”103 Pacienții duc o viață unică, iar terapie analitică, fără nicio terapie analitică. accent fundamental pe problemele de acum trebuie să fie considerat ca fiind în afara contactului cu realitatea.

Pacientul analitic se confruntă întotdeauna cu serioase dificultăți la domiciliu, dincolo de acele care ar fi putut contribui la căutarea tratamentului. Cu toate acestea, se poate sprijini cel puțin pe analist. Cu toate acestea, iutea lui nu are pe cine să se întoarcă. To hcr analistul își asumă rolul unui intrus care încearcă să-i fure de hcr soțul. Ea are sentimentul că aici este o variație a triunghiului etern – soț, soție și psihanalist. Ea știe că tot ceea ce spune și face este discutat cu analistul și poate simți că analiza pare mai importantă pentru soțul ei decât ea.

Acum nu există nicio îndoială că o soție al cărei soț

este analizat de obicei acţionează cel mai mult. pe nedrept faţă de analist. Cu voce tare, ea s-ar putea să-l învinovăţească pentru suferinţa soţului ei şi, în inima, se poate întreba ce experinţă este ea însăşi responsabilă pentru starea soţului ei şi dacă, la terminarea analizei, căsnicia ei va rămâne . Ea s-ar putea să-și acuze soțul că folosește analiza ca pe o formă de îngăduință și, uneori, ea poate chiar să fie proastă să nu creadă că soțul ei ar fi mai înțeles că ar fi „Încetează să-ți mai faci atâtea griji, și kriuckle dou’ n și fii practic.” În opinia mea, toate aceste obiecții sunt nedrepte. Dificultățile psihologice nu pot fi rezolvate prin omilii și bromuri prietenești. Dar faptul că rudele torturate ale celor analizați au un punct deosebit de valabil și este că sunt victimele unrcalism care pătrunde în terapia psihanalitică. Aceste rude sunt victimele preocupării cu trecutul pe care o susțin analiștii – o ocupație greșită pe care analiștii au numit-o greșit „terapia profundă”.

În orice caz, analiza continuă. Săptămânile se transformă în luni, iar mai mult de zece în ani. Milner raportează un caz în care, după [noi ani de psihanaliză, atât pacientul, cât și analistul au fost de acord că tratamentul a eșuat.104 Totuși, acesta. Sa raportat, de asemenea, că ameliorarea aspectului acestui pacient a fost efectuată după terminarea analizei și, probabil, ca urmare a psihanalizei anterioare de către pacienți. Această îmbunătățire întârziată poate să apară uneori, dar. într-o analiză, este întotdeauna oportun ca analistul să-și asume creditul pentru îmbunătățirile pe care le-au determinat cu adevărat de schimbările în modul de viață al pacienților. Psihanaliza este atât de lungă încât pacienții au șansa de a fi supuși

 multe schimbări favorabile ale vieții și circumstanțelor lor - pentru care îmbunătățirile analistului ar putea să-și ia creditul în mod destul de sincer, dar cel mai inexact.

Toate acestea ridică o întrebare importantă. Precisei y cand se termina o analiza? Freud a spus destul de clar: „O analiză se termină atunci

când analistul și pacientul încetează să se întâlnească pentru ședința analitică”105. Desigur, nimeni nu poate contesta această definiție. Este mai fericit pacientul? Freud spune în această privință: „În primul rând, pacientul nu trebuie să mai sufere de simpiomele anterioare și trebuie să-și depășească diversele anxietici și inhibiții și, în al doilea rând, analistul trebuie să se fi format opinia [italicile mele] că atât de mult material reprimat a fost adus în conștiință, atât de mult ceea ce era inexplicabil elucidar.cd, și rezistența interioară atât de mare supraeomează încât nicio repetare a proceselor patologice specifice ale pacientului nu este de temut.”100

Nu cred că există nicio îndoială că în multe analize o mare parte din amintirile reprimate ale pacientului sunt aduse în conștiință, multe explicații, oricât de psihanalitice, sunt făcute din comportamentul pacientului, o mare parte din „rezistența interioară a pacientului”. ” (ce ternis!) este overeóme, iar amintirile faptice și emoțiile atașate lor sunt scoase la suprafață. Eu spun că nu mă îndoiesc că acest lucru se întâmplă în multe analize. Tot ce mă întreb este dacă pacientul, care a cheltuit o mulțime de bani și doi sau mai mulți ani din viață în tratament, și-a amintit de momentul în care și-a fumat prima țigară în coșul de cenușă și cum a aflat despre sex de la Matilda în continuare

 cloor; sau -în citarea unei femei - că ea urăște în adâncul inimii din cauza faptului că îi are grijă de tatăl ei și, prin urmare, încearcă să-i pedepsească pentru lipsa de afecțiune a tatălui său și acum îl reclamă pe fiul pentru asta - să se repete , tot ce mă întreb este că pacientul care a învățat toate acestea se simte mai ales mai bine. După cum oamenii mi-au spus prea des despre analizele lor, „Când povestea vieții mele s-a încheiat și povestea mea despre nenorocire s-a terminat, pur și simplu nu a fost nimic nou de spus decât să-mi exprim resentimentul față de utilitatea întregii proceduri și părăsi."

Analiza finală nu este ușoară, deoarece transferul trebuie dizolvat. După cum spunea Freud, . se cere cea mai mare pricepere în manipularea „transferului” .. . Veți vedea că acest punct reprezintă cerințele culminante ale tehnicii analitice. De aceea cineva poate face cele mai grave greșeli 01 obține cel mai mare succes. Ar fi lipsit de sens să încercăm să evităm dificultățile prin suprimarea sau ignorarea transferului; orice altceva s-ar fi putut face până în acest moment nu putea fi numit pe bună dreptate o analiză. Să-l alungi pe pacient, de îndată ce nevroza lui de transfer va fi în joc, absurdă și lașă; ar fi ca și cum ar fi să adunăm spirite și apoi să fugă atunci când vor apărea. Uneori, într-adevăr, nu este nimic altceva de făcut; există cazuri în care transferul, odată dezlănțuit, nu poate fi stăpânit, iar analiza trebuie apoi întreruptă.”* (Italice ale mele.) Într-adevăr, vrăjitoria se machiază drept știință — o dependență bazată pe sexualitate subtil „dezlănțuită, ” și apoi, când „nu poate fi

mastercd. iar analiza trebuie apoi întreruptă”, pacientul este condamnat la întuneric.

O altă analiză a spus că psihanaliza poate fi încheiată chiar dacă va continua să existe un „rezidu de pofte infantile.”1UM Tt poate cu ușurință să fie mai mult decât un reziduu, pentru că, după cum am văzut, procedura analitică cutire este cea mai completă și mai periculoasă. un fel de dependență. Acest lucru ne explică de ce mulți pacienți au difîrnh. să-și întrerupă analizele și să devină la fel de obișnuiți cu tratamentul ca și cum ar fi un narcotic.

Mulți pacienți nu completează niciodată analiza. S-au săturat de asta. Dar Ici noi presupunem că un pacient eventuali}· își finalizează tratamentul. Ce atunci?

Am citit deocamdată despre anumite personalități ale teatrului care s-au folosit de psihanaliza pentru multe persoane și care vorbesc în mod constant despre asta cu intervievatorii. Ei vorbesc cel mai deranjant, dar pare că, deși psihanaliza a fost un succes, pacientul rămâne nefericit. Stilurile de viață nu au gust, ei sunt în continuare favorizați de îngrijorare și insomnie.

Uneori, pacientul tratat analitic își lovește prietenii ca bărbatul din desene animate care stă pe cap, destul de gol, și suflă un atu în mijlocul unei mulțimi mari. Legenda spune: „Desigur că m-am vindecat”. După cum a spus un bărbat pe care l-am tratat, „am văzut vreo douăzeci de persoane în momente diferite care au fost psihanalizate în detaliu — cel puțin așa au spus ei — și asta m-a convins împotriva analizei mai mult decât orice obiecție teoretică.”

Mulți indivizi au o simplitate fabuloasă după ce au fost psihanalizați. Sunt pline de cuvinte despre autopedepsire, anxietate, ostilitate și rațiune.

146 СЛЯГ. ÎMPOTRIVA PSIHOANALIZEI alizării. Ei ncvcr rationalizeaza. Ei știu, pentru că acum au o perspectivă.

După părerea mea, insight-ul este mormântul psihanalizei, pentru că insight-ul nu este însoțit neapărat de simptome importante de improvenie ni. Adesea, persoanele cu perspicacitate ar putea spune: „Stomatologul meu este nerăbdător. Mă dor dinții în continuare, dar știu totul despre rădăcinile mele și rădăcinile mele. Pot chiar să-mi citesc propriile radiografii. . . Într-adevăr, ar trebui să încerci dentistul meu.” Asemenea persoane rămân la fel de tranșate față de psihanaliza ca și analiștii înșiși și continuă să-și privească în jos din nas alte abordări care le-ar face mai bine. Unii dintre ei sunt ocoliți de prietenii lor, deoarece sunt incapabili să vorbească despre nimic, cu excepția analizei, și analizează constant motivele fiecăruia.

Unele dintre aceste persoane s-ar putea numi „cei psihanalizați îngâmfați”. Ei se consideră membri ai unui grup select de sofisticați și se comportă de parcă aceștia care nu au făcut analize sau care își bat joc de pretențiile sale au coeficienti de inteligență la 40 de puncte sub moștenitori. Desigur, aceștia sunt cei care spun că numai analizați îndrăznesc să vorbească despre analiză. „Da”, spun ei învățați. „Puțină cunoaștere este un lucru periculos. Ceea ce spui este un semn că nu ești în stare să judeci, dar într-o zi te vei răzgândi.” Și cu cât sunt mai casual, cu atât este mai mare snobismul lor.

Multe persoane merg la analiști și învață un set de nume pentru bolile lor și o consideră terapie. Unul dintre termenii pe care cei mai mulți pacienți analitici îi înțeleg este „ambivalent. ” De exemplu, „Simt ambivalent când merg la teatru. Vreau să merg și din nou, eu

don! vreau sa merg." Așa cum i-a spus un astfel de pcrson lui nie, „Cel puțin am luat niște pattcr. Nici măcar nu primești un vocabular pentru banii tăi cu analiștii tăcuți.”

Într-o analiză, individul nu primește nicio rază bruscă de revelație orbitoare. Este mai mult un lucru de zi cu zi, iar când se termină, minciuna poate spune: „Mă trezesc plin de cunoștințe despre mine, despre obiectivele mele și despre viața mea, dar fără nicio putere de a face nimic cu această cunoaștere.” Sau, așa cum a spus altcineva, „Îmi dau seama acum că analiza mea a fost foarte puțin, cu excepția faptului că am înțeles mai bine reacțiile mele.” Când individul a intrat în analiză, minciuna suferea de anumite sentimente și nu știa de ce. Acum minciuna crede că minciuna știe de ce.

Analistul care susține că le-a arătat pacienților săi cum să-și înțeleagă problemele face de obicei ceva cu totul diferit. Cred că una dintre cele mai importante trăsături ale psihanalizei este că îi face pe mulți indivizi ceea ce aș putea percepe - nevrotici vioi. „Pacientul rămâne la fel de introspectiv ca întotdeauna, dar acum oferă formule verbale pentru fiecare ocazie. Are o conștientizare (psihanalitică) crescută a proceselor sale mentale, dar este încă angajat în contemplarea sană a mozaicului său care l-a adus la analiză. Noul tern pe care l-a învățat pentru noile sale conștiințe nu ar trebui să ne orbească de faptul că, în esență, este încă preocupat de el însuși.

Yct mulți dintre cei care vorbesc despre minunile analizei trebuie, în stili, orele tăcute ale dimineții, să aibă îndoielile lor. Nu le este ușor să recunoască pentru ei înșiși că, cu prețul unui timp, bani și efort considerabil, au fost avute, așa cum este expresia gocs. Se agață cu tenacitate de un belici în analiza lor

și-și dozează ochii după propria lor judecată ulterioară și iată pe cea a prietenilor lor. Rezultatul este că aceștia se comportă ca țapii lui Iuda în curți, conducându-și prietenii la măcel.

Căci psihanaliza eșuează din nou și din nou și nu este întotdeauna vina pacientului. Voi spune că există anumite probleme în care orice formă de tratament actual poate face foarte puțin și că analistul nu ar trebui să fie învinovățit de eșecul său cu ele. Nevrozele care apar simplu se pot dovedi a fi afecțiuni psihiatrice extrem de profunde și inaccesibile, iar mediul pacientului poate țese o astfel de pânză încât este imposibil să-l eliberezi. Dar în urma tuturor acestor lucruri, există încă un număr imens de persoane care au fost sparte prin analiză. Nu este posibil să acceptăm afirmația lui Freud că „seriurile și agravarea de durată a unei boli nenotice nu trebuie să fie ferite de

o utilizare incompetentă a analizei. Reacțiile dezagreabile se sting în curând.” Eu spun că această afirmație este falsă, pentru fiecare analist, psihiatru. iar psihologul a întâlnit persoane care poartă cicatricile „analizei incompetente”. Și, într-adevăr, mulți sunt oameni care, după o analiză probabil competentă, par mai tulburați decât au fost înainte. Wertham a dat un nume perfect Lo suferința lor. Ile calis-o „invalidism pus-analitic”.

De exemplu, aș putea cita cascul tânărului actor bun care a povestit tuturor cum l-a vindecat psihanaliza, dar care a murit după sedare pentru o stare de anxietate. După moartea sa, s-a aflat că a fost sub tratament intensiv timp de doi ani după ce și-a anunțat vindecarea psihanalitică. Sau aș putea cita cazul tânărului cântăreț talentat care a spus în

ANALIZA TERMINATILĂ ȘI INTERMINABILĂ 149 prinț al experienței ei psihanalitice, „Am regretat ceva mai mult.”

Permiteți-mi să repet că nu spun că nici măcar psihoterapia excelentă, în starea ei actuală, poate vindeca pe toată lumea. Încerc doar să subliniez că afirmațiile terapeutice ale psihanalizei au fost incredibil de exagerate și sunt foarte nejustificate. Desigur, psihoanaliştii au leacurile lor - dar se datorează teoriei incredibile numite psihanaliza, sau se foloseşte o fiinţă umană decentă şi simpatică, apoi psihanaliza pe raft şi întinde mâna pacientului său? Așa cum a spus Myerson, „Nevroscul este vindecat” de ostcopatie, chiropractie, nux vomica și bromuri, sulfat de benzedrin, schimbare de scenă, o lovitură în cap și psihanaliza, ceea ce înseamnă probabil că niciunul dintre acestea nu și-a stabilit încă. valoare reală în materie și cu siguranță că psihanaliza nu este specifică.”110

Statisticile privind rezultatele terapiei psihanalitice nu sunt deloc impresionante. Recent, Wertham, cu mulți ani de experiență, a spus că 60% dintre psihanalize sunt „mai dăunătoare decât utile” și că patru din cinci analize „nu sunt indicate.”111.

În Anglia, cifrele lui EB Strauss, publicate în British Journal of Medical Psychology, sunt și mai dezamăgitoare. Hc a concluzionat că . în cele mai bune mâini, metoda psihanalitică va continua să „vindece” cele douăzeci și două până la douăzeci și cinci la sută din cazurile selectate, consacrând patru până la cinci ședințe pe săptămână timp de cincizeci și chiar ani la rând pacientului individual.”112

Cel mai cuprinzător set de statistici privind rezultatele terapiei psihanalitice sunt cele ale

Knight.113 Hc prezintă un studiu de re-suk-uri psihanalitice cu 952 de pacienţi. Combinatul! cifrele provin de la Institutul Psihanalitic din Berlin, dintr-un studiu publicat al lui Hyman și Kessel,114 de la Clinica Psihanalitică din Londra, de la Institutul Psihanalitic din Chicago și de la Clinica Mcnninger. În rezumatul lui Knight, voi omite rezultatele cu psihotici, psihopați, epileptici și „nevroze de organe și afecțiuni organice”* În cazuri de această natură, eșecurile nu ar trebui să fie reținute împotriva analizei. Singurele cazuri care

trebuie să ne preocupe sunt 736 de cazuri etichetate ca psihonevrotice, „tulburări sexuale”, tulburări de caracter etc. Care au fost rezultatele tratamentului analitic, așa cum au raportat, în aproape toate cazurile, de către analiștii înșiși?

Numărul total de cazuri 736

Număr de cazuri în care tratamentul a fost întrerupt înainte de șase luni .... 205, adică 27,8%

Here este prima noastră observație. Douăzeci și șapte și opt zecimi la sută dintre pacienții psihanalitici au renunțat înainte de a trece cu șase luni. Deși s-ar putea să fi inclus multe persoane care caută curiozitatea, putem fi siguri că au inclus și câțiva oameni care s-au săturat de analiză. Knight spune despre acest 27,8 la sută dintre pacienți, „cazurile eliberate, adică cei tratați mai puțin de șase luni, reprezintă un grup important de „eșecuri”.

Numărul de cazuri tratate

șase luni sau mai mult....... 531, adică 72,1%

• Acestea includ majoritatea „cazurilor mai severe” rFic la care a făcut referire Appel în discuția sa despre acest studiu.115

Ceea ce ne conduce la o altă observație. Cazurile care au fost tratate cu șase luni sau mai mult au devenit un grup mai atent selectat. Mulți dintre ihcm ar putea avea unele îmbunătățiri și, în consecință, au rămas sub tratament analitic. În consecință, cu acest grup, cărțile sunt cu siguranță stivuite în favoarea analizei. Cu toate acestea, acest grup a avut și eșecurile sale. Eșecurile au fost de două feluri – rezultate care nu meritau efortul, descrise de Knight drept „acei pacienți care erau ușor sau moderat înrăutățiți la sfârșitul tratamentului, dar la care îmbunătățirea a fost de un grad mai mic [decât cei numiți ” mult îmbunătățit”] și [a cărui îmbunătățire] ar putea fi atribuită altor factori decât tratamentul.”

Numărul de cazuri în care îmbunătățirea a fost evidentă, dar nu semnificativă....... 158

Adăugați la aceasta thc

Număr de cazuri labclcd

„nici o schimbare sau mai rău” 54

Knight combină thcsc două categorii ca eșecuri, dar wc poate adăuga, pe lângă thcsc, pacienții care nu au continuat după 6 luni de analiză și care, a spus Knight, „reprezintă un im-

grup important de „eșecuri”. ” 205

Total......... 417

Aceasta înseamnă, deci, că 417 din 7,36 de pacienți nu au fost deloc hclpcd prin analiză, adică psihanaliza a fost un eșec cu 56,7% dintre pacienți.

Kniglit a mai raportat că 157 de pacienți au fost „aparent vindecați”. Sunt deplin de acord cu criteriile sale Гог cura, și nu mă îndoiesc deloc de aceste rezultate. Adăugați la acești pacienți 162 de pacienți care s-au „mult îmbunătățit”, adică „acele cazuri în care îmbunătățirea a fost considerabilă și a fost atribuită analizei, dar în care analistul a simțit că lipsește o vindecare completă în anumite privințe”, așa cum am spus. , adăuga

Remedii aparente............ 157

Mudi s-a îmbunătățit 162

Total...... 319

Aceasta înseamnă, deci, că 319 din 736 de pacienți au fost ajutați de analiză, adică psihanaliza a fost cu siguranță de ajutor pentru 43,3% dintre pacienți.

Spunând totul pe scurt, în acest studiu amplu al rezultatelor tratamentului psihanalitic a 736 de persoane, psihanaliza a fost o atracție pentru 36,7% dintre pacienți și un succes cert la 43,3% dintre pacienți. Psihanaliza a eșuat ceva mai des decât a reușit.

După cum a spus Appclllü din acest studiu, „Statistică! rezultatele tratamentului psihanalitic . . . ale psihoneuroscului diferă puțin de cele ale altor metode de terapie.”

Și dacă așa este, de ce ar trebui să avem un respect deosebit pentru psihanaliza? Analiștii sunt potențiali oameni de știință, care practică o profesie embrionară, cu un procent neimpresiv de cure. Și nu numai că psihanaliza este consumatoare de timp și costisitoare, dar este un mod înfricoșător și complicat de a face ceea ce fac cel puțin și alte metode de tratament.

Putem spune despre psihanaliză ceea ce a spus cândva fermierul. „Un nor mare, dar foarte puțină ploaie.”

Cred că este de o importanță extraordinară să dezvoltăm forme mai noi de terapie. Acum, mai multe persoane decât oricând sunt în stare de spirit, iar razboiul a adăugat probleme. Psihanaliza îndelungată și anemie nu ar putea niciodată să ajungă din urmă cu acumularea de cazuri într-o mie de ani. Ce este de făcut?

Piciura nu este favorabilă, dar există câteva spoL-uri strălucitoare. În primul rând, a existat o revoltă în interiorul psihanalizei însăși. Un grup de analiști din Chicago, sub conducerea lui Alexander și French, a ajuns la concluzia că cel mai important lucru pentru indivizii perturbați este să-și schimbe comportamentul cu oamenii.

Pentru a depăși efectele experiențelor sale timpurii neprevăzute, el are nevoie de experiențe emoționale noi și sănătoase în prezent. Această gură de aer proaspăt din atmosfera psihanalitică înăbușitoare indică conștientizarea faptului că modalitatea de a scăpa de vechile obiceiuri este de a obține noi obiceiuri. Deși practică terapie de scurtă durată, așa-numita școală din Chicago nu are suficient de mult scăpat! terminologia si conceptele freudiene. Este de sperat că în timp își vor arunca excesul de bagaj freudian și vor avansa și mai departe. Același lucru este valabil și pentru munca lui Dollard și Miller la Yale. Și ei rămân în cămașă de forță de teoria freudiană. Alți analiști, cum ar fi Fromm și LTorney, au renunțat, de asemenea, la o mare parte a extravagantelor freudiene și au o abordare a terapiei care este mai potrivită cu realitatea decât cea a analizei standard.*

* 'Lilis a fost în special truc al regretatului Harry Stack Sullivan.

Dar toate se bazează în esență pe permuții și combinații ale lui Freud. Ei se îndreaptă mai bine în groapa aproape fără fund a am-biguităţii freudiene și încearcă să-l aducă pe sonie sensé. Și tot ce au din surse sănătoase, le murdăresc bine-intenționat cu mâinile freudiene. Estes a vorbit în mod adecvat despre „efortul solemn de a convinge cititorul că formulările și procedurile revizuite sunt psihanalitice”117.

În opinia mea, calea de ieșire din impasul psihotcrapiei moderne nu are nicio legătură cu psihanaliza. Căci în timp ce vaporii freudieni ai morții în stinct și obscurantism sexual stăteau într-un nor atomic greu peste cea mai mare parte a psihiatriei, în laboratoarele majorității colegiilor și universităților noastre se dezvolta o psihoologie nouă și salutară. În nici un moment nu a fost înțeles de popularitatea freudiană trecătoare. Totodată, și-a dat seama de un lucru, și anume că, în linii mari, problemele umane (problenele moționale sunt rezultatul unei educații greșite personale. Întotdeauna a crezut că doar dobândind noi obiceiuri emoționale, individul nevrotic poate învăța să fie fericit. Mai mult pentru În acest punct, toți liderii acestei tendințe au insistat să verifice adevărul constatărilor lor împotriva unor mari grupuri de persoane și nu doar să discute despre euff în modul mctafizic freudian.

Mie mi se pare că cea mai sănătoasă tendință din activitatea de la colegiu și universitate a fost recunoașterea faptului că, în scopuri terapeutice practice, ființa umană este în mare măsură o mașină de obicei. Gândirea lui Pavlov prezintă cele mai pline de speranțe pentru modificarea rapidă și profundă a personalității umane. El scudiere am scris în detaliu cu privire la

această abordare.118 Here T va spune că, în esență, terapia reflexă condiționată a lui Pavlov declară că, în mod distractiv, toată lumea are aceeași problemă și aceeași сите. Pot ilustra acest principiu prin câteva situații întâlnite în terapie:

Dr. A. este dentist și îi este frică de sânge.

Domnul B. are claustrofobie. și îi este frică de lifturi.

Domnișoara C. este o actriță și îi este greu să se confrunte cu publicul.

Doamna D. este o scriitoare care nu se poate concentra asupra operei sale.

Domnul E. spune că viața nu merită trăită.

Unii din aceste popoare au fost aduși în țară, iar alții în oraș. Unii au avut tați buni, alții au avut tați aspri. Unii au fost răsfățați de mamele lor, iar alții au fost pedepsiți frecvent. Unii au fost un frate mai mare, iar alții nu. Sonie erau doar copii, unii erau cei mai mici, iar unii erau cei mai bătrâni. Pe scurt, acești oameni au avut istorii cu totul diferite și, probabil, probleme cu totul diferite.

După ce a luat un phénobarbital pili, sau o băutură stili, dr. A., medicul stomatolog, nu-i deranjează deloc sângele.

Domnul B. merge confortabil în liftul de la birou.

Domnișoarei C. i se pare ușor să apară în fața unui public.

Doamna D. se aseaza la Lypewritcr si lucreaza pentru doua honr.

Domnul L. decide că lumea este un loc destul de interesant până la urmă.

„Fii sigur că problemele revin când fenobarbitalul sau alcoolul dispare, dar cinci persoane diferite, cu cinci probleme diferite, provenite din trecuturi diferite, au fost temporar „vindecate” de unul.

156 CAZUL ÎMPOTRIVA PSIHOANALIZEI şi chestia sanie. Ce altă concluzie este posibilă, cu excepția faptului că toți trăiesc suiì'cr din esențial perturbarea saine.

Nu poate exista nicio îndoială că terapia este rapidă și simplă odată ce terapeutul își dă seama că problema neclară a bolii mintale este întotdeauna exact aceeași. Apoi, individul este scutit de durerea zadarnică a scăderii orbește prin mlaștinile experiențelor personale. Dar nu am scris acest cârlig pentru a explica terapia reflexă condiționată. Voi spune doar, în acest moment, că în orice moment se pune accent pe individul prezent - lucrurile pe care hc le face acum. Tratamentul vine prin învățarea unor relații personale sănătoase acum, și nu prin răsturnarea frustrărilor emoționale din trecut.

În cuvintele lui Snygg și Combs, „dacă percepțiile prezente guvernează comportamentul, psihoterapia trebuie să se preocupe mai degrabă de percepțiile prezente decât de elementele genetice. Înțelegerea și punerea în aplicare a acestui punct reprezintă probabil cea mai importantă diferență între terapia centrată pe clic și psihanaliza tradițională.”119 Snygg și Combs relatează o mică anecdotă despre fiica de șase ani a unuia dintre ei, care este merită repetat.

„De ce ai făcut asta, Frames? a fost intrebata.

— Oh, creierul meu i-a spus lui nie să o facă.

— Wcll, de ce ți-a spus creierul să o faci?

Oh (cu un chicotit), cred că creierul i-a spus să facă asta. ”

„Astfel de constructe explicative sunt destul de comune. . . dar au nevcr becn foarte fructiti! . . . Eul [psihanalitic] este un ego mult mai sofisticat

 constructe decât „creierul creierului”, dar ambele sunt constructe de ordinul al doilea configurate pentru a explica constructele de ordinul întâi care sunt configurate pentru a explica comportamentul obscur. De fapt, ele sunt încercări de a explica un mister printr-un mister mai mare.”

Psihotcrapia se află într-o stare de tranziție, iar psihanaliza, în toate deghizările sale multiple, nu aduce altceva decât confuzie în eforturile noastre de a ajunge la o știință reală a comportamentului uman.

William James a făcut câteva remarci în urmă cu mai bine de jumătate de secol despre Fcchner, psihologul grcat din secolul al XIX-lea. Este incredibil de realizat cât de adevărate sunt aceste comunicări atunci când se aplică lui Freud. Dacă înlocuim „Freud” cu „Fechncr” (pe care Freud îl admira) și aplicăm semnele lui James la problema de față, ei ar citi astfel:120

„Cărțile lui Freud au fost punctul de plecare al unui nou departament de literatură, pe care ar fi probabil imposibil de egalat pentru calitățile minuțiozității și subtilității, dar din care, în opinia umilă a scriitorului de față, rezultatul psihologic adecvat este pur și simplu nimic. . Inconștientul freudian și concepția lui ca o „descoperire psihologică” finală vor rămâne un „idol al bârlogului”, dacă a existat vreodată. Freud însuși era într-adevăr un teuton Gelehr-ter de tipul ideal, în același timp simplu și viclean, un mistic și un experimentalist, familiar și îndrăzneț și loial faptelor care se potriveau teoriilor sale.

„Dar ar fi groaznic dacă rhis rnan ar putea încălca psihologia pentru totdeauna cu capricii lui răbdătoare și, într-o lume atât de plină de mai multe nutriții obiecte de atenție, să oblige viitorii studenți să treacă prin dificultățile, nu numai ale propriilor lucrări, ci și de thè stili uscător

cele scrise în sprijinul lui. Singura parte amuzantă a ei este că susținătorii lui Freud ar trebui să se lege întotdeauna, după ce și-au lovit teoriile șold și coapsă și nu au lăsat nici măcar un băț din ele în picioare, să ajungă să spună că, totuși, lui îi aparține gloria nepieritoare de a le formula mai întâi. și astfel transformând psihologia într-o știință(\)”

REFERINȚE

Două referințe din această bibliografie necesită o mențiune specială. Structura și semnificația psihanalizei lui Healy, Bronner și Bowers a fost un compendiu neprețuit al lui Freudiana. Lucrările Colectate ale lui Sigmund Freud, în cinci volume, publicate de thc Hogarth Press, Ltd., Londra, reprezintă o colecție aproape completă a scrierilor mai puțin accesibile ale lui Freud, care au apărut în surse altfel împrăștiate.

Citând din Freud, am încercat să-mi limitez referințele la cele mai disponibile ediții, mai degrabă decât la tipăriri anterioare relativ inaccesibile.

PREFAŢĂ

1. Am luat această propoziție aproape textual de la p. 108 din: Eissler, KR „Institutul de Psihanaliză din Chicago și perioada șasea a dezvoltării tehnicii psihanalitice”, Journal of General Psychology, 1950, 42:103-157.

CAPITOLUL 1

Amurgul psihanalizei

1. Freud, S. Lucrări adunate. (The Hogarth Press, Londra, 1950), V, 382.

2. Landis, C. „Psychoanalytic Phenomenas”, Journal of Abnormul and Social Psychology, 1940, 35:17-28.

3. Roring, EG „A fost această analiză un succes?” Journal of Anormal and Social Psychology, 1940, 85:4-10.

4. Jones, E. Lucrări despre psihanaliza. Citat în: Hinsie, LE, and Shatzky, J. Psychiatrie Dictionary (cu „Encyclopédie Treatment of Modern Ternis”). (Oxford University Press, New York, 1940), p. 486.

5. Citat în: Ludwig, E. Dr. Freud. (Hollinan Williams and Company, New York, 1947), p. 72.

6. Freud, S. Colcccted Papers, HI, 429-430.

7. Hinsie, LE și Shatzky, J. Op. cit., p. 83.

8. Sears, RRof Objective Studies of Psycho-

Concepte analitice. Consiliul de Cercetare în Științe Sociale, Buletinul 51, New York, 1943.

9. -------. Ibid., p. 133.

10. ------. Ibid., p. 134.

11. ------. Ibid., p. X.

12. Jastrow, J. Freud, Visul său și teoriile sexuale. (World Publishing Company, Cleveland, 1932), p. 293.

13. Myerson, A. „The Attitude of Ncurologists, Psy-chiatrists and Psycliologists to Psychoanalysis”, American Journal of Psychiatry, 1939, 96:623-641.

14. Freud, S. Un ondin al psihanalizei. (WW Norton and Company, New York, 1949), p. 9.

15. Rohf.im, G. (Redactor). Psihanaliza si stiintele sociale. (International Universities Press, New York, 1948), p. 32.

16. Jastrow, J. Op. cit., pp, 265-66.

17. Rohf.im, G. Op. cit.

18. Freud. S. „Istoria mișcării psihanalitice”. În Scrierile de bază ale lui Sigmund Freud. Tradus și editat de AA Brill. (Biblioteca modernă, Casa Randoni, New York, 1938), p. 951.

19. Citat în: Mangan, S. „The Frendi Turn lo Psy-

coanalysis: Freud Rreachcs Reason's Citadel,” Com-mentary, February, 1950:182-188.

20. Freud, S. „Povestea H” a mișcării psihanalitice”, op. cit., p. 952.

21. Healy, W., Rronner, AF și Bowers, Λ. M. Structura și sensul psicoanalizei. (Alfred A. Knopf, New York, 1930), p. 346.

22. Freud, S. Noi prelegeri introductive la psiho-analiza. (WW Norton and Company, New York, 1933), p. 230.

23. Graves, R. „A Motley Hero”, The Sewanee Review, Autumn, 1949, LVII, No. 4:698-702.

24. Estes, SG Journal of Anormal and Social Psychology, 1947, 42:142.

CARTA 2

Dictatura inconștientului

1. Freud, S. Dincolo de principiul plăcerii. (The Hogarth Press, Londra, 1948), p. 76. Traducerea lui Joseph Jastrow a pasajului chis este dată la p. 293 din Freud, His Sex and Dream Théories (World Publish-ing Company, Cleveland, 1932), și i-am folosit redarea pentru că este ceva mai precisă și mai bună.

2. Healy, W., Bronner, AF și Bowers, AM Structura și sensul psihanalizei. (Alfred A. Knopf, New York, 1930), p. 152.

3. Freud, S. Noi prelegeri introductive despre psiho-

Analiză. (WW Norton and Company, New York, 1933), p. 170.

4. -------.Ibid., pp. 170-1

5. -------.Ibid.,p.175.

6. -------.Ibid.,p.176.

7. Freud, S. O schiță de psihanaliză. (WW Norton and Company, New York, 1949), p. 99.

8. ------.Ibid.,p. 97.

9. ------.Lectură introductivă nouă despre psiho-an-

analiză, p. 1G5.

10. ------. Ibid., p. 164.

IL --------. Un studiu autobiografic. (Hogarth

Press and The Institute of Psycho-Analysis, Londra, 194G), pp. 60 61.

12. Hf.aly, W., Bronner, AF și Bowers, AM op. cit., p. 129: „Ernest Jones spune despre complexul lui Oedip că este „cea mai caracteristică și mai importantă descoperire din toată psihanaliza...”

13. Freud, S. Lucrări adunate. (The Hogarth Press, Londra, 1950), I, 350-351.

14. ------. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

alysis, p. 180-181.

15. ------. Ibid., p. 175.

16. ------. Problema anxietății. (WW Norton

and Company, New York, 193G), p. G7.

17. ------. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

alysis, p. 182-183.

18. -----.Ibid., p. 182.

19. -----.Ibid., p. 183.

20. -----.Ibid., p. 158.

21. -----.An Outline ofPsychoanalysis, pp. 90-91.

22. -----.Lucrări adunate,V,120.

23. ------. Ibid., III, 583.

24. Mennïnger, WC „An Analysis of Psychoanalysis”, The New York Times Sunday Magazine, 18 mai 1947, pp. 12, 48.

25. Jung, CG Contribuții la psihologia analitică. (Harcourt Brace and Company, New York, 1928), p. 340.

2G. Freud, S. Problema analizei laice. (W. VV. Norton and Company, New York, 1950), p. 53.

27. Freud, S. „Thrcc Contributions to the Theory of Scx.*' In The Basic Writings of Sigmund Freud. Traducător și editat! de AA Brill. (The Modem Library', Random Ilouse. New York, 1938), p. 625.

28. ------. Problema analizei laice, p. 54.

29. K/WX'ER, L. ïn Apărarea mamelor. (Charles C. Thomas, Springfield, Illinois, 1941), pp. 132-133.

30. ------. Ibid. Cele două citate ale lui Kanner sunt din

„Trei contribuții la teoria Scx” a lui Frcud, op. cit., p. 597.

31. Freud, S. Problema anxietăţii, p. 34.

32. ------. Lucrări adunate, V, 266.

33. ------. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

aliză, p. 99.

34. ------. O schiță a psihanalizei, p. 37.

35. ------. Lucrări adunate, V, 382.

36. Maier, Frustrarea NRF, studiul comportamentului fără un scop. (McGraw-Hill Book Company, New York. 1949), p. 242.

37. Healy, W., Bronner, AF și Bowers, AM op. cit., p. 35.

38. Freud, S. O schiță de psihanaliză, p. 19.

39. ------. Ibid., p. 108.

40. ------. Ibid., p. 62.

41. Citat în: Ludwig, F. Dr. Freud. (Hellman Williams and Company, New York, 1947), p. 79.

42. Freud, S. Problema anxietăţii, p. 24.

43. ------. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

analiză, p. 108.

44. ------.Ibid., p. 104.

45. ------.Ibid., p. 84.

46. ------.The Question of Lay Analysis,p.80.

47. ------.An Outline o/ Psychoanalysis,p.19.

48. ------.An Autobiographical Study, p.58.

49. Sciiai er, R. Journal of Abnormal and Social Psy-chology, 1950, 45, No. 1:187.

50. Sears, RR Survey of Objective Studies of Pxycho-analitic Concepts. Social Science Research Council, Buletinul 51, New Y'ork, 1943, p. 143.

51. Freud, S. O schiță de psihanaliză, p. 92.

52. Multahy, P. Oedip Myth and Complex. (Hermitage Press, New York, 1948), p. 271.

53. ------. Ibid.

54. Westermarck, E. Threc Eseuri despre sex și vârsta căsătoriei. (Macmillan and Company, Londra, 1934).

55. Mui.r aiiy, P. Op. cit., p. 323-324.

56. ------. Ibid., p. 270.

57. Bakson, G. „Determinanții culturali ai personalității”. În personalitate și tulburări de comportament. Editat de J. McV. Vânătoare. (The Ronald Press Company, New York, 1944), II, 727.

58. Freud, S. O schiță de psihanaliză, pp. 112-113.

59. ------. Dincolo de Pleu sure Principie, p. 47.

60. ----·.Ibid.,prefață editorială.

61. -----.Ibid., pp. 63-64.

62. -----.Ibid.,p. 48.

63. -----.Ibid.

64. Morcan, CT Psihologie fiziologică. (McGrawHill Book Company, New York, 1943), p. 396.

65. Bernard, LL „Instinct”. Enciclopedia Științelor Sociale. (Compania Macmillan, New York, 1937), VIII, 81-83.

66. Freud, S. Dincolo de principiul plăcerii, p. 45.

67. Morgan, CT Op. cit., p. 396-411.

68. Bernard, LL „Instinct”, op. cit.

69. Freud, S. Dincolo de principiul plăcerii, pp. 44-45.

70. Qnotat de Puner, II. W. Freud, Viaţa lui şi ¿Viindul lui. (Grosset și Dunlap, New York, 1947), p. 210211.

71. Freud, S. Civilizația și nemulțumirile ei. (The Hogarth Press, Londra, 1950), p. 94.

72. Freud, S. Noi prelegeri introductive la psiho-analiza, pp. 144-145.

73. -----. Collectcd Papers, II, 95.

74. Aceasta a fost prima dată la Die Fackel (Viena) în iunie 1913.

CAPITOLUL 3

Fructul Amar

1. Freud, S. Lucrări adunate. (The Hogarth Press, Londra, 1950), V. 329.

2. ------. Lucrări adunate, II, 349.

3. K urie, LS Aspecte practice și teoretice ale psihanalizei. (International Universities Press, New York, 1950), p. 37, 39.

4. Freud, S. Lucrări adunate, II, 354.

ΰ. Fromm-Reichmann, F. Principiile psihoterapiei intensive. (The University of Chicago Press, 1950), p. 10.

6. Freud, S. Lucrări adunate, II, 331.

7. ------. Ibid., p. 327.

8. Landis, C. „Psychoanalytic Phenomena”, Journal of Abnormal and Social Psychology, 1940, 35:26.

9. Kubie, LS Op. cil., p. 227.

10. Salter, A. Therafry reflex condiționat. (barrar, Straus and Young, New York, 1949), p. 56.

IL Freud, S. O Introducere Generală în Psihanaliza. (Perma Giants, New York, 19'19). p. 376.

12. Citat de Hf.aly, W., Bronner, AF și Bou ers, A. λί. 7'a Structura şi Sensul psihanalizei. (Alfred A. Knopf, New York, 1930), p. 434.

13. Myerson, A. Vorbind despre om. (Alfred A. Knopf, New York, 1950), p. 67.

14. Freud, S. Collected Papers, II, 286.

15. Jones, E. Lucrări despre psiho-analiza. (Baillière, Tin-dall și Cox, cd. 4; Londra, 1938), p. 520.

16. Wortis, J. „Fragments of a Frcudian Analysis”, American Journal of Orthopsychiatry, 1940, 10:844-845.

17. Landis, C. „Psychoanalytic Plienomena”, op. cit., P· 21.

18. Am translate! aceasta de la Frends Sammlung Kleiner Schriften zur Neurosenlehre. (3te Folge, Leipzig and Wien, 1931), p. 88. Traducerea mea a acestui pasaj este mai exactă, dacă este mai grațioasă, decât redarea oficială din Freud’s Collected Papers, Hogarth édition, III, 24G.

19. Freud, S. Problema analizei laice. (WW Norton and Company, New York, 1950), p. 25.

20. ------. Ibid., p. 82-83.

21. ------. O schiță a psihanalizei. (WW

Norton and Company, New York, 1949), p. 77.

22. Cohen, MR, și Nagel, E. O introducere în logică și științific Mcthod. (Harcourt, Brace and Company, New York, 1934), p. 325.

23. Landis, C. „Psychoanalytic Phenomcna”, op. cit., p. 28.

24. Freud, S. Psihanaliza: Exploring the Hidden Receses of the Mind. Tradus de AA Brill, Encyclopaedia Britannica. Citat în: Bruì., AA Scrierile de bază ale lui Sigmund Freud. (The Modem Library, Random House, New York, 1938) , pp. 6-7.

25. ------·. O introducere generală în psihanaliza,

p. 387.

26. ------. Problema analizei laice, p. 83.

27. HiNsiE, LE și Shatzry, J. Psychiatrie Dictionary, p. 532, „Transfer”.

28. Freud, S. O introducere generală în psiho-analiza, p. 387.

29. ------. Problema analizei laice, p. 82.

30. Freud, S. O introducere generală în psiho-analiza, p. 386.

31. ------. Un studiu autobiografic. (Hogarth

Press and The Institute oí Psychu-Analysis, Londra, 1946), p. 76.

CAPITOLUL 4

Interpretarea psihanalitică a visului

1. Freud, S. „The Interprétation of Dreams." În The Basic Writings of Sigmund Freud. Translatée! și editat de AA Bri 11. (The Modern Library, Random House, New York, 1938), p. 391.

2. -------. Ibid., p. 540.

3. Rândul frazei este irom: Wohlgemuth, A. A Criticai Examination of Psycho-Analysis. (George Allen și Unwin, Londra, 1923), p. 91.

4. Landis, C. „Psychoanalytic Phenomcna”, Journal of Abnormal and Social Psychology, 1940, 35:17-28.

5. Wortis, J. „Fragmente ale unei analize freudiene”, American Journal of Orthopsychialry, 1940. 10:845.

6. Freud, S. „Interpretarea Drcams”, op. cit., p. 339.

7- -------. Ibid., p. 492.

8. -------. O schiță a psihanalizei. (WW Norton

and Company, New York, 1949), pp. 56-57.

9. -------. „Interpretarea viselor”, op. cit.,

p. 234.

10. Hinsie, LE și Siiatzky, J. Psychiatrie Diclionary. (Oxford University Press, New York, 1940), p. 172, „Vis, artificial”.

11. Freud, S. „Interpretarea viselor”, op. cit., p. 283.

12. ------. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

analiză. (WW Norton and Company, New York, 1933), p. 31.

13. ------. „Interpretarea Drcams”, op. cit.,

p. 234.

14. ------. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

analiză, p. 42.

15. —. Ibid., p. 45.

16. ------. „Interpretarea viselor”, op. cit.,

p. 223.

17. ------. Ibid., j). 276.

18. ------. O Introducere Generală în Psihanaliza.

(Perma Giants, New York, 1919), p. 198.

19. ------. Ibid., p. 75.

20. ------. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

analiză, p. 27.

21. ------. O schiță a psihanalizei, p. 61.

22. Hall, CS „What People Dream .About”, Scienti fie American, mai, 1951:60-63. Vezi, de asemenea, „Diagnostic of Personality hy the Analysis of Drcams/' Journal of Abnormal and Social Psychology, 1947, 42:68-79.

23. Frlld, S. „Interpretarea viselor/' op. cit., p. 539.

24. ------. Ibid., p. 538.

25. Jones, E. Psihanaliza. (Cape and Smith, New-York, 1929), pp. 64-65.

26. Freud, S. „Interpretarea viselor”, op. cit., p. 100-1 250-251.

27. ------. Ibid., p. 392.

28. ------. Lucrări adunate. (The Hogarth Press, Lon-

data, 1950), V,

29. ------. „Interpretarea viselor”, op. cit.,

pp. 100-1 393-394.

30. ------. O introducere generală în psihanaliza,

pp. 100-1 136-137.

31. ------. Lucrări adunate, IV,

32. Freud, S. „Interpretarea viselor”, op. cit., p. 100-1 390-391.

33. — —. Λ Introducere generală în psiho-analiza, pp. 10-11. 137-138.

34. ------. Ibid., p. 138.

35. ------. Leonardo da Vinci. (Random House, New York

York , 1947) pp. 106-1

36. ------. O introducere generală în psihanaliza,

p. 139.

37. ------. Ibid., pp. 139-1

38. ------. „Interpretarea viselor”, op. cit.

p. 388.

39. ------. Ibid.

40. ------. O introducere generală în psihanaliza,

p. 140.

41. ------. Lucrări adunate, II,

42. ------. O introducere generală în psihanaliza,

p. 140.

43. ------. Un studiu autobiografic. (Hogarth

Press and The Institute of Psycho-Analysis, Londra, 1946), p. 84.

44. ------. „Interpretarea viselor”, op. cit.,

p. 392.

45. ------. Un studiu autobiografic, p. 84.

46. ------. „Interpretarea viselor”, op. cit.,

p. 283.

47. Healy, W., Bronner, AF și Bowers, AM Structura și sensul psihanalizei. (Alfred A. Knopf. New York, 1930), p. 259. Aceasta nu este o citare a lui Jones. Îi citez pe Healy, Bronner și Bowers.

48. Schaffr, R. Journal of Abnormal and Social Psychology, 1950, 45, No. 1:187.

49. Wortts, J. „Fragmente ale unei analize freudiene”, op. cit., p. 100-1 843-8

50. Freud, S. „Interpretarea viselor”, op. cit., p. 253.

51. ------. Ibid., p. 376.

52. ------. Ibid., p. 343.

53. Lorand, S. Tehnica terapiei psihanalitice. (International Universities Press , New York , 1946), pp. 190-1

54. Freud, S. „Interpretarea viselor”, op. cit., p. 100-1 391-3

55. Lorand, S. Op. cit., p. 100-1 191-1

56. Freud, S. Noi prelegeri introductive la psiho-analiza, p. 23.

57. ------. Ibid., p. 24.

58. Healy, VV., Bronner, AF și Bowers, AM op. cit., p. 277.

59. Freud, S. „Interpretarea viselor”, op. cit., p. 390.

60. ------.Ibid.,p. 241.

61. ------.Ibid.

62. ------.Ibid.,p. 212.

63. Fromm, E. Limba uitată. (Rinehart and Company, New York, 1951), p. 92.

64. Freud, S. O introducere generală în psiho-analiza, p. 141.

65. ------. „Interpretarea viselor”, op. cit.,

p. 383.

66. Velikovsky, I. „Visele lui Freud Dreanied”, Psychoanalytic Review, 1911, 28:487-511.

67. Freud, S. Lucrări adunate. IV', 259-260.

68. ------. „Interpretarea viselor”, op. cit.,

p. 258.

69. VVortjs, J. „Fragmente ale unei analize freudiene”, op. cit., p. 847.

70. Freud, S. O schiță de psihanaliză, pp. 49-50.

71. ------. Moise și Monotheisni. (Alfred A. Knopf,

New York, 1949), p. 157.

72. Freud, S. Λ Introducere generală în psiho-analiza, p. 177.

73. ------. „Interpretarea Drcams”, op. cit.,

p. 381.

74. ------. An O utline of Psychoanalysis, pp. 49-50.

75. ------. „Interpretarea viselor/* op. cit.,

p. 467.

76. IIfaly, W., Bronner, AF și Bowers, AM op. cit., p. 448.

77. Landis, C. „Psychoanalytic Phcnomena”, op. cit.

78. Sellino, LS „Efectul dorinței conștiente asupra conținutului visului”, Journal of Abnormal and Social Psychology, 1932, 27:172-178. Irom citat:

Sears, RR Survey of Objective Studies of Psychoanalytic Concepts. Social Science Research Council, Buletinul 51, New York, 1943, p. 130.

79. Freud, S. Noi prelegeri introductive la psiho-an-ulysis, p. 25.

80. ------. Lucrări adunate, V, 141.

81. ------. Ibid.

82. ------. O introducere generală în psihanaliza,

p. 213.

83. ------.Lucrări adunate. V, 145.

84. ------.Ibid., II, 311.

85. ------.Ibid., p. 307

86. ------.Ibid., p. 310.

CAPITOLUL 5

Normalitatea psihanalitică

1. Freud, S. O schiță de psihanaliză. (WW

Norton and Company, New York, 1949), p. 53.

2. ------. Lucrări adunate. (The Hogarth Press, Lon-

don, 1950), V, 327.

3. Freud, S. Ibid., p. 354.

4. ------. Ibid., p. 341.

5. Kubie, LS Aspecte practice și teoretice ale psihanalizei. (International Universi ties Press, New York, 1950), pp. 13-14.

6. Freud, S. Collected Papers, 1, 280.

7. Mullaiiy, P. The Saturday Review of Literatura, 15 octombrie 1949:84.

8. Freud, S. Lucrări adunate, V, 229-230.

9. ------. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

analiză. (WW Norton and Company, New York, 1933), p. 176.

10. -----. Lucrări adunate, II, 273.

11. -----. Ibid.

12. -----. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

analiză, p. 176.

13. HiNsiE, LE, and Shaiv.ky, J. Psychiatrie Dictionary. (Oxford University Press, New York, 1940), p. 381, „Complexul Oedip, trecerea lui”.

14. Freud, S. O schiță de psihanaliză, p. 97.

15. -----. Lucrări adunate, II, 273.

16. -----. Ibid.

17. -----. O schiță a psihanalizei, p. 81.

18. -----. „Interpretarea viselor”. În

Scrieri de bază ale lui Sigmund Freud. Tradus și editat de AA Brill. (The Modern Library, Random House, New York, 1938), p. 381.

19. -----. O schiță a psihanalizei, p. 104.

20. -----. Lucrări adunate, V, 337. '

21. At-exander, F. Vezi Healy, W., Bronner, AF și Bowers, AM The Structure and Meaning of Psychoanalysis. (Alfred A. Knopf, New Y'ork, 1930), p. 299.

22. Freud, S. O introducere generală în psiho-analiza. (Perma Giants, New York, 1949), p. 274.

23. Qnotat în: Iajdwic, E. Dr. Freud. (Hcllman Williams and Company, New York, 1947), pp. 131-132.

24. Freud, S. Collected Papers, II, 388.

25. ------. Trei contribuții la teoria sexului.

(ed. a 4-a: Nervous and Mental Disease Publishing Co., NY, 1930), p. 24.

26. ------. Lucrări adunate, IV, 49.

27. ------.Ibid.,p. 316.

28. ------.Ibid.,II, 243.

29. ------.Ibid.,p. 319.

30. ------.Ibid.,I, 344-345.

31. ------. Ibid., p. 279.

32. – –. Problema analizei laice. (WW Norton and Company, New York, 1950), p. 67.

33. ------. Lucrări adunate, I, 279.

34. ------. /În Studiu autobiografic. (Hogarth

Press, Londra, 1946), p. 58-59.

35. Citat în: Lldwig, E. Op. cit., p. 72.

36. Freud, S. Collected Papers, H, 182.

37. ------. Ibid., V, 266.

38. ------. Ibid., III, 562-563.

39. ------. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

analiză, p. 139.

40. Ori.ansky, H. „Destiny in the Nursery”, Com-mentary, June, 1948, 5, No. 6:563-569.

41. Freld, S. Collected Papers, V, 90.

42. ------.Ibid.,II,168-169.

43. ------.Ibid.,p.45.

44. ------.Ibid.,p.164.

45. ------.Ibid.,]).45.

46. —-----. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

alysis, p. 138 139.

47. Healy, VV., Bronner, AF și Bowers, AM Op, cit., p. 315.

48. Freud, S. Lucrări adunate, III, 587.

49. G amant, E. Freud sau Jung. (VV. VV. Noi ton and Company, New York, 1950), p. 92.

50. Sec Wrrrm, F. Sigmund Freud. (Dodd, Mead și

Company, New York, 1924). Wittels latcr a publicat o carte de retractare abjectă a conservelor. Vezi „Revision of a Biography”, Psychoanalytic Review, 1933, 20:361-374. FIitschmann, E. „Freud in Life and Dcath”, American Imago, 1941, 2:127-133.

Ludwig, E. Op. cil., în special p. 271-311.

Puner, FL W. Freud, Viața și mintea lui. (Gros-set și Dunlap, New York, 1947).

51. MacNaughton, D. „The Inncr World of the Prc-school Child”, Child Study, 1950-1951, XXVIII, No. 1:8.

52. Freud, S. Noi prelegeri introductive la psiho-analiza, p. 203.

CAPITOLUL 6

Analiză Terminabilă și Interminabilă

1. Freud, S. Noi prelegeri introductive în psiho-analiza. (W. VV. Norton and Company, New York, 1933), p. 207. Aceasta este sursa primei fraze. Restul este din Lucrările adunate ale lui Freud. (The Hogarth Press, Londra, 1950), V, 353. Am preluat titlul acestui capitol dintr-

un articol al lui Freud, „Analysis Terminable and Interminable”, în același volum, pp. 316-357.

2. ------. Un studiu autobiografic. (Hogarth

Presă și Institutul de Psiho-Analiză, Londra. 1946), p. 71.

3. ------. Problema analizei laice. (WW Nor

ton and Company, New York, 1950), p. 81.

4. ------. Ibid., p. 77.

5. _-----. ibid., p. 76-77.

6. Freud discută despre cele mai multe dintre aceste forme de rezistență, Sec Ueai.y, W., Bronner, AF și Bowers, AM The

Structura și sensul psihanalizei. (Alfred A. Knopf, New York, 1930), p. 447.

7. Freud, S. Lucrări adunate, II, 318.

8. Riviere, J. SeeW., Bronner, AF și

Bowers, AM Structura și sensul psihanalizei, p. 447.

9. Freud, S. Lucrări adunate, V, 342.

10. -----. Problema analizei laice, p. 81.

11. -----. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

analiză, p. 44.

12. -----. Un studiu autobiografic, p. 51.

13. -----Lucrări adunate, I, 297.

14. -----. Ibid., p. 267.

15. -----. Ibid., IV, 86.

16. -----. Problema analizei laice, p. 48.

17. -----. Lucrări adunate, II, 362.

18. -----. Ibid., p. 365.

19. -----. Ibid., p. 363-364.

20. -----. „Psihopatologia vieții de zi cu zi”. În

Scrieri de bază ale lui Sigmund Freud. Tradus și editat de AA Brill. (The Modem Library, Random Housc, New York, 1938), p. 96.

21. —----. Moise și monoteismul. (Alfred A. Knopf,

New York, 1949), p. 149.

22. Sears, RR „Analiza experimentală a fenomenelor psihanalitice”. În personalitate și tulburări de comportament. Editat de J. McV. Vânătoare. (The Ronald Press Company, New York, 1944), I, 320.

23. -----— Ibid., p. 329.

24. Freud, S. Collected Papers, II, 396.

25. -----. Ibid., p. 397.

26. -----. Ibid., IV, 343.

27. Dunbar, F. Diagnostic psihosomatic. (Paul B. Hoeber, New York, 1943), p. 226.

28. -----. Minte si trup. (Random House, Nou

York, 1947), p. 96.

29. Gantt, WH Baza experimentală pentru comportamentul nevrotic. (Paul B. Hoeber, New York, 1914), p. 102.

30. ------. Ibid., p. 158.

31. Freud, S. Λ Introducere generală în psihanaliza. (Pernia Criants, New York, 1949), p. 390.

32. ------. Ibid., pp. 387-388.

33. ------. Lucrări adunate, II. 360.

34. ------. The Question of Lay Analysis, pp. 101-1 83-8

35. —-----. Lucrări adunate, II,

36. ------. Ibid., p. 290.

37. —-----. Problema analizei laice, p. 85.

38. ------. Lucrări adunate, eu,

39. Citat în: Poner, HW Freud, Ellis Life and His Mind. (Grosset și Dunlap, New York, 1947), p. 189.

40. Freud. Problema analizei laice, p. 84.

4L --------. O introducere generală în psihanaliza,

p. 386.

42. ------. Collected Papers, li, 380.

43. ------. O schiță a psihanalizei. (WW Nor-

ton and Company, New York, 1949), p. 66.

44. ------. Un studiu autobiografic, p. 74.

45. ------. Lucrări adunate, V, 358.

46. ------.Ibid.,p.359.

47. ------.Ibid.,p.360.

48. ------.Ibid.,p.367.

49. ---—. Ibid.,Il,360.

50. ------. Un studiu autobiografic, p. 74.

51. Wortis, J. „Fragments of a Freudian Analysis”, American Journal of Orthopsychiatry,\ty\§, 10:843-849.

52. Freud, S. Un studiu autobiografic, pp. 72-73.

53. ------. Lucrări adunate, II, 18-19.

54. Coleman, LR și Commins, S. Psihologie. (Boni și Liveright, New York, 1927), p. 29.

55. Freud, S. „Istoria mișcării psihanalitice-mcnt”. În Scrierile de bază ale lui Sigmund Freud, p. 975.

56. Freud, S. Collected Papers, T, 226.

57. ------. „Interpretarea viselor.” În The

Scrieri de bază ale lui Sigmund Freud, p. 236.

58. ------Lucrări adunate, I, 280-282.

59. ------Ibid., IП. 137.

60. ------. Ibid., IV, 348.

61. ------. The Question of Lay Analysis, pp. 53-54.

62. ------. Lucrări adunate, I, 79.

63. ------. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

analiză, p. 115.

64. ------. O schiță a psihanalizei, p. 85.

65. ------. Lucrări adunate, II, 300.

66. ------. Ibid., V, 127.

67. ------. Dincolo de principiul plăcerii. (Cel

Hogarth Press, Londra, 1948), p. L

68. ------. Lucrări adunate, IV, 14.

69. ------. O schiță a psihanalizei, p. 29.

70. ------. Ibid., pp. 85-86.

71. ------. Ibid., p. 85.

72. — —. Ibid.

73. ------. Ibid., p. 113.

74. ------. Dincolo de principiul plăcerii, p. 17.

75. ------. Lucrări adunate, II, 288.

76. ------. O introducere generală în psihanaliza,

p. 392.

77. :Collected Papers, II, 362.

78. Mead, M. „VVhat Psychoanalysis Docs for You”, Uite, Septcinber 26, 1950:114-122.

79. Freld, S. Collected Papers, II, 50.

80. ------. O schiță a psihanalizei, p. 66.

81. Healy, W., Bronner, AF și Bowers, AM op. cit., p. 370.

82. Freud, S. Citat în: Ibid.

83. ------. Noi prelegeri introductive despre psiho-an-

analiză, p. 118.

81. -------. Ibid., p. 120.

85. Healy, W., Bronner, AF și Bowers, AM op. cit., p. 314.

86. Frf.ud, S. Lucrări adunate, II, 220.

87. ------. Ibid., IV, 132.

88. ------. Ibid., V, 199.

89. ------. Problema anxietății. (WW Norton

and Company, New York, 1936), p. 14, 15.

90. ------. Lucrări adunate, V, 38.

91. ------. Ibid., 1, 120.

92. ------. Ibid., IV, 451.

93. ------. Un studiu autobiografic, pp. 123-124.

94. ------. Problema anxietății, p. 61.

95. -----.Ibid., p. 39.

96. -----.Ibid., p. 41.

97. ----–.Lucrări adunate, V, 189.

98. -----.Ibid., II, 50.

99. Alexander, F. Medicină psihosornatică. (WW Norton and Company, New York, 1950), p. 222. Alexandru se referă la

Gerard, MW „Ennresis. A Study in Etiology”, American Journal of Orthopsychiatry, 1939, 9:48-58.

100. Citat de Hollingwortii, HL Abnormal Psy-chology. (Methucn and Company, Londra, 1931), p. 410.

101. Landis, C. „Psychoanalytic Phenomena”, Journal of Abnormal and Social Psychology, 1940, 35:17-28.

102. Fri un, S. Collected Papers, TI, 400.

103. Wertham, F. „What to Do Fili the Doctor Goes”, The Nation, Septcinbcr 2, 1950:205-207.

101. MiLNF.R, M. „A Note on the Ending oí an Analysis”, Jurnalul Internațional de Psiho-Analiză, 1950, 31:191-Ю3.

105. Freld, S. Collected Papers, V, 320.

106. -----. Ibid.

107. -----. The Question of I.ay Analysis, pp. 86-87.

108. Reich, A. „On die Terminación of Analysis”, In-

International Journal of Psycho-Analysis, 1950, 31:179-183.

109. Freud, S. The Question of Lay Analysis, p. 97.

110. Myerson, A. „The Attitude of Ncurologists, Psy-chiatrists and Psychologists toward Psychoanalysis”, American Journal of Psychiatry, 1939, 96:623-611.

111. Wertham, F. „What to Do Till the Doctor Goes”, op. cit, p. 205-207.

112. Strauss, EB „Quo Vadimis”, British Journal of Medical Psychology, 1947, 21:1-11.

113. Knic.ht, RP „Evaluation of the Results of Psychoanalytic Therapy”, Jurnalul American de Psihiatrie, 1941, 98:434446.

114. Kessel, L. și Hyman, HT „The Value of Psychoanalysis as a Therapcutic Procedure”, Journal of the American Medical Association, 1933, 101, noiembrie 18:1612-1615.

115. Appel, KE „Psychiatrie Therapy”. În personalitate și tulburări de comportament. Editat de J. McV. Vânătoare. (The Ronald Press Company, New York, 1944), 11, 1107-1163.

116. ------. Ibid., p. 1155.

117. Estes, SG The Journal of Anormal and Social Psychology, 1947, 42:141.

118. Salter, A. Terapia reflexă condiționată. (Farrar, Straus and Young, New York, 1949.)

119. Snygg, D- și Combs, AW „The Phenomenologic-cal Approach and the Problem of 'inconscious' Rehavior: A Rcply to Dr. Smith,” The Journal of Abnormal and Social Psychology, 1950, 45:523-528 .

120. James, W. Principies of Psychology. (Henry Holt and Company, New York, 1890), 1, 534, 549. (Retipărit, Dover Publications, 1950.)